

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 18
15 de juny de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 12, primera reunió

SUMARI

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 3

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2011 (esmenes
a la totalitat) (tram. 200-00005/09) p. 4

Declaració

conjunta del president de la Generalitat, de la presidenta i la Mesa del Parlament,
i dels presidents i portaveus dels grups parlamentaris, per la qual es rebutja l'intent
d'aturar l'activitat del Parlament de Catalunya (tram. 401-00011/09) p. 23

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2011 (esmenes
a la totalitat) (tram. 200-00005/09) (continuació) p. 23

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (debat de totalitat) (tram. 200-00006/09) p. 45

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 12.1

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Homenatge en memòria de l'exdiputat Jordi Solé i Tura (tram. 401-00010/09). Junta de Portaveus. Substanciació.
3. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
4. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2011 (tram. 200-00005/09). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del projecte. (Text presentat: BOPC 78, 3.)
5. Projecte de llei de mesures fiscals i financeres (tram. 200-00006/09). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 79, 3.)
6. Interpel·lació al Govern sobre el Pla estratègic per a modernitzar la justícia (tram. 300-00052/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre el compliment del principi de seguretat jurídica (tram. 300-00056/09). Maria José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre l'espai català de comunicació (tram. 300-00057/09). Carmel Mòdol i Bresolí, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la política retributiva dels consellers, els alts càrrecs, el personal eventual, el personal directiu de les empreses públiques i els diputats i altres càrrecs electes de les administracions públiques catalanes (tram. 300-00058/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la qualitat democràtica (tram. 300-00059/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat (tram. 300-00060/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques mediamientals (tram. 300-00061/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00039/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de les polítiques públiques per a fer efectiu el

dret a l'habitatge (tram. 302-00040/09). Salvador Milà i Solsona, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'educació primària (tram. 302-00041/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a evitar el vandalisme i la delinqüència en les celebracions esportives (tram. 302-00042/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions previstes en matèria de turisme (tram. 302-00043/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió plenària.

Hi han canvis en l'ordre del dia, que ara tot seguit els anunciaré. Però abans de res els vull dir que, d'ençà la recuperació de la democràcia i l'autogovern, el Parlament de Catalunya ha estat l'expressió de la voluntat popular i ha estat l'expressió de la voluntat popular expressada a les urnes. Des de fa trenta-un anys, aquest Parlament ha celebrat les seves sessions plenàries amb total normalitat. Jo els demano que avui continuem amb aquesta normalitat.

El canvi en l'ordre del dia és el punt 2, que passarà a substanciar-se demà a les deu del dematí; és l'homenatge en memòria de l'exdiputat Jordi Solé i Tura.

El punt número 1, que són les preguntes amb resposta oral i el control al Govern, es substanciarà aquesta tarda a les quatre, com havíem vingut fent des de feia anys.

Ara farem el punt 3, comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions, i continuarem amb el punt 4, amb el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2011.

Em plau recordar-los que la diputada Laura Vilagrà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en la portaveu del seu grup.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

I, passant al punt tercer, de conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple. La nova composició de les meses està inclosa al dossier del Ple que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. I els prego, doncs, que s'eximeixi de la seva lectura.

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem ara al punt quart de l'ordre del dia.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2011 (esmenes a la totalitat) (tram. 200-00005/09)

Té la paraula, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta del Parlament, senyores diputades, senyors diputats, em plau adreçar-me al Ple d'aquesta cambra per tal de sotmetre a la seva consideració el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2011. Són aquests els primers que presenta el Govern de Catalunya que sorgí del procés electoral del 28 de novembre de 2010. I hem treballat intensament per poder-los enllestir dins d'aquest període de sessions. I així ho vàrem acomplir el passat dia 31 de maig, data en què el Govern va aprovar el projecte de llei corresponent, així com el de la llei de mesures que l'acompanya. I també voldria afegir que em satisfà molt que fem la feina que hem vingut a fer.

Com sabem i habitualment hom sol recordar, el pressupost és l'expressió quantificada, conjunta i sistemàtica dels ingressos i de les despeses previstos d'una organització per a un exercici econòmic. En principi, es tracta, doncs, del reflex financer de les prioritats del Govern definides a partir de l'establiment dels recursos corresponents per tal d'atendre les necessitats i els compromisos adquirits per mor de garantir la qualitat dels serveis bàsics del nostre estat del benestar, tot això, naturalment, contextualitzat per les limitacions imposades per la situació econòmica i l'herència rebuda.

Un document pressupostari té un triple vessant: jurídic, polític i comptable. El pressupost és un document jurídic, perquè la seva aprovació adopta la forma de llei, de la qual es deriven drets i obligacions de caràcter general. Però també és un document comptable i polític, ja que, com he indicat, és l'expressió xifrada anual dels objectius del Govern i de les polítiques públiques que desenvoluparà.

Abans, però, d'exposar-los detalladament les característiques del pressupost de l'any 2011, permetin-me encara recordar la singularitat del moment, ja que aquest ha condicionat la seva elaboració en raó de dos aspectes conjunturals. Primer, d'una banda, la convocatòria d'eleccions, celebrades el dia 28 de novembre del 2010, que no van permetre presentar al Parlament el projecte de llei dins dels períodes habituals i han comportat, en conseqüència, l'actual situació de pròrroga pressupostària. Segon, d'una altra banda, la concreció d'una realitat fiscal que ens disposa un marc de compromisos pel que fa a l'estabilitat i al reequilibri de les finances públiques. Com veurem, podríem dir que aquests són uns pressupostos excepcionals per a un moment excepcional.

Permetin-me començar per parlar una mica de la conjuntura econòmica de què partim. En aquests darrers

anys, les finances públiques de la Generalitat han patit un desequilibri important. Partim d'una situació en la qual els ingressos no financers de la Generalitat de l'any 2010 es situen en els nivells que teníem l'any 2006; concretament, pel que fa als ingressos no financers, en el 2010 es produeix una pèrdua de 3.400 milions d'euros respecte a l'exercici 2009, i, no obstant això, en relació amb l'estat de les despeses, aquestes han tingut una evolució de creixement en el període de 2004 al 2010 d'un 60 per cent. Com a conseqüència, hi ha hagut un desbordament del dèficit, que s'incrementa dràsticament el 2008, tot superant els 5.000 milions d'euros, i que en el 2010 se situa en els 7.616 milions d'euros, és a dir, el 3,86 per cent del PIB català, molt per sobre del 2,4 per cent, que era l'objectiu d'estabilitat desitjat per a l'any passat i que emergia dels panorames d'estabilitat europea.

Aquesta situació ha provocat increments insostenibles de l'endeutament, ja que en només tres anys el percentatge d'endeutament acumulat ha passat de representar el 7,5 del PIB català a representar-ne el 16,2, d'aquest mateix PIB, és a dir, s'ha més que doblat. Són xifres molt elevades, evidentment preocupants, però que creiem que encara són manejables si, i només si, fem una prioritat de l'objectiu de contenció de l'endeutament. Cal evitar que les xifres augmentin dramàticament. És cert que l'endeutament encara haurà d'augmentar, però, amb un programa molt decidit de limitació del seu creixement i d'acotament de la seva trajectòria, som a temps de reconduir-lo.

Parlaré ara de la voluntat política del Govern i dels trets característics del pressupost per al 2011. En presentar aquest Projecte de llei de pressupostos en l'especial i delicat moment econòmic que travessem, voldria, en primer lloc, expressar les idees principals que l'inspiren. La voluntat política del Govern, traslladada a aquests pressupostos per al 2011, és que aquests siguin uns comptes marcats per l'austeritat, la prioritat per la despesa social, la credibilitat i la coresponsabilitat. Continuo la meua presentació, emmarcant-la entorn d'aquestes categories.

Parlaré, primer, de l'austeritat. Per tal de fer front a la situació de desbordament del dèficit i per evitar un endeutament insostenible, és ineludible que el primer tret definidor dels pressupostos sigui l'austeritat. «Austeritat» vol dir, en particular, entrar en la perspectiva d'assolir els objectius de dèficit del Pacte d'estabilitat i creixement de la Unió Europea, que se situen en l'1,3 per cent, l'1,1 per cent i l'1 per cent en els propers exercicis 2012, 2013, 2014, respectivament. A la reunió del Consejo de Política Fiscal y Financiera del mes d'abril vàrem expressar el nostre acord amb aquests objectius, votant a favor de la proposta presentada per la vicepresidenta del Govern central.

Pel que fa a aquest any 2011, l'assoliment d'un objectiu de dèficit per sota del 2,66 per cent, com veurem més endavant, passa per la coresponsabilització del Govern central en aquesta tasca.

Però hi ha raons encara més substancials que justifiquen una política d'austeritat. Cal constatar, i reiterar aquí i arreu, que és només amb unes finances sane-

jades que podrem garantir l'estat del benestar. Si no s'actua ara amb les mesures que cal emprendre podriem caure en una dinàmica molt nociva, una espiral desenfrenada, de la qual en sortirien més perjudicades, precisament, les persones més desamparades i necessitades de rebre serveis.

Amb l'austeritat pressupostària, el Govern vol, també, preservar la viabilitat econòmica de la Generalitat, com a element bàsic per assegurar i reforçar l'autogovern. La dependència econòmica genera dependència de tot tipus, també política; preservar la viabilitat econòmica de la Generalitat, doncs, reforça l'autogovern de Catalunya.

Tot això ens porta cap al compromís clau dels comptes d'aquest any i que és un compromís de reducció de despesa. Serà per aquest compromís, n'estem segurs, que se'ns jutjarà d'aquí a un any: ens jutjaran els ciutadans, els mercats, les institucions internacionals i les autoritats europees.

Compromís de reducció de despesa. L'ajustament necessari no és una tasca d'un any, s'haurà de desplegar en el curt i mitjà termini. En aquest primer moment se centra en la reducció de la despesa, atès que la situació econòmica i els increments d'impostos adoptats recentment no fan aconsellable modificar la tributació a l'alça. És més, en aquest punt precís vull recordar, una vegada més, la voluntat de moderació fiscal del Govern, com així es va recollir en el Pla de govern aprovat recentment. Així doncs, i per ser concret, el nostre compromís es tradueix en una reducció de la despesa, concretament, del 10 per cent sobre les despeses liquidades de 2010; és a dir, aquelles que realment es van fer, que són lleugerament superiors a les que es van pressupostar a final del 2009.

Voldria fer tres precisions. Primera, estem parlant només de despesa no financera. Per tant, no comptem la despesa destinada a compra de deutes o a amortitzacions, però sí la del pagament d'interessos. Deixeu-me dir, entre parèntesi, que la xifra de despesa inclosa la financera final, en uns pressupostos, no és una xifra significativa, perquè inclou totes les compres de deute per refinançar el deute. Si teniu un país amb molt de deute, doncs, resultarà que hi ha molta despesa d'aquest tipus per any; o sigui, aquesta part no compta.

Segon, tampoc parlem, quan ens referim al 10 per cent de reducció de la despesa induïda..., tampoc parlem, quan ens referim al 10 per cent de reducció de despesa, a la despesa induïda per ingressos finalistes que puguin arribar d'Europa o del Govern espanyol amb un objectiu definit. Aquests són diners que, per així dir-ho, arriben per una porta i surten per una altra. El finançament local n'és un exemple, però n'hi ha molts altres, per exemple, tots els associats a programes europeus, programes Feder o alguns programes de recerca. Aquestes despeses finalistes no tenen incidència sobre el dèficit, i, per tant, no els tenim en compte. Són importants, eh?, que ningú es pensi que no són importants, són..., proveeixen serveis molt importants, però porten el seu mateix finançament, i, per tant, no són rellevants de cara a la consideració del dèficit.

Tercer, la reducció és sobre la despesa real del 2010, no sobre la despesa que hauria tingut lloc l'any 2011, si no s'hagués fet res. Si adoptéssim, com fan alguns països –la Gran Bretanya n'és un exemple–, aquesta segona mesura, la reducció que nosaltres proposem seria superior, ja que la inèrcia porta a un increment automàtic de la despesa. Això és important, eh?, que la xifra per..., hem observat que les xifres que es donen per a la Gran Bretanya, per exemple, són respecte a aquest estàndard, a aquesta norma.

La despesa liquidada el 2010 va ser de 26.792,5 milions d'euros, i el que recull el Projecte de llei de pressupostos és una reducció d'un 10 per cent, per tant, de 2.680 milions d'euros. Aquesta és la quantitat que volem estalviar respecte..., que es proposa estalviar respecte als pressupostos de l'any passat.

La implementació d'aquesta reducció, com veuran vostès quan estudiïn els pressupostos, cal subratllar-ho, no s'ha fet d'una manera lineal. Els percentatges de reducció són diferents segons els departaments i segons les categories.

Permetin-me una puntualització sobre la implicació de la diferència entre despesa pressupostada i liquidada del 2010 a efectes de la interpretació de les assignacions departamentals o per categories.

En el text del pressupost, hem calculat explícitament les variacions de les assignacions proposades per al 2011 respecte a les pressupostades el 2010. La variació respecte a les liquidades el 2010 també és una magnitud d'interès, evidentment. Com que amb el nou Govern hi ha hagut redefinicions de departaments, calcular les quantitats liquidades precises de diferents departaments és una dificultat afegida, però sí que podem establir comparacions per als departaments que resten més homogenis, com és el cas de Salut o Ensenyament.

La desviació més gran entre el pressupostat i el liquidat es va donar el 2010 en el Departament de Salut. La despesa liquidada va ser superior a la pressupostada. Això vol dir que a Salut, que en el pressupost té una reducció del 6,5 per cent sobre la despesa pressupostada del 2010, se li està demanant un esforç més important, perquè la liquidada de l'any passat va estar per sobre d'aquesta xifra. Pel que fa a Ensenyament, la quantitat liquidada va quedar lleugerament per sota de la pressupostada, i per això l'esforç és lleugerament inferior en el seu cas.

Finalment, cal dir que, en contrast amb aquest capítol general de reducció de despesa en tots els àmbits, programes i departaments, destaca una partida on sí que es produeix un augment important, que cal posar molt en relleu: l'augment de la despesa en interessos, recollida a la proposta de pressupost per a aquest 2011. Com que els interessos... –això és important posar-hi èmfasi–, com que els interessos estan inclosos en el nostre 10 per cent global, la implicació és que la contracció de la despesa en la resta de partides està per sobre del 10 per cent. Aquest augment del que es preveu que sigui el pagament d'interessos per al 2011..., el pagament d'interessos per al 2011 és de 1.477 milions d'euros. Això vol dir que hi haurà un increment de

359 milions, si calculem sobre la despesa inicial; és a dir, sobre la pressupostada el 2010, o de 558 milions si la calculem sobre la despesa liquidada el 2010.

Per emfatitzar que això és molt seriós i per ajudar a il·lustrar la seva magnitud podem dir que l'augment equivaldria al pressupost de tot un departament de Cultura o d'Empresa i Ocupació, segons que comparem amb un o altre càlcul: Cultura ha pressupostat 282 milions d'euros i Empresa i Ocupació, 586 milions d'euros.

Pel que fa a la presentació dels pressupostos i, en particular, al capítol de despeses, voldria esmentar dos aspectes de caràcter general que presenta el projecte de llei pel que fa a la seva estructuració. Primer, les despeses no estan agrupades per departaments, sinó que ho estan per categories i per capítols. Per descomptat, també estan recollides en els pressupostos el total per departaments, però la presentació primària és per categories i capítols. I, segon, les xifres inclouen les despeses finalistes; dit més apropiadament: despeses finançades amb ingressos finalistes. Evidentment, aquestes han d'estar al pressupost perquè són despeses reals.

Fetes aquestes observacions, cal subratllar que en les despeses s'hi inclouen també les financeres, és a dir, l'amortització dels deutes i les operacions de refinançament. Per tant, el volum total de despesa pressupostat és de 32.000 milions d'euros, dels quals 26.659 milions d'euros corresponen als departaments i als organismes superiors de la Generalitat. La diferència correspon a despeses financeres, que inclou amortització del deute més interessos.

Presentant així els pressupostos per programes de despesa, pel que fa a la seva evolució i al resultat de la reducció pressupostària, podem dir que, per a la majoria de programes, ens situem en els nivells de despesa... –per a pràcticament tots–, ens situem en els nivells de despesa de fa dos o tres anys enrere; és a dir, en els nivells que teníem el 2007 o el 2008.

Per ser una mica més concret, a Salut, el nivell de despesa que es proposa equival al nivell de 2008; la despesa en protecció social és com la del 2009; pel que fa a Habitatge, aquesta se situa en els nivells del 2007, o, en Ensenyament, ens situem en els nivells del 2008.

Però, dit això, també vull fer notar, una altra vegada, que el programa que..., també vull fer notar que el programa que representaria l'activitat de funcionament general de l'Administració en aquests se situa a uns nivells de despesa anteriors al 2006. Això és com ha de ser: fem un esforç més gran en l'aprimament del nucli central de la Generalitat, a fi i efecte que els altres programes no hagin de retrocedir tant.

En conjunt, ens situem en els nivells de despesa que teníem el 2007, que és l'any d'inici de la crisi. El fet és que des del 2007 vàrem continuar incrementant la despesa i ara ens correspon ressituarnos on érem el 2007. Si el 2007 la Generalitat complia amb les seves funcions, també ara és possible complir-les. Sabem que aquesta reducció representa un sacrifici, però en cap cas representa un desmantellament de l'estat del

benestar. Si teníem una Generalitat potent el 2007, el 2011 també tindrem una Generalitat potent.

En aquest punt, i amb la mirada posada en l'exercici 2012, vull aprofitar per avançar que el proper exercici ens ha de permetre incidir en altres línies d'optimització de despesa, en transformacions més de fons per les quals no hi havia el marc temporal necessari el 2011 per dur-les a terme.

Permetin-me ara parlar de la prioritat en la despesa social. Vull fer constar que l'ajust de la despesa pressupostada del 2011 sobre el 2010 afecta, principalment, despeses corrents, de capital i financeres. Així mateix, afecta més les inversions i les aportacions de capital i préstecs. Això té una motivació molt clara i concreta: la prioritat que el Govern ha donat a minimitzar la contracció de la despesa social, que, com ja he indicat, és el segon tret bàsic i definidor d'aquests pressupostos.

Una comparació entre el pes percentual que els departaments de despesa social –Ensenyament, Salut i Benestar– tenien en el pressupost del 2010 i el que tenen en el pressupost que es presenta a aquest Parlament ho subratlla d'una manera important. Tot i veure's afectada en termes de reducció –cal insistir que cap àmbit, excepte els interessos, no ha estat exempt de reducció–, la despesa conjunta d'aquests tres departaments ho ha estat menys, en termes percentuals, que la reducció de despesa del conjunt dels departaments. Així, quan calculem la participació dels departaments socials sobre la despesa agregada de tots els departaments de la Generalitat, veiem que en els pressupostos del 2010 representaven el 67 per cent de la despesa, mentre que en els pressupostos del 2011 en representen un 70 per cent. I potser en un dia com avui cal dir que el pressupost d'Interior també baixa menys que la mitjana.

Malgrat que no podem dir que en termes convencionals aquests pressupostos siguin expansius, ja que és la primera vegada en la història de la Generalitat restaurada que es produeix una contracció de la despesa, el Govern de la Generalitat és conscient de la seva responsabilitat a tractar d'ajudar i animar el sector empresarial, a fi de mantenir i incrementar l'activitat econòmica i la creació de llocs de treball.

En primer lloc, això ho fem per la via del crèdit. El pressupost fa possible que l'Institut Català de Finances incrementi en un 29 per cent les seves accions de crèdit oficial, fins a arribar a 2.200 milions d'euros. Aquí s'inclou una línia d'aval específica per l'import de 350 milions d'euros, i, com a novetat, part d'aquestes accions incideixen sobre capital circulant. Per tant, contribuïrem que hi hagi més crèdit.

Un segon punt d'incidència sobre la vida econòmica i l'animació de l'activitat empresarial és el nou model de formació professional, previst pressupostàriament, i que suposa la col·laboració entre els departaments d'Empresa i Ocupació i d'Ensenyament. Aquest serà un dels temes centrals de la política del Govern durant aquesta legislatura i, com veiem, ja està recollit en el pressupost del 2011.

A aquestes accions caldria sumar-n'hi una altra: el Pla de finestra única empresarial. Aquesta és una mesura que no està continguda formalment en el Projecte de llei de pressupostos però que sí que es recull en el Projecte de llei de simplificació, d'agilitat, de reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica, la dita «lleï òmnibus». Té precisament per objectiu facilitar els tràmits i accions conduents a la creació d'empreses o a la seva activitat.

Passo ara al tercer tret, que és el de la credibilitat. El tercer element definidor d'aquests pressupostos és l'opció per la credibilitat, sobre la qual voldria estendre'm una mica.

El Govern té el ferm propòsit de reconduir les finances de la Generalitat. L'esforç de reducció del dèficit ha de ser important, però també factible. Anunciar compromisos té valor si es compleixen. Complir té implicacions fins i tot en coses com el tipus d'interès que haurem de pagar pel nostre deute.

Els darrers anys hi ha hagut una diferència sistemàtica entre els ingressos previstos i els ingressos liquidats. Pel que fa a les previsions de 2011, creiem que la inclosa en els pressupostos és una estimació força precisa, però evidentment serà d'aquí a un any que ho podem corroborar. Elaboraré dintre d'un moment, sobre el tema dels ingressos..., amb més extensió.

Fem constar, en aquest respecte... –bé ho faig ara ja, directament–, fem constar, en aquest respecte, que l'opció per la credibilitat en els pressupostos de 2011 té una de les seves manifestacions en el fet d'haver estat prudents en l'estimació d'ingressos, un aspecte clau per evitar futures desviacions –dintre d'un moment ho comentaré. Preveiem que els ingressos pels tributs propis el 2011..., els pressupostos contemplen un augment d'ingressos d'un 30 per cent i d'un 35 per cent a compte d'IVA i d'IRPF. D'altra banda, es produeix una baixada de les transferències des de l'Estat. Tot això –no es desorientin– és simplement una conseqüència del canvi de règim de l'actual model de finançament, que ha entrat plenament en vigor aquest any.

Potser aquí els explicaré, si em permeten un minut, com llegir els pressupostos generals de l'Estat. Hi ha hagut un canvi de l'any passat a aquest, perquè fins a l'any passat, 2010, els finançaments autonòmics eren transferències i, per tant, quedaven inclosos en el compte de despeses de l'Estat. A partir d'aquest any, amb la plena vigència del nou model de finançament, la part de l'IRPF i de l'IVA que correspon a les autonomies ja no està inclosa en els pressupostos generals de l'Estat i, per tant, les transferències que hi havien fins a l'any passat desapareixen dels pressupostos generals de l'Estat, perquè van directament a les autonomies. Tinguin això present quan escoltin que l'Estat ha reduït el 16 per cent la seva despesa. Amb dades de l'Estat, la reducció de despeses de l'Estat sense incloure el finançament autonòmic és del 3,9 per cent. És una precisió per com llegir pressupostos.

Dues altres previsions en el capítol d'ingressos que volia esmentar són la incorporació d'una partida d'alienació de béns reals, de 200 milions d'euros, i una altra de variació d'actius financers, de 210 milions

d'euros. Per tant, hem inclòs 410 milions, que s'obtidran d'alienació d'actius físics o financers o de la seva rendibilització addicional.

La prudència en la previsió d'ingressos es concreta, per una banda, en una projecció macroeconòmica que estima un creixement de 0,9 de l'economia catalana. Aquesta projecció té influència sobre els pressupostos, perquè incideix sobre la recaptació dels impostos propis. En canvi, els ingressos per la participació en els impostos estatals, amb el model ara vigent, ens arriben com a liquidacions de les previsions fetes pel Govern central dos anys abans. Per tant, l'impacte de la conjuntura es fa sentir amb un significatiu retard i possiblement amb efectes desestabilitzadors. Per exemple, com a conseqüència de previsions optimistes del 2010, aquest any hem de retornar 158 milions d'euros; l'any vinent en seran més, en seran força més.

D'altra banda, no incloem en els pressupostos –encara parlo de la concreció de la prudència– els recursos que depenen de la coresponsabilitat del Govern central i que aquest no ens ha garantit. Hi hem inclòs la liquidació de l'addicional tercera de l'Estatut, ja que aquesta no ens la discuteixen, almenys en el concepte, però no hem inclòs en el pressupost formal la bestreta pel Fons de competitivitat, ja que el Govern central ens ha dit repetidament, en públic i per boca de les seves màximes autoritats, que no el rebríem. Per descomptat, el continuarem reclamant fins a l'últim segon d'aquest any; hi tenim dret.

Voldria ara referir-me al dèficit. La idea força d'aquests pressupostos és que l'objecte central de la nostra atenció ha de ser la despesa, i el compromís fonamental és, per tant, el compromís de reducció de despesa. El dèficit és un concepte subsidiari; establerta la despesa i establerts els ingressos, el dèficit és la diferència. Com acabem d'explicar, els ingressos tenen un grau d'incertesa gran; podríem dir que és una incertesa reguladora, ja que depèn de la interpretació que fa el Govern central del que se'ns deu. Com ja he indicat, en el pressupost formal fem una estimació conservadora, prudent; amb aquesta, el nivell de dèficit previst en termes SEC –sempre treballem amb termes SEC– serà de 5.408 milions, que representen un 2,66 per cent del PIB; això vol dir que reduïm al voltant d'un 30 per cent el dèficit del 2010. És el primer pas; n'hauem de seguir d'altres els anys que vénen.

Faig constar –i això és molt important– que aquests pressupostos proposen, doncs, que la Generalitat faci, com a mínim, l'esforç de reducció de dèficit que se suposava que havia de fer en els escenaris d'estabilitat aprovats, ja que l'any 2010 el dèficit havia de ser del 2,40 per cent per assolir el 2011 el nivell de l'1,30 per cent, una diferència d'1,1. No obstant això, la realitat de la qual partim és d'un 3,86 per cent de dèficit el 2010, i el 2011 ens proposem arribar al 2,66, una variació de l'1,2 per cent, superior, doncs, repeteixo, a l'esforç que la Generalitat i el poble de Catalunya havien de fer aquest any.

Reitero que per als anys 2012, 2013 i 2014 el propòsit del Govern és presentar al Parlament uns pressupostos que estiguin dins dels escenaris d'estabilitat

aprovats pel Consejo de Política Fiscal y Financiera el mes d'abril passat, objectius que vàrem votar favorablement.

Faig constar que, naturalment, si els fons de coresponsabilitat –en parlaré més dintre d'un moment– ens arribessin, això significaria que el dèficit seria inferior, però ara preferim dir que el dèficit serà del 2,66 per cent i assegurar-nos que no sigui més del 2,66 per cent, que no pas dir que serà de l'1,3 per cent, basat en partides virtuals, i que potser acabés sent més. S'interpretaria com que no complim el que hem dit que compliríem i la credibilitat se'n ressentiria fortament.

Hi ha un segon punt, que potser pot semblar tècnic però és important, un segon punt a assenyalar respecte del dèficit. És que hi ha una certa inestabilitat en els ajustos SEC. La previsió del 2,66 per cent és entenent sempre que el sector SEC continuarà sent el mateix i que no s'hi afegiran organismes una vegada acabat l'any pressupostari, amb efectes retroactius i sense possibilitat, per tant, de fer-hi res per controlar la despesa.

Passo ara a la coresponsabilitat. La discussió sobre factors condicionants del dèficit em permet incidir sobre el darrer tret característic d'aquests pressupostos: la coresponsabilitat entre la Generalitat de Catalunya, que adopta una política rigorosa de despesa, i el Govern central, que hauria d'assegurar la recepció per la nostra part dels ingressos que ens correspondrien. Recordem, ho repeteixo, que amb hipòtesis prudents d'ingressos el dèficit previst és de 5.408 milions d'euros. És evident que preferiríem que fos inferior; és a aquests efectes que reclamem la bestreta del Fons de competitivitat.

També hem posat sobre la taula alguns suggeriments sobre modificacions de la metodologia de càlcul del que ens correspon d'acord amb la disposició addicional tercera de l'Estatut, que entenem que es pot fer d'una altra manera amb resultats més favorables.

També caldria esmentar alguns actius immobiliaris, ara titularitat de l'Estat, però que la Generalitat ja gestiona, amb dret d'ús, i dels quals demanem el seu traspass. Aquests actius podrien ser objecte d'operacions de rendibilització, que permetrien obtenir un nou capital d'ingressos.

Si el Govern central tingués, doncs, una actitud de coresponsabilització és clar que el dèficit previst en aquests pressupostos podria millorar molt substancialment i fins i tot arribar a xifres inferiors a la dels escenaris d'estabilitat per al 2011. Creiem que l'exercici de col·laboració que demanem del Govern central és perfectament raonable i justificat. I insisteixo en aquest punt: la coresponsabilitat del Govern central és fonamental; no hi ha només una responsabilitat autonòmica.

Permetin-me esmentar altres aspectes de la coresponsabilitat més enllà de la que acabo d'explorar al parlar dels ingressos. Primer, el Govern central hauria de reconèixer l'esforç que duem a terme en l'aplicació dels ajustos que es reclamen des d'Europa i donar-hi suport explícit. Segon, l'Administració de l'Estat s'hau-

ria d'abstenir d'introduir iniciatives que impliquin obligacions de despesa per a la Generalitat, i, en un altre ordre de coses, emprendre amb determinació reformes estructurals que contribueixin, a més del redreçament de l'economia, a la recuperació de la reputació i la confiança exteriors. Tercer, i molt important, el cost de les restriccions en la política d'emissió i refinançament del deute que pot seguir la Generalitat de Catalunya el paguen els ciutadans de Catalunya; les restriccions sobre endeutament a curt i a llarg interfereixen en la bona gestió de la cartera de deute i en el seu preu; no tenen sentit.

Senyores i senyors diputats, no voldria acabar la meua intervenció sense apuntar algunes consideracions i donar algunes dades sobre el sector públic de la Generalitat de Catalunya. Aquest es compon en aquests moments de la Generalitat i de 268 institucions. Pel que fa al personal de l'agregat, assenyalem que el descens global de tot el sector públic recollit en el pressupost és molt baix, menys del mig per cent, 871 llocs sobre 231.000; en canvi, el subtotal d'alts càrrecs, eventuals i directius a la Generalitat baixa un 24 per cent. En resum, hi ha una reducció important de càrrecs directius, però en termes globals es manté el volum de personal previst de la Generalitat i entitats associades. Per descomptat, la distribució no es manté igual, hi ha pujades i baixades. Com saben, aquest any hi ha hagut una incorporació de sis-cents mossos d'esquadra. O sigui, el desplegament de la policia continua a un ritme només lleugerament alentit: havien de ser vuit-cents i són sis-cents.

Quan considerem el sector públic en el seu conjunt comprovem que, efectivament, l'ajustament recau sobre la inversió en una mesura important. Cal dir, però, que no és que no gastem en inversió, eh? Cal dir, però, que en aquest 2011 tenim previstos pagaments per uns 845 milions d'euros que corresponen a inversions efectuades en el passat, amb mètodes de finançament diferit, principalment mètodes alemanys i concessions. En el 2012 i 2013 aquests tipus de pagaments augmentaran per arribar a 1.481 milions d'euros i 1.305 milions d'euros, respectivament. Una implicació del que els acabo de dir és que el pressupost del 2012 no serà pas fàcil.

Senyores i senyors diputats, són molts els aspectes exposats i són molts més els detalls que mereixen també atenció en aquests pressupostos, per això s'inicia avui un debat intens però cabdal per al país. Els he volgut exposar els conceptes bàsics sobre els quals s'articulen –austeritat, prioritat de la despesa social, credibilitat i coresponsabilitat– i també posar l'èmfasi en quina és la voluntat política del Govern, més que no pas en una descripció detallada per programes o partides, que formaran part del debat corresponent en les comissions legislatives.

Aquests són els primers pressupostos del nou Govern de la Generalitat. Es presenten en un context econòmic complex i de compromisos europeus que fem nostres. El pressupost comporta un ajustament sever i ha exigít un esforç important de prioritzacions per al manteniment dels serveis socials essencials.

És un pressupost que demana la comprensió i el concurs de tota la ciutadania i la responsabilitat –que des d'aquí els sol·licito– de totes les forces polítiques de Catalunya. Entre tots hem de fer l'esforç necessari per garantir el futur del nostre estat del benestar i de l'autogovern de Catalunya.

Us ho reconec, aquests no són els pressupostos ideals que un nou govern voldria presentar, però tenen una gran i decisiva virtut: són els pressupostos que ara Catalunya necessita per a la recuperació econòmica i per sortir de la crisi entre els enfortits.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller.

A continuació, com he dit a l'inici de l'ordre del dia, suspendrem la sessió per mitja hora perquè els grups puguin preparar les seves intervencions. Després, i a continuació, reprendrem la sessió del Ple amb l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialista i, a continuació, amb l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Després, segurament, deixarem la sessió per anar a dinar, i començarem a les quatre de la tarda amb el control del Govern. A continuació, seguirem amb les esmenes a la totalitat i el debat del Projecte de Llei de pressupostos.

Per tant, se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de dotze del migdia i tretze minuts.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

El debat i votació de les esmenes a la totalitat..., se substanciaran d'acord amb l'article 120 del Reglament del Parlament de Catalunya, i l'ordre de defensa de les esmenes és de major a menor, per un temps màxim de trenta minuts cadascun.

Per a la presentació del projecte, ja ha intervingut l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, i ara, per a la primera esmena a la totalitat, en nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, presidenta. Membres del Govern, senyores diputades, senyors diputats..., conseller, efectivament, és molt important saber com el Govern vol gastar 39.354 milions d'euros, com els vol repartir, i saber també de com l'economia condiciona aquest pressupost i com el pressupost condiciona aquesta economia. D'aquesta discussió, que és tan i tan important, n'ha fet vostè avui una argumentació reduccionista, de volada curta; no hem tingut accés als seus coneixements macroeconòmics i ens hem quedat amb

un pur exercici comptable, que passa per sobre discussions de fons, que no és que siguin importants des del punt de vista intel·lectual, que també, sinó que són rellevants per entendre, per avaluar i per jutjar aquests pressupostos, i, sobretot, per trobar un relat compartit dels sacrificis que demanen i que imposen els moments que vivim.

El professor Fuentes Quintana deia que la política no va bé si l'economia no va bé; de la mateixa manera que no hi ha bona economia sense una bona política. I vostè avui ha parlat molt poc de política, s'ha fet molt poques preguntes, i, per tant, necessàriament, a força de no ser formulades, ens ha donat molt poques respostes; respostes que són necessàries, conseller, per la discussió que avui pertoca, que és la dels pressupostos –jo no ho oblidó–, però que per jutjar-los de debò necessitem entendre primer per què estem on estem, on volem anar i com ho podem fer. Si no sabem això, no sabrem si els pressupostos són una eina útil per fer el que és urgent però també el que és important.

M'agradaria que hagués parlat més del que ha suposat la crisi, conseller, dels seus orígens, de les seves lliçons, dels reptes d'Europa; no ha dit res de caixes, del món financer, de la necessitat de regulació en clau catalana... Jo ja no li dic que ens passem hores parlant de la inflació, com passava abans; però ni mencionar-la, conseller? I en tot cas no parla gens dels 726.600 aturats que té Catalunya. Conseller, això no ens ho podem permetre.

Vostè només respon subtilment a una pregunta que és molt important: és el dèficit la causa o és el dèficit la conseqüència? I plantejar exclusivament l'exercici pressupostari amb l'única ambició de reduir el dèficit és un mal negoci col·lectiu, conseller, perquè els negocis sense ambició de futur no són bons negocis, per definició. És tant com tractar l'economia com el drac del sant Jordi, com un monstre que tenim darrere de la porta i s'ha d'anar alimentant constantment, amb resignació, sense horitzó. Quina confiança vol que tinguem, conseller? Quina aposta per les nostres bases econòmiques, que són sòlides i que s'han de cuidar, ens està vostè avui donant?

I la resposta a aquestes preguntes, ho sento, no és la reducció del dèficit i prou. I ja sé que vostè em pot dir que això és d'obligat compliment –jo ja ho sé, això–, però li pregunto si a més d'una política imposada és també una política adequada. Li ho pregunto perquè aquesta estratègia de reducció dràstica i accelerada dels dèficits pressupostaris que va ser iniciada fa un any i avui es planteja com a dogma, molts economistes seriosos, molts, l'han discutit i la discuteixen, per les mateixes raons que va ser un error de Roosevelt equilibrar el pressupost sobtadament l'any 37 o ho va ser del Japó més recentment.

Nosaltres pensem que la solució a la crisi no la trobarem en aquesta rigidesa fiscal; passa molt més per activar el creixement que per escanyar les economies. Però el nostre europeisme, com vostè ha dit, efectivament, ens porta a assumir les polítiques traçades pels òrgans legítims de la Unió Europea. I, per tant, que quedi clar, no serà el Grup Socialista qui no recone-

gui les dificultats que ens imposen el context de crisi i la necessitat de reduir el dèficit al mateix temps; no serem nosaltres qui menystinguem el difícil exercici de fer aquest pressupost, conseller, però la dificultat ni es supera amb passivitat ni es supera assumint retalls estructurals que no tindran marxa enrere. Aquesta falta de perspectiva, conseller, és el que fa equivocar les prioritats d'aquest pressupost que avui ens presenten.

No els estem dient res en contra de l'austeritat, ni contra l'estalvi; ni contra la major eficiència dels instruments públics, és obligada, però sí que trobem arguments, i molts, per rebatre no aquesta austeritat, hi insisteixo, sinó per què vostès creuen que serveix i, sobretot, per com la reparteixen entre els ciutadans. El problema no és l'austeritat, sinó la utilització que en fan, perquè la reparteixen malament només ajustant el dèficit pel costat de la despesa, retallant serveis i retallant ingressos. Aquest és el nostre desacord, conseller. I és en aquest desacord que rau l'esmena a la totalitat que hem presentat des del Grup Socialista.

I, per tant, el primer que li demanem són les raons per saber on som i saber on volem anar. I no confongui la demanda; és obvi que els pressupostos no trobaran una resposta universal ni definitiva en aquest 2011, hi ha massa qüestions que només poden afrontar-se en altres taules i amb altres interlocutors, però sí que un pressupost és suficientment important, rellevant, per començar a definir quines són les prioritats, les estratègies per construir un nou paradigma econòmic i social. Aquest pressupost que ens ha presentat, conseller, ni apunta les respostes, ni troba els equilibris que considerem justos per a Catalunya.

Són uns pressupostos resignats contra la crisi i la lluita contra l'atur. Ni de la paraula «crisi», ni de la paraula «ocupació» en parlen gaire, vostès. A quin model productiu per a l'economia catalana ens empeny el Govern? Quins nous objectius sectorials per a la indústria, per a les exportacions, per a la consolidació dels nous sectors basats en el coneixement? No hi ha cap resposta a aquestes preguntes. No hi ha cap justificació, conseller, ni mitja, per fer caure les polítiques d'ocupació en un 16 per cent, de 12.300 cursos de formació a tres-cents en aquest pressupost; l'acord estratègic, clau, cau un 22 per cent; la despesa en innovació, conseller, de vostè, cau un 51 per cent. Això és un desastre econòmic després dels esforços que s'havien fet i que s'havien mantingut.

Són uns pressupostos que confien tota l'aposta econòmica a l'ICF, capitalitzant-lo amb 85 milions d'euros. L'any passat es va capitalitzar amb 240 milions d'euros, el triple, i vostès deien que això era totalment insuficient. Si ho era abans, ho és també ara. I, per tant, conseller, ens podem permetre perjudicar econòmicament el país d'aquesta manera? Perquè a més a més aquests pressupostos no tenen cap programa nou, cap política nova, cap proposta diferent, cap ni una. I, sincerament, una cosa és no tenir diners, però una altra pitjor encara és no tenir idees.

A més a més, aquests són uns pressupostos insolidaris, conseller, perquè contenen un relat que és inassumible en termes de cohesió social, és inassumible.

Consoliden la doble retallada, que consisteix a fer regals fiscals als més rics mentre s'imposen sacrificis als que menys tenen i pateixen més la crisi. I perquè fan barbaritats que fan perillar el nostre bé més preuat: la convivència, la cohesió social, que s'ha de mantenir més en temps de crisi, perquè justament és més fràgil. La llista és llarga, conseller: renda mínima d'inserció, meitat de les beques menjador, com es carreguen les polítiques de família, com són de lesius amb la qualitat dels serveis públics. I no ens faci la trampa del 2007. Hi han més persones, hi han més equipaments, i, per tant, el benestar *per capita*, el que reben els ciutadans, és molt menor. Vostès, amb l'estat de benestar fan..., sap com aquell esquelet d'animals que es poden veure en els museus?: li treuen una peça i cauen a trossos. I remuntar això, conseller, costa molt i molt.

En tercer lloc, conseller, els pressupostos que vostè avui ens presenta són imprudents en la gestió de les finances públiques. Imprudents, perquè doblen el dèficit establert, el doblen; i fins i tot si haguessin inclòs el Fons de competitivitat, del qual hem parlat a bastament i tenim posicions prou conegudes, tampoc no complirien amb aquest 1,3 exigít. No hi ha claredat en les xifres que es donen en el pla de reequilibri ni en com es pensen aconseguir, per la qual cosa entenem que la possibilitat d'aconseguir autorització per endeutar-se i, per tant, poder fer una gestió racional i òptima de l'endeutament no hi és. Ens diu, si us plau, conseller, com pensa aconseguir aquestes autoritzacions per a endeutament a llarg termini? I ens diu també, si us plau, conseller, en aquesta tribuna, quin és el cost dels catalans per no aconseguir-les?

I en aquest punt jo torno al que li deia al principi: saber per què estem on estem en el tema de les nostres finances públiques. I aquesta pregunta, conseller, vostès només la responen assenyalant culpables. Ha parlat de l'herència rebuda –l'herència rebuda. Podem o no podem desfer el gran malentès en què vostès basen la seva política?, la seva coartada a les retallades. Pot vostè explicar que el dèficit era proper a zero l'any 2007 i que el dèficit del 2010 s'explica no per un desafortament en la despesa, sinó sobretot per la davallada sense precedents dels ingressos? Pot explicar que la crisi va començar el 2008 i que tots –tots– els països van fer dèficit per salvar les economies del desastre? Renyarà vostè tots els economistes de les principals administracions i institucions financeres que van decidir fer polítiques expansives? Pot reconèixer que Catalunya el 2003 era la tercera comunitat autònoma en termes de dèficit i el 2009 era la vuitena? Pot explicar que, tot i la crisi i l'augment brutal de població, es va poder parar el cop evitant la depressió econòmica i la fractura social? Pot explicar que la inversió en equipaments socials i en infraestructures econòmiques ens agafa amb els deures millor fets que altres i que això és bo per a Catalunya? Pot o no pot reconèixer aquests fets, conseller?

Perquè, si no els reconeix, ens embranquem en un camí que, sincerament, no porta enlloc, i pel qual jo li hauria de preguntar avui a vostè quin dèficit tindríem si, negant el sistema de finançament, com vostès el van negar, ens haguéssim quedat amb el del 2001.

Li hauria de preguntar per què es van negar a fer els ajustos de despesa que vam fer el maig passat. Li hauria de preguntar per què totes les iniciatives a l'oposició de Convergència i Unió, estudiades i calculades, estaven destinades a gastar més i a ingressar menys. Li hauria de preguntar per una llei de morositat que avui incompleixen. Li hauria de preguntar per la seva negativa a uns bons minoristes que avui utilitzen. Li hauria de preguntar com era possible que vostès fessin responsables el SOC, i només el SOC, dels aturats d'aquest país. I jo crec que ens hauríem d'estalviar aquestes preguntes, conseller; ens les hauríem d'estalviar si entenguéssim que una mirada honesta al passat, al que es va fer bé i al que no es va fer tan bé, és la millor manera, aquesta mirada honesta, per enfocar el nostre futur immediat.

I no li demano això, que li quedi clar, ni per generositat ni per reconeixement; li ho demano per motius menys prosaics però més necessaris: perquè no ens podem permetre aquests efectes negatius de l'alarmisme que vostès practiquen, no ens els podem permetre socialment. Perquè sap què passa, conseller? Que els governs canvien, les persones també, però les institucions romanen. I les institucions donen contingut a la nostra nació, i no aquesta política de terra cremada. I tampoc ens el podem permetre políticament, aquest alarmisme, sap?, perquè només dóna ales i forces a aquells que volen trobar més justificacions per a les seves temptacions recentralitzadores. I això és el que fan vostès, donar arguments a la caverna mediàtica que acaben anant, sempre –sempre–, en contra de Catalunya.

I, per tant, com jo li deia, conseller, no podem donar suport als pressupostos per aquests tres motius: perquè no són els millors per a Catalunya, ni per arreglar el present, ni per preparar el seu futur, ni impliquen una política mínimament enraonada que envii un missatge d'esperança a la gent que ens escolta. En tot cas, però, deixi'm dir-li que la nostra posició contrària s'allunyarà del no pel no que ha caracteritzat la normalitat democràtica dels últims trenta-un anys, perquè mai un partit a l'oposició ha votat «sí» o s'ha abstingut en uns pressupostos.

Només una pregunta, conseller: a quants pressupostos Convergència i Unió es va abstenir aquí, en temps de crisi, o a Madrid? Em pot dir quin va ser el suport de Convergència i Unió al decret de contenció del mes de maig? Zero, cap, ni un.

Però nosaltres, hi insisteixo, no ens volem fer forts aprofitant aquestes dificultats, sinó ensenyant com hi ha oportunitats. No ens volem fer forts criticant, sinó ensenyant que hi ha una altra manera de fer les coses, que les coses es poden fer diferents, que això que vostès plantegen com un imponderable és modificable, que hi ha una alternativa, conseller, perquè sempre hi ha una alternativa.

Una alternativa que passa per marcar uns objectius clars en els pressupostos, objectius de recuperació econòmica i de preservació de la cohesió social, perquè només així serà un pressupost útil. I l'hem de centrar a complir aquests objectius, sent conscients dels

condicionants, òbviament, però explorant totes les vies possibles, totes, no confiant-ho tot a la retallada en la despesa, també explorant quins ingressos es poden habilitar de manera extraordinària per fer front a la situació excepcional que tenim.

Perquè aquí s'ha de triar, senyor conseller, no entre el fàcil i el difícil, no entre el bo i el dolent; s'ha de triar entre el que és difícil però és menys perjudicial. I en aquests moments hem d'esmortir algunes retallades que són inacceptables, fent major austeritat en certes partides i invertint més en certes polítiques clau. Hem d'invertir més en ocupació, en innovació, a ajudar les famílies amb especial vulnerabilitat, per no fomentar la fractura social.

I si hem de fer això, conseller, que crec que és la prioritat, doncs sí, haurem de parlar d'una major austeritat en altres partides i parlar també de la lluita contra el frau, contra l'economia submergida, i parlar dels ingressos. I no fer-ho dogmàticament, però sí com una alternativa a les retallades sense retorn.

Ens podem plantejar apujades selectives, temporals, moderades, de conceptes com la fiscalitat verda o l'energia nuclear? Ens podem plantejar no eliminar l'impost de successions i donacions? En vol parlar, de tot això, conseller? Perquè el Grup Socialista ho té treballat, i està disposat, està disposat a parlar, li ho asseguro, i crec que, a més a més, seria convenient.

(Pausa.)

Jo he començat parlant de política, i vull també acabar parlant de política. El 28 de novembre els ciutadans de Catalunya van parlar; van dir que volien majoritàriament un Govern de Convergència i Unió, i no hi ha res més sagrat que la voluntat de les urnes, que la radicalitat democràtica. I per això ens vàrem abstenir en la investidura; per això vostès avui estan asseguts a les bancades d'aquest Govern, gràcies al vot socialista.

I per això, sincerament, veiem amb estupefacció que l'exercici més constant d'aquest Govern que es diu nacionalista no és debatre sobre Catalunya i el que vol ser i el que fa per aconseguir-ho; d'això, no en parlen gaire, i, en canvi, gasten tota la seva energia a buscar culpables. Tot és culpa del tripartit. Volen viure d'aquest judici constant que ja van fer les urnes. I quan no és el tripartit a les portes, és clar, és Madrid. O Madrid o el tripartit: sempre ens movem en els mateixos paràmetres. Aquesta és la gran excusa, la gran coartada. I es neguen a entendre que les urnes ni els han donat dret a la rebequeria ni els han donat impunitat, i, per tant, no hi cap –ho sento molt– buscar culpables recurrents, no hi caben plans de govern fantasmes, com els que vostès proposen, no hi cap abaixar els braços i lamentar-se.

I al que tampoc s'hi val, conseller, és pensar-se que les urnes els han donat l'exclusivitat de representar Catalunya i de decidir quines són les fronteres del debat. Perquè jo estic a punt d'agrair-li que vostè vingui a aquest Parlament a explicar els pressupostos, conseller; un parlament que menystenien constantment. Ens pot explicar, conseller, com vostè explica un pla de privatitzacions de 2.350 milions d'euros a 321 in-

versors internacionals, abans que als 135 diputats del Parlament de Catalunya? I el mateix podria dir del Pla de sanejament: no és aquest un tema important per als pressupostos que avui estem debatent? Vostès ens estan negant el dret a debatre amb un cert rigor, amb el màxim coneixement, i així no es debat bé.

I tot això, tot això que els he dit, ve increïblement d'un govern que no té majoria parlamentària, d'un govern que diu que vol ser ajudat. O és que en el fons estem parlant d'un govern que aquesta ajuda que reclama només l'ofereix a qui li interessa? Perquè a mi em sembla més que és això últim. Perquè avui es constata un cop més el que el Grup Socialista fa temps que diu: que demanen ajuda al Grup Socialista des del faristol, però pacten amb el PP des dels despatxos, des d'uns despatxos que per a nosaltres tenen les portes tancades i barrades.

Avui, senyores i senyors diputats, aixequem acta d'una realitat: acaba de néixer un altre tripartit a Catalunya, el tripartit de Convergència, d'Unió i del Partit Popular. (*Remor de veus.*) Del tripartit d'esquerres al tripartit de dretes; això és el que tenim, senyores i senyors diputats. (*Persisteix la remor de veus.*) Hem sortit del Majestic, hem passat pel notari, hem renegat del notari, i acabem on sempre. I aquesta és la seva elecció. I deixi'm afegir-hi: una elecció legítima, democràtica, d'un país normal, on s'ajunten els que tenen més afinitats. Però és la seva elecció; no perquè ningú els hi obligui, sinó perquè vostès ho trien, perquè trien aquest model de país, que és diferent del nostre.

Trien i remenen, hi hauria d'afegir, perquè també ens hauran d'explicar, també, aquest canvi de cromos, amb la diputació, amb el senyor García Albiol. Canvi de cromos, sí, sí, expressat amb tota la cruïlla pel senyor Duran i Lleida: «Hem fet una oferta atractiva de pactes locals com per ser compensada amb l'abstenció dels pressupostos», deia el senyor Duran i Lleida. Aquesta actitud de mercadeig, perdonin, és la mesura de com de seriosament vostès es prenen aquests pressupostos.

I jo vull insistir en aquest punt, conseller, després de les demandes reiterades que vostè ha fet aquí avui, un cop més, al Grup Socialista. Som «el botxí dels pressupostos», ens va dir el senyor Homs, que els empenyem a pactar amb el Partit Popular! I també els ho vull deixar clar un cop més: jo no vull esgrimir la por al Partit Popular ni menystenir el respecte que em mereix, com qualsevol partit democràtic, només faltaria; però sí que vull deixar clar el rebuig frontal, explícit, que tenim a les seves polítiques i als valors que inspiren els seus projectes socials i nacionals.

Perquè hi ha diferents maneres d'entendre i de governar el país. I jo crec que vostès haurien de tenir, en aquest debat de pressupostos, l'honestetat d'explicar la seva, les seves eleccions, el seu model, les seves accions; i també, de passada, les seves contradiccions. Perquè sap què passa? Vostès es van omplir la boca durant molts anys parlant de les contradiccions del tripartit, de la coalició explícita i transparent de les esquerres. Podem avui parlar de les seves contradiccions? Podem avui parlar dels pactes a tres que lliguen

el que no pot ser lligat? Un Partit Popular que posa una sentència contra l'Estatut d'autonomia, una Convergència que la vota al carrer, una Unió que revela els seus vots en contra? Aquesta és la casa gran del president Mas? És aquesta «casa gran del catalanisme»? És tan i tan gran perquè es pugui conviure amb la catalanofòbia? Jo, més que una casa gran, no ho sé, crec que més aviat deu ser una espècie de mansió, de mansió d'aquestes de Hollywood, que paguen successions allà, per cert, i aquí a Catalunya ja no les pagarien. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

En tot cas, si vostès no fan explícita aquesta elecció, legítima, hi insisteixo, però que l'han de fer explícita, serà impossible tenir un debat seriós, un debat amb rigor, sobre el rumb, sobre la carta de navegació, aquesta carta que ha de servir al timó del nostre president.

I jo ja acabo, senyora presidenta, resumint el que els he intentar dir, explicar i argumentar al llarg de la meva exposició. Tenim les raons, tenim els arguments econòmics, socials i polítics per dir que no a aquest Projecte de Llei de pressupostos que ens presenta el Govern, perquè creiem que no és el millor pressupost per a Catalunya per fer front a les dificultats del present i al que haurien de ser les potencialitats del nostre futur. És un no a un pressupost que és tou amb la crisi i dur amb els febles. I no és un no per un no, no és un no contra el Govern de Convergència i Unió, no és un no sustentat en aquesta visió reduccionista i poc constructiva del paper de l'oposició a què ens tenien acostumats i en què segueixen instal·lats –perdonin: diumenge mateix, Duran i Lleida dient que no a uns pressupostos del Govern central que encara ni s'entreveuen. És un no, el nostre, que es basa en la convicció que hi ha una altra manera de fer les coses, una altra manera que, al nostre entendre, és millor per al conjunt de ciutadans de Catalunya, una manera que no aprofita les dificultats, que hi són, sinó que les intenta convertir també en oportunitats. Volem un pressupost que es preocupi de tots, i sobretot dels que més pateixen. No volem un pressupost que instal·li aquesta política del «s'espaïa qui pot» i desfa el que ha costat tants i tants anys de construir i que hauria de ser patrimoni a preservar de tots. És un no basat en el realisme, però no en el catastrofisme, que vol aprofitar la crisi com a excusa per retrocedir i desaprofitar les lliçons del que està passant, que ens haurien de convidar a una mínima reflexió col·lectiva en lloc d'actuar com si aquí a Catalunya i a la resta del món no hagués passat res, res no hagués canviat.

I, per tant, presidenta, conseller, crec que hem expressat les nostres raons i les nostres conviccions profundes. Però jo no vull ni puc acabar sense parlar, també, de quelcom que és, fins i tot, més important que això i que són les nostres obligacions. I la nostra obligació continua essent respondre l'exigència dels catalans i les catalanes, és l'obligació del Grup Socialista, certament; però és l'obligació i, n'estic segura, la voluntat i la intenció de tots i cadascun de nosaltres, dels que estem asseguts en aquests escons que ens dediquem al més noble dels oficis, que és la política.

Per això tenim l'obligació d'alçar una mica la mirada, de parar millor les orelles, d'escoltar el que ens reclamen. El que ens reclamen els ciutadans, els que s'ex-

pressen o els que ja estan cansats de fer sentir la seva veu. A tots ells els devem, avui, fer l'exercici honest no de buscar culpables, sinó de posar-nos d'acord per superar dificultats; d'entendre'ns en els temes que són clau per plantar cara a la crisi. I en un debat com el d'avui, que és de totalitat i no d'aprovació dels pressupostos, tenim l'obligació de treballar a fons, aquest mes que ens queda, per teixir ponts i per acostar posicions.

Vostès fa setmanes que apellen a la responsabilitat, a la nostra, a la dels socialistes. Doncs, parlem de responsabilitat, parlem-ne; però, fem-ho seriosament, no com a coartada ni com a recurs retòric.

Jo els convido..., sincerament, conseller, els convido a exercir aquesta responsabilitat, a vostès i a nosaltres, aquí, avui, ara, al Parlament, que és l'espai públic per excel·lència, no als despatxos, on només s'han reunit amb el PP, no davant els micròfons, on, a vegades, només es dilucida la confrontació política. Jo els convido a fer-ho aquí, a la vista de tothom.

Nosaltres estem disposats a cedir, conseller, a negociar. Estem disposats a arremangar-nos i a debatre totes i cadascuna de les polítiques que desgranen aquests pressupostos. Estem disposats a deixar-nos convèncer, però també a poder convèncer. Estem disposats a no renunciar al que uns i altres volem per al futur d'aquest país, que és obvi que és diferent; però també estem disposats a prioritzar ara, en el present, avui, el que és més urgent. Hi estem disposats, conseller, li ho dic sincerament, de tot cor. Estem disposats a retirar l'esmena a la totalitat..., de fer-ho ara mateix, de fer-ho avui mateix. Depèn de vostè, conseller. Estem disposats a parlar de com es gasta cada euro d'aquests 39.354 milions, amb l'única condició sensata de no renunciar-ne a cap que depengui de nosaltres.

Li diem el mateix que li hem dit sempre, fa setmanes, fa mesos, li ho tornem a dir avui davant de tothom: tenim la voluntat de parlar i de parlar seriosament. Però demanem, també, una prova de voluntat per part de vostès: no renunciïn als ingressos de l'impost de successions i donacions, almenys aquest any. Aquesta és la condició. És la mateixa condició que els imposa el Partit Popular, per cert, òbviament, de signe contrari. Però és una condició que ens sembla que és indispensable per a tothom que vulgui moure's en el terreny de la moderació, per a tothom que vulgui tenir un relat social mínimament assumible. És una condició, a més a més, conseller, que els implica poder treballar amb aquells que creuen en el nostre autogovern i en la força de Catalunya. I, per tant, conseller, vostè tria.

Per tant, molt honorable president de la Generalitat, vostè, també avui, com sempre, té el dret a decidir, i, a més a més, avui i en aquestes circumstàncies, l'obligació.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per intervenir, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Ha tocat molts temes i, per tant, em disculparà que no els tracti tots.

En primer lloc, permeti'm dir que en la meva exposició he esmentat, evidentment, el tema de l'ocupació, que és el tema més fonamental que tenim, i també he esmentat que el repte crucial que tenim és sortir d'aquesta crisi entre els països enfortits. I és per això que aquest pressupost té les característiques que té ara en aquest moment.

És natural que en la presentació d'un pressupost un es limiti a les característiques que incideixen sobre aquest pressupost. I he fet, de totes maneres, una al·lusió, que voldria repetir aquí, al tema de l'atur, que és el més fonamental de tots, que demana reformes fonamentals que només es poden fer des del Govern central, suposo que iniciades pels ministres de Treball, i vostès, de ministres de Treball del Govern central, en saben. O sigui que, si us plau, facin el lobby necessari amb el Govern central per aconseguir una reforma de les institucions del mercat de treball que ens puguin ajudar en el tema de l'atur. I els asseguro que aquest serà un gran servei per al país.

A veure, també ha esmentat en un determinat moment... –i això m'ha desconcertat una mica–, ens ha criticat una mica per tot, i ja ho entenc..., és com són les coses. Però, una de les coses per les quals ha criticat aquest pressupost em sorprèn, i és quan critica que aquest pressupost digui que tindrà un dèficit, sota estimacions prudentes, del 2,66, que no és l'1,3. I això a vostè li sembla, ho suposo, imprudent, inclús –inclús– em sembla que ha esmentat que estàvem fent el joc a la caverna mediàtica.

Miri, el seu Govern l'any passat va fer un dèficit del 3,86 quan se suposava que havia de fer el 2,4; o sigui que, de fer dèficits superiors als establerts, vostès en saben. Llavors, haig de pensar que si li sembla tan malament, no és fer o no fer, sinó dir o no dir. I, miri, nosaltres no; nosaltres, si pensem que el dèficit serà del 2,66, diem «2,66», no diem «1,3», i ja ho trobarem dintre d'un any.

En tercer lloc, i no tractaré més punts... –en tercer lloc–, m'ha deixat també..., vostè ha començat fent unes consideracions doctrinals sobre les polítiques d'estímul *versus* les polítiques d'austeritat. Evidentment, conec aquests punts de vista, la setmana passada ens en va il·lustrar el professor Stiglitz, per exemple. Però hi ha un punt que m'ha alarmat, perquè m'ha fet pensar que potser vostès la política de despesa la sustenten sobre raons doctrinals, i llavors, compte... –compte–, que..., home..., jo entenc que se sustenti sobre..., tenim aquesta obligació aquí, tenim aquesta obligació allà..., però ara ens parla de raons doctrinals.

Miri, no hi ha cap raó doctrinal, zero, i sota cap circumstància per la qual les polítiques d'expansió de de-

manda en un país de la dimensió de Catalunya i tan obert com Catalunya tinguin sentit, amb una excepció –amb una excepció– que és ser un bon ciutadà en el cas que, com a mínim, tot Europa anés coordinada. Fins i tot, si tot Europa anés coordinada ens aniria bé anar pel nostre compte, com ho va fer Irlanda en el seu moment; però, llavors, hauríem de ser bons ciutadans. Però, no és la política que segueix Europa; per tant, jo no veig com poden haver-hi raons doctrinals. I se'm posen una mica els pèls de punta pensar que hi haguessin hagut raons doctrinals a la política de manteniment de la despesa els dos anys anteriors.

Però, dit això..., miri, li vull fer una proposició. Vostè m'ha dit si jo podia explicar o no podia explicar..., si podia entendre o no podia entendre que es mantingués la despesa aquests dos anys anteriors i que, com a conseqüència, ens trobem ara on ens trobem.

Miri, li faig la següent proposició: jo ho entenc, si vostès entenen el pressupost que presentem ara. Si vostès entenen que potser vostès se la van jugar a una recuperació econòmica ràpida que no ha succeït, i que, atès que no va succeir aquesta recuperació econòmica ràpida, ara el que correspon fer és el que volem..., el que volem fer.

I, si us plau, no es posin a darrere de la columna de l'impost de successions per veure si ens posen en una situació complicada.

Miri, d'acord; el que van fer vostès els dos últims anys –els dos últims anys– puc entendre que tingués el seu sentit, però només si vostès ho van fer per raons que ara els han d'indicar que, si vostès estiguessin al Govern –i això ho determina el poble de Catalunya–, vostès presentarien els pressupostos que jo estic presentant avui, poc o molt. Per tant, aquest és, ja ho he dit, el tracte que jo els ofereixo. *(Veus de fons.)*

I..., en fi, ha tocat molts temes.... Un és quan ha sortit a parlar dels possibles acords per votar això i per votar allò i posant línies vermelles, etcètera; però vostès encara..., no recorden que al País Basc estan associats amb el Partit Popular, eh? *(Remor de veus.)* Per tant, escolti, això..., això deu voler dir que el Partit Popular és un partit amb el qual un pot fer-hi acords, no? *(Veus de fons.)* Doncs, ja està; doncs un pot fer-hi acords, si convenen. M'agradaria pensar que amb vostès, també.

I ja és l'últim, no tinc res més a dir.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula, per a la rèplica, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Aquests pressupostos «no serveixen per combatre la crisi. Punt. La diagnosi que fem de la situació és greu, “d'emergència”, diria jo. I el que correspon és: u, presentar aquesta esmena a la totalitat, i, dos, que vostès retirin aquests pressupostos de la cambra. El que senten: els retiren.» No és meua aquesta frase, conseller,

és del senyor Teixidó, en el debat dels pressupostos de l'any 2010. Eren un pressupostos fàcils, aquells, conseller? La situació econòmica era millor? Els mercats internacionals estaven més tranquils que ho estan ara?

Jo em podria haver dedicat a fer un debat similar. Jo podria haver citat totes les males dades econòmiques, que n'hi han moltes; fer-los a vostès responsables d'aquestes dades. Em podria haver dedicat a explorar les petiteses, les misèries d'aquest pressupost, que n'hi han moltes, conseller: com vostès comparen dades de liquidades a pressupostades i ho tornen a intercanviar, com vostès presenten números. Em podria haver dedicat, conseller, a preguntar-li com és que la despesa en farmàcia hospitalària augmenta un 27 per cent en el moment que vostès estan fent les retallades que estan fent en atenció essencial i de qualitat als nostres ciutadans en temes de salut. Podria haver insistit en temes com els alts càrrecs o en totes les seves previsions macroeconòmiques que no es compliran. Podria haver fet tot això, conseller, i no hauria passat res, seria un vell conegut d'aquesta cambra; aquests eren els debats que es feien en aquesta cambra.

Hem preferit fer una altra cosa, conseller, hem preferit dir-li: «Entenem les dificultats»; les entenem, ens en volem fer responsables, però creiem que hi ha marge i els estem proposant treballar en una alternativa per millorar les prioritats que desgranen aquests pressupostos, perquè modestament creiem que no són les millors per a Catalunya tal com estan ara exposades. Hem fet un exercici responsable, conseller; avui era molt fàcil pujar el to amb aquests pressupostos, però hem decidit sortir de la zona de confort de la protesta i oferir-li les nostres propostes, i oferir-los i atansar-los un cop més la mà.

I què fan vostès? El menyspreu més absolut –el menyspreu més absolut–, conseller. I, escolti, tot, pactar amb el PP, que jo he dit un cop i un altre que és legítim, només faltaria! –només faltaria!–, menysprear les nostres demandes, menysprear les nostres condicions, que són una i que és la mateixa que els imposa un altre partit amb què vostès estan pactant, perquè ho elegeixen, menysprear tot això, conseller, és la vostra tria, és el que vostè ha decidit fer. Però, aleshores, si us plau, li diu al seu company portaveu del Govern, al senyor Homs, que ens deixi d'insultar un dia rere l'altre.

I jo, ja, com no tinc gaire més a dir, després de la seva rèplica, acabaré... *(Remor de veus.)* No, no, efectivament, no tinc gaire res més a dir després de la rèplica que ha fet l'honorable conseller d'Economia i Coneixement. Però sí que acabaré amb la meitat de contundència amb què parlava el senyor Teixidó l'any passat i amb igual o més convicció.

Vostès tenien una obligació, conseller, que era portar a aquesta cambra uns pressupostos que sí, que eren complexos, però que havien d'anar contra la crisi. I el que han fet és presentar uns pressupostos que van contra la cohesió social. I si això no ho volen modificar, conseller, com ha quedat clar avui un cop més, si no estan disposats a deixar de renunciar a uns ingressos, que són justos, que és responsable no renunciar-hi,

conseller, no podem donar suport a aquests pressupostos. Perquè potser seria un acte de responsabilitat amb vostès, però sap què seria sobretot?, un acte d'irresponsabilitat amb els ciutadans i ciutadanes d'aquest país. I per a això, els ho ben asseguro, no comptin amb el Grup Socialista.

La presidenta

A continuació, la segona esmena a la totalitat. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula per a la seva defensa l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyors i senyores membres del Govern, deixin que comenci amb una petita declaració, avui, un dia especial, no? Dir-los que som aquí avui per complir l'obligació democràtica dels que ens oposem a les retallades i a aquests pressupostos, el nostre grup parlamentari, i per això estem aquí per defensar la nostra esmena a la totalitat. Així, representem les més de 200.000 persones que ens varen fer confiança en les eleccions de novembre i ens dirigim també a tota la ciutadania, a aquella que ens vulgui escoltar, evidentment.

I el primer que li hem de dir és: senyors membres del Govern, senyor Mas-Colell, aquest no és el pressupost que el país necessita, des del nostre punt de vista. I aprofitarem aquesta tribuna per donar llum a l'explicació tendenciosa que ha fet el Govern d'aquests pressupostos. Vostès han basat la seva explicació pressupostària en dues grans falsedats i la cançoneta de sempre. Les falsedats: el responsable d'aquests pressupostos és el Govern anterior i que no poden fer res més perquè els mercats els obliguen a les retallades; la cançoneta: la culpa és de Madrid, que no ens paga el Fons de competitivitat i ens obliga a complir amb el dèficit.

De la crisi internacional no en parlen. La crisi a Espanya i a Catalunya és més dura, per la cruesa i la rapidesa amb què s'ha desenvolupat i per la seva capacitat destructora de llocs de treball, respecte a la de la resta d'economies europees, tot i haver patit unes caigudes del PIB similars els anys 2008 i 2009. Però, mirin, en l'actual crisi –mirin quina dada més espectacular– s'ha passat a Espanya del 8,3 per cent d'atur el 2007 al 19,7 el 2010; 11,4 punts en tres anys. En canvi, a Europa del 7,1 al 9,8; 2,7 punts. Una crisi internacional, a més a més, vull dir, per la importància que té la destrucció de l'atur com un dels elements clau. Vol dir que aquests pressupostos i tota activitat d'aquest Govern ha d'anar dirigida a fer front a aquest augment exponencial de l'atur.

Però, a més a més, una crisi internacional d'origen financer. L'esclat de la bombolla immobiliària als Estats Units, amb profundes repercussions sobre el sistema financer internacional, s'ha traslladat amb tota virulència al sistema financer espanyol, que també ha fet esclatar la seva pròpia bombolla immobiliària, però, a

més, sense comptar amb les eines de sobirania monetària amb què compten els Estats Units, Anglaterra o Islàndia. Al contrari, hem patit una política monetària del Banc Central Europeu clarament procíclica en el cas d'Espanya, posant combustible a la caldera quan la maquinària espanyola ja anava passada de voltes, de revolucions, i, per contra, essent ara gasiva quan es necessita donar confiança als mercats.

Ja ho hem dit, la crisi a Europa ens ha costat 2,7 punts a Europa i a Espanya, 11,4. I això està tenint força repercussions sobre la despesa pública en forma de menys ingressos per impostos i cotitzacions, i més despesa en prestacions i subsidis als aturats. I això no és culpa del Govern anterior, del Govern d'esquerres. És la realitat. L'atur ha crescut més a Catalunya i a Espanya, però a més a més pel peculiar model productiu de les darreres dècades, en què la construcció ha tingut un pes desproporcionat; un sector on els increments de la producció es cobrien amb més força de treball i les tensions inflacionistes sobre sous i costos laborals es corregien en la mesura que es podia amb l'entrada massiva de mà d'obra estrangera disposada a treballar, primer, sense papers i, després, a qualsevol sou.

Aquesta dinàmica en què l'exèrcit industrial de reserva ja no és al camp, com era anteriorment, sinó a qualsevol lloc del món en connexió amb Espanya, via autocar, via avió, via pastera, es va traslladar a d'altres sectors de l'economia, no es va quedar només en la construcció, es va traslladar també al turisme, al comerç, als serveis a les empreses. Al nostre país, abans d'invertir en millora de la productivitat, era molt més rendible portar mà d'obra estrangera i invertir els excedents empresarials i també del treball en el totxo que no pas a assolir un teixit productiu més competitiu. Aquesta també és la realitat que vostès han d'explicar. I tothom n'és responsable, també ho vull dir aquí: les autoritats governamentals, perquè mai van saber tallar o contrarestar els incentius a inflar la bombolla, creient que no es desinflaria mai –ingenus!–; els empresaris –afortunadament no tots– i els rendistes, perquè es van deixar entabanar pels rendiments de les inversions immobiliàries –val a dir que també era una manera d'amagar o de defraudar el fisc, eh?–, i part de la població treballadora, també vull dir-ho aquí, perquè, davant el treball fàcil i relativament remunerat, preferien abandonar els estudis o el reciclatge continu i entrar al mercat del treball com a paleta, petit empresari, constructor o agent immobiliari.

Però és que, a més a més, el miratge de la bombolla immobiliària reportava molts ingressos a les administracions públiques, a totes, als tres nivells: a l'Estat, per l'impost de societats, per l'IVA, per l'IRPF; a les comunitats autònomes, i en aquest cas també a Catalunya, per l'ITP, i alhora també als ajuntaments, per les llicències d'obres o els IBI. Veient que any rere any la recaptació fiscal real superava les expectatives, molts van arribar a pensar que això no s'acabaria mai, que seria etern, i que, la bombolla immobiliària, ingenus i irresponsables, pensaven que ens faria convergir amb Europa en pressió fiscal sense cap esforç aparent.

Al contrari, tant el Partit Popular com el PSOE, amb plena col·laboració activa i permanent de Convergència i Unió, van començar a desmantellar la capacitat fiscal de l'Estat, no ho oblidem, tant per baix –increment de deduccions, els xecs bebè, el retorn de quatre-cents euros–, com també per dalt –desaparició de l'impost de patrimoni, reducció de l'impost de societats, fent que les grans empreses paguin menys que les pimes al nostre país, paguin menys que les pimes!, mòduls sense control, eliminació de l'impost de successions i donacions–, aquesta és la realitat –Partit Popular, PSOE, Convergència i Unió–, fet, aquest, que dramàticament ara ens ha situat a la cua de la pressió fiscal a Europa i per tant del dèficit fiscal de l'Estat. Això també ho ha d'explicar aquest Govern. En lloc d'acabar de construir l'estat del benestar i de fer una política fiscal i reguladora antibombolla es va preferir confiar en el sa judici del sector privat, que anava per un costat reinvertint tot el que guanyava amb el totxo –amb honroses excepcions–, però que a més s'hi «apalancava» tot el que podia, amb l'inestimable ajuda del sector financer nacional, de les laxes –per ser suau– recomanacions del Banc d'Espanya i dels seus còmplices dels mercats internacionals. Per cert, curiós, també vàrem aconseguir desbordar totes les importacions de béns de consum de luxe.

I a on ens ha portat tot això? En primer lloc, a un sector de serveis públics més feble que l'europeu, a pesar de la demagògia constant de la dreta que estan fent vostès, que pretén desmuntar el que mai hem arribat a tenir amb prou força. I és una evidència –és una evidència–, senyor Mas-Colell, i vostè ho sap, ho suposo, que els països amb major sector públic, amb major despesa social, han estat molt més resistents als efectes de la crisi, i que les seves taxes d'atur han crescut molt menys o algunes no han crescut. Vostès van a l'inrevés.

En segon lloc, la feble inversió en educació, a pesar dels esforços, molts esforços, dels governs d'esqueres que vostès estan desmuntant amb una celeritat que fa feredat, unida als incentius a incorporar-se al mercat laboral, ha provocat que una gran part de la força laboral en atur, sobretot els joves, estigui poc preparada per afrontar els reptes actuals.

En tercer lloc, s'han deixat endeutades bona part de les famílies, amb deutes sobre «vivendes» que ja no valen el que varen pagar, amb una formidable transferència de riquesa intergeneracional dels joves cap als vells, hipotecant tota una generació i amb una redistribució inversa de la riquesa mai vista.

En quart lloc, s'ha tallat el flux de crèdit cap al consum i sobretot cap a les empreses, autònoms i empleadors. Ara, del que es tracta exclusivament és de tornar el deute als inversors i bancs internacionals, no pas d'estimular el canvi de model productiu ni de donar suport a les exportacions.

I, en cinquè lloc, a un estat més feble, ha portat, que vol combatre la recessió amb més recessió, ignorant el que està passant a tots els països que ja s'han vist obligats a fer-ho, que es veuen obligats també a doblar, i alguns a triplicar, els sacrificis, ignorant tot allò que en

Keynes ja ens va mostrar al món fa vuitanta anys, fa temps, però encara és una realitat.

En sisè lloc, vostès continuen ignorant allò que ja comença a ser un clam també entre la comunitat d'economistes internacionals. És insostenible un model que en la part de les rendes del treball sobre el total de la renda va disminuint any rere any. Això que fins ara s'havia compensat amb un increment del crèdit, de les importacions de capital o de les exportacions, ara també està en crisi i fa que la demanda interna es contragui; redistribuir la renda dels pobres als rics, no només és injust, sinó que a sobre s'està demostrant com una estratègia macroeconòmica que porta el sistema al col·lapse.

En setè lloc, no s'adonen que els dos veritables desequilibris de l'economia catalana, exterior i atur, causants del desequilibri fiscal, no es combaten amb més recessió. Ho diré tota la mitja hora que tinc per explicar. El desequilibri exterior, que no s'atura, tot i que s'ha reduït, té la seva raó fonamental, dues terceres parts, en la dependència energètica i en l'increment del preu de les matèries primeres. I no hi veiem cap política, ni una, decidida per afrontar la crisi energètica en aquest pressupost.

Hem d'aplaudir, evidentment, el creixement de les exportacions i li hem de donar tot el suport possible, però això no serà suficient per adreçar l'economia si no reduïm l'atur de manera important, el nostre segon desequilibri fonamental. I això no es pot solucionar apel·lant únicament a les exportacions o apel·lant al turisme; cal recuperar el consum intern i no pas reduir-lo com fan vostès. La inversió privada no es recuperarà sense més demanda; reduir la despesa pública o reduir els impostos als rics no incrementa les inversions privades, per molt que alguns models macroeconòmics ens ho facin veure. I menys, en un país de 5 milions d'aturats.

Només creant ocupació, generant confiança en el consum, sense retallar sous ni drets, i canviant el model productiu d'inversions cap a un model més competitiu i sostenible, podrem redreçar la situació econòmica i reduir l'atur, tot millorant, evidentment, els comptes públics. El camí invers és el que vostès emprenen. Volen aplicar lògiques europees del 8 per cent d'atur a una situació dantesca del 20 per cent i on la població aturada coberta per prestacions està baixant d'una manera flagrant; ja només és el 70 per cent. Més recessió ens porta al desastre, ho repeteixo. Cal una política alternativa que recuperi la confiança en el consum intern.

De fet, ja són moltes les veus autoritzades d'economistes prestigiosos, alguns fins i tot foragitats de les institucions per anar contra el pensament dominant: americans, europeus, asiàtics; indignats, aterrits, que clamen contra aquestes polítiques. El professor i premi Nobel Joseph Stiglitz els ho deia a Sitges, fa dues setmanes. En Paul Krugman deia, diumenge, a *El País*, que es torna a caure en els errors que varen portar a la gran depressió dels anys trenta, creient que l'enemic per superar la crisi és el dèficit, quan l'enemic és l'atur.

També ho deia un altre professor insigne... (*veus de fons*), un altre professor insigne que avui ens acompanya també. Deia una cosa que a mi em fa posar els pèls de punta, però potser s'entén una mica la raó d'aquests pressupostos. Li ho diré en castellà. Deia: «El mundo, dicho con cierta brutalidad, nos pertenece a los que ahora vivimos en él y a nadie más. La obligaciones para con las generaciones futuras son los resultados indirectos de las obligaciones que nos buscamos para con las generaciones inmediatas.» Això és clarament insolidari. Senyor Mas-Colell: *El mundo que viene*. Vostès, després d'haver ajudat a posar les bases de la destrucció del sistema, estan accelerant la seva demolició.

Han presentat un pressupost socialment injust, ecològicament insostenible, i que deteriora i privatitza els serveis públics. No afronten la crisi i els seus efectes més dramàtics: l'atur, la pobresa i la falta d'expectatives dels joves. Tot i això, estan cofois, no? El senyor Mas deia que estava content, perquè la Comissió Europea els havia avalat. Mare meva! La mateixa comissió que també aplaudia ara Irlanda, senyor Mas, que va ser el país que es va aplicar més en implantar les dràstiques mesures recomanades per les institucions internacionals, fet que ha agreujat de manera dramàtica la seva situació, demostrant errors d'aquests plantejaments, aquells que vostè també aplaudeix, senyor Mas, i que n'està tan content. Jo penso que han amagat la seva decisió política, ideològica, clarament neoliberal, darrere l'excusa del dèficit i de l'endeutament.

Miri, l'any 2003, l'endeutament, quan governaven, l'últim any de Govern de Convergència i Unió, era de l'11,7 del PIB –11,7–, comptant els 2.903 milions de deute desplaçat, eh?, de factures al calaix: 2.903 milions que vostès varen deixar. Bé. És aigua passada, però està bé recordar-ho de tant en tant.

El 2009 era del 16 per cent, sense factures al calaix. O sigui, en aquest mateix període la despesa de la Generalitat va passar de representar el 29 per cent del total a despesa al 36 per cent, 7,2 punts d'increment.

En el període 2003-2010, el pressupost de la Generalitat havia incrementat la seva participació en el PIB català de 4 punts. La pregunta és: i en què s'han gastat aquest Govern d'esquerres aquest increment de quatre punts del PIB? Miri, 2,5 punts en despesa social: Salut, educació, dependència i habitatge; 0,5 punts en Interior i Justícia, més mossos, bombers, presons i jutjats, i el 0,4 per cent en treball, innovació i indústria. Aquestes tres línies que jo els acabo de dir han suposat més del 80 per cent de l'increment de la despesa. Vol una política social i clarament potent en època de crisi?

Però, deixin-me dir-los una cosa, a veure si ho podem entendre tots plegats, no ho podem compartir, és possible, però, una xifra té sentit si es compara amb altres xifres, o, si no, per si mateixa, té dificultats d'entendre's. Els *Länder* alemanys el 2010 tenen un endeutament del 26,6 per cent del PIB enfront el 16,2 de Catalunya, en termes SEC comparables. Quan es parla de diners, cal deixar la frivolitat i el populisme i ser rigorosos. Els *Länder* alemanys estan més endeutats que

Catalunya, i vostès han dit contínuament que el gran problema era l'endeutament: és un problema, però no és el gran problema. S'hi excusen, vostès, en aquest problema, que no és el mateix.

Vostès mateixos diuen en l'informe econòmic que acompanya el pressupost que, precisament, és a partir de l'any 2001 quan la inversió pública experimenta un canvi de tendència i guanya pes relatiu del PIB, i, sobretot, l'any 2008, any del Govern d'esquerres, és quan aquesta inversió se situa en el màxim històric del 2,35 per cent –2,35 per cent–, ho diuen vostès en l'informe econòmic, reconeixent l'esforç important.

L'endeutament, que és assumible, no és la causa de la seva decisió política, ho pensem nosaltres, de presentar uns pressupostos restrictius i que destrueixen l'estat del benestar.

Vostès s'han dedicat a crear alarma –que no sé si ajuda a això que en diuen «els mercats»–, a mostrar un panorama econòmic dantesc: només arribar al Govern varen alertar de l'amenaça de fallida, varen anunciar retallades a tort i a dret, fins i tot, el president del Grup de Convergència i Unió va afirmar, irresponsablement, que no es podrien pagar les nòmines dels treballadors públics.

Jo crec que aquí hi havia una estratègia clara per part de vostès: crear un dramatisme que aplanés el camí cap a la imposició de la seva política de destrucció de l'estat del benestar. Miri, Naomi Klein ho va definir com «la doctrina del xoc», amenaçar que la situació és dramàtica per aplicar la cura, la seva cura: treure el diner als pobres per tranquil·litzar els rics. Aquesta és la seva cura i aquest és el que es llegeix darrere d'aquests pressupostos.

Repeteixen el mantra ideològic de la dreta: unes finances sanejades són la garantia del benestar. Encara ho ha dit avui, senyor Mas-Colell. I no és veritat. Són el desenvolupament econòmic, una fiscalitat progressiva i l'ocupació els que garanteixen el benestar i la felicitat dels ciutadans del nostre país.

Deia que eren uns pressupostos que no servien per reactivar l'economia. Miri, la imatge macroeconòmica del pressupost és terrible: un creixement del 0,9 del PIB, un increment de la demanda interna del 0 per cent i un creixement de l'atur de fins al 18 per cent. L'estratègia dissenyada apunta a una més gran retracció de la demanda interna i a un nivell d'atur insuportable, quan el desitjable seria tot el contrari. L'equilibri vindrà més per la millora dels ingressos fiscals a causa de l'activitat econòmica i la reducció de l'atur. Ho entenguin: l'equilibri vindrà més per la millora dels ingressos fiscals, a causa de l'activitat econòmica, i la reducció de l'atur, que no pas per la reducció de la despesa pública social i les inversions, que afectaran fortament la competitivitat i l'equilibri social.

El principal objectiu del Govern de la Generalitat per al 2001 hauria de ser impulsar una estratègia per crear ocupació en l'economia productiva i verda, i també per al servei de les persones, que és el que estan fent els països més avançats d'Europa. La creació de llocs

de treball és indispensable per reduir el dèficit de la Generalitat.

Miri, la reducció de més de 2.000 milions d'euros contribuirà a la contracció de l'economia, ja que disminuirà dràsticament l'activitat del sector públic. De fet, les inversions disminueixen un 42 per cent, segons les seves dades. Per posar un exemple: el Departament d'Empresa i Ocupació, que hauria de liderar les polítiques d'ocupació, es redueix un 23 per cent. Home, vostès fan totalment el contrari del que s'hauria de fer. I, en concret, el foment de l'ocupació, un 19 per cent. En un país de quasi sis-cents mil aturats es rebaixa en un 32 per cent les partides de qualificació professional, i els cursos de formació s'han reduït dràsticament. En matèria d'Acord estratègic hi destinen molts pocs diners a la qualitat de l'ocupació i molts a la competitivitat empresarial: uns, un 4 per cent, els altres, un 18. Bé. És una declaració de principis bastant clara. Amb això sí que són coherents. També desapareix la Direcció General d'Igualtat d'Oportunitats del Treball i no hi ha cap altra programa que incorpori dites polítiques. Tot això en època de crisi on les desigualtats home - dona creixen.

Vostès posen per davant el seu programa neoliberal on la intermediació laboral estigui en mans d'agències de col·locació privades i que el mercat laboral estigui fortament liberalitzat, no? Retallen els programes de formació professional, que n'és un element bàsic, clau, per tal, doncs, de fomentar la competitivitat i la creació d'atur, no?

I és imprescindible per sortir de la crisi un sistema universitari de recerca potent. Veritat que ho creu vostè també, senyor Mas-Colell? Ho ha dit mil vegades i jo li he sentit a dir, fins i tot, li ho he sentit dir, també, al senyor Mas, no? I diuen vostès en el programa, parlen de consolidar i reforçar la recerca. El que passa que redueixen un 26 per cent les partides de recerca. Bé. És una petita contradicció.

Els darrers anys han permès un ritme de creixement en tots els fronts: centres de recerca, nombre d'investigadors, lluny encara dels objectius fixats a Lisboa. És veritat, però ens hi anàvem acostant. I una situació de crisi econòmica a casa nostra és, sobretot, crisi del model productiu. Com ja he dit, sembla imprescindible que la recerca és una peça clau. Vostès creuen que no.

El pressupost del Departament d'Universitats estableix com a objectiu primer del programa, diu: «Programa d'educació universitària.» Diu: «Dotar les universitats dels recursos necessaris per dur a terme, amb la màxima eficiència possible, les activitats de docència i recerca i garantir-ne la qualitat.» Molt bé. Hi estem completament d'acord. El punt següent diu: «Disminuir 127,5 milions d'euros el finançament previst.» No ho sé, vostès mateixos. Aquests són els pressupostos de la resignació, des del nostre punt de vista, no?

Dèiem uns pressupostos ecològicament insostenibles, no? El projecte de pressupostos suposa un pas enrere en la implantació de polítiques modernes i avançades en la gestió de l'aigua, de l'energia, dels residus, de la mobilitat i del territori, no? Redueixen un 30 per cent la producció del medi ambient. No hi ha actuacions sig-

nificatives previstes per avançar en la modernització ecològica de Catalunya. El panorama de la Direcció General de Medi Natural i Biodiversitat és terrible, redueixen un 51 per cent. Fan una reducció i una retallada important que ve, evidentment, d'una decisió ideològica d'eliminar el Departament de Medi Ambient.

La política de protecció del medi natural i la biodiversitat sofreix un dels retrocessos més importants dels darrers deu anys, i es torna a veure més com una despesa que no pas com una inversió de present. I aquesta posició ens situa més a prop dels països en vies de desenvolupament que d'Europa, no? Tots els països europeus i desenvolupats aposten per impulsar el sector de l'economia verda, les energies renovables, la biodiversitat, ja que és un nínxol d'ocupació i de creació de riquesa molt important. Al mateix temps també serveix per tenir un territori més equilibrat. L'economia que no aposti per l'ecologia està condemnada al fracàs. I vostès, amb aquests pressupostos, condemnen la societat catalana, que tornarà a estar a la cua del desenvolupament sostenible, no?

Deia el senyor Mas-Colell: «Mi opinión es, en resumen, muy simple: no hay razón para pensar de manera automática que el estado de la naturaleza, tal como la hemos encontrado, o como era antes de los últimos procesos de deterioro, sea óptimo. En gran medida el estado actual es también un accidente de la historia natural o incluso de la historia humana.» L'ideòleg dels pressupostos, l'ideòleg de l'economia del Govern de Convergència i Unió, pensa així del que significa el medi ambient, del que significa l'economia verda, l'economia sostenible. És una decisió, una posició clarament antiga, que encara creu en el «desarrollisme», en el desenvolupament perquè sí, en el creixement continuat i sense control. Bé. La llei de «l'abús» ja ho marca claríssimament, no? Bé..., aquella que vostès en diuen «de l'òmnibus», no?

Vostès sotmeten el país a una reculada econòmica i ecològica de difícil recuperació. Miri, Alemanya abandona les nuclears; el poble italià –el poble italià–, en referèndum, també. Jo li pregunto, senyor Mas, s'atrevirà, vostè, a fer una pregunta semblant a la d'Itàlia de dir si volem o no les nuclears catalanes, i a més amb les últimes informacions d'Ascó hauria de demanar, jo ho crec, el tancament immediat, per cert, que no l'he sentit, que és veritablement perillós –veritablement perillós.

No ho sé..., el senyor Mena deia que teníem la síndrome de Fukushima. Doncs, vigili que no tinguem la síndrome d'Ascó immediatament, tal com està la situació, no? Mentre vostès eliminen el Departament de Medi Ambient i les polítiques econòmiques sostenibles..., des del nostre punt de vista, això no és modern, això no és progressiu.

El mateix fan amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que es redueix en un 40 per cent. No milloren ni el Programa de desenvolupament rural, ni el contracte global d'explotació, es rebaixen els esforços en recerca. Tot plegat posa de manifest la manca de voluntat política, més enllà de les bones intencions de recolzar un sector estratègic, però amb greus difi-

cultats des de fa anys; un sector que necessita compaginar la producció amb els principis de sostenibilitat i ajudar a equilibrar el territori, no? De fet, també incompleixen la funció que es va aprovar aquí, en el Parlament, per unanimitat, la incompleixen de dalt a baix –de dalt a baix.

Però és que, a més a més, per nosaltres, el que és més important és que són uns pressupostos socialment injustos. Estableixen una distribució injusta dels costos de la crisi. L'acció pressupostària vostès..., també és com una tisora de doble fulla: una, els ingressos, i l'altra, les despeses. Totes dues s'han d'equilibrar per fer un ajust equitatiu. Vostès han preferit utilitzar només la fulla de la contenció de la despesa social, i s'ha convertit, aquesta, en un ganivet que estripa l'estat del benestar i deixa de banda la part dels ingressos, no?

En època de crisi els pressupostos disminueixen en 1.200 milions d'euros la despesa social. En sanitat, amb una retallada del 6,5 per cent. Bé. Una retallada del 14 per cent si comptem ja tot el deute desplaçat que es plantejava també el senyor Mas-Colell. Redueixen la despesa en atenció primària. Es redueix l'activitat contractada, sobretot d'aquells sectors que són més vulnerables, no?: el Programa de salut mental, els programes d'entitats i centres sanitaris, l'atenció a persones seropositives i amb risc d'exclusió, les dones que pateixen violència. Augmenten el 50 per cent el temps de llista d'espera.

Senyor Boi Ruiz, vostè té una explicació? El 50 per cent, el temps de llista d'espera per a intervencions quirúrgiques. Redueixen les consultes d'urgències i externes. On aniran aquestes persones que no estaran ateses pel sistema de salut públic, a la privada, com els hi recomanen? Qui s'ho pugui pagar. I els altres? Suposo que a la privada, perquè així els seus amics els negocis enriquiran. Però, i la resta de ciutadans i ciutadanes? Què faran? (*Veus de fons.*) Bé. Jo ho dic perquè això és el que diuen alguns metges de la sanitat.

Salut i educació són imprescindibles per a la vida de les persones, per la seva felicitat, no? I el pressupost d'Ensenyament, doncs, també té una reducció important, del 7,4 per cent. Però no és una qüestió de quantitat, sinó de dignitat: augmenten el nombre d'alumnes i no augmenten el nombre de professors. Eliminen, en general, una hora a l'escola pública. Però, hi insisteixo, no només és una qüestió de quantitat, com deia abans, tot i que rebaixen 400 milions d'euros el pressupost dedicat a ensenyament, sinó d'equitat. Baixen les partides destinades a beques de menjador; és a dir, a més necessitat, el Govern de Convergència abaixa les beques de menjador: 20 milions d'euros menys, les transferències a consells comarcals per a beques de menjador i transport escolar. I el mateix fan amb transferències corrents als ajuntaments per a les escoles bressol.

I el mateix amb el Departament de Benestar i Família –tots els departaments socials–: cau també un 10 per cent, amb una retallada del 74,6 per cent del Programa d'atenció a les famílies, no? I aquesta retallada farà augmentar el risc d'exclusió social i de pobresa. Augmentarà la pobresa de les dones, autèntica xacra glo-

balitzada del nostre temps, i la pobresa també dels infants, amb totes les repercussions que comporta sobre la seva salut i sobre el desenvolupament físic i intel·lectual, no?

Escoltin les entitats d'aquest país que treballen en l'àmbit dels serveis a les persones. Diuen: «Ni un pas enrere en les polítiques socials», i a la seva compariència, fa poc, a la Comissió de Benestar, Família i Immigració d'aquest Parlament varen proclamar amb contundència, diuen –ho llegeixo–: «La reducció de la despesa no es pot fer a costa de posar en risc la dignitat de les persones, la igualtat d'oportunitats, l'equitat i la justícia social per al conjunt de la ciutadania»; diuen: «Cal preservar la cohesió social del nostre país, i si no s'actua correm un risc greu de fractura social. Es pot atacar amb molta més contundència l'accés a despesa corrent, i no és hora de reduir impostos.» No ho diu el nostre grup parlamentari –que també–, sinó vint-i-quatre organitzacions, tres consells d'estudis universitaris i altres persones, a títol individual, vinculades als serveis socials del nostre país.

Però és que a més a més, quan plantegen vostès els pressupostos i despesa social, no tenen en compte l'habitatge. Vostès no inclouen l'habitatge en les polítiques socials? La promoció de l'habitatge de protecció oficial en règim de lloguer, les ajudes al pagament de lloguers i de quotes hipotecàries a famílies amb risc de desnonament imminent, les ajudes a la construcció d'habitatges assistencials i dotacionals... La rehabilitació es retalla un 30 per cent!, quan, evidentment, en aquests moments és imprescindible fer aquestes polítiques d'habitatge públic, perquè són polítiques socials de primer ordre. Tot allò que va fer el Govern d'esquerres i que va posar en marxa, vostès ho eliminen, perquè creuen que l'habitatge públic no és necessari en aquest país; el mercat decidirà, amb la renda lliure, seran els que marcaran els preus i el ritme, doncs, d'aquests habitatges per a les persones, tant si ho necessiten com si no ho necessiten. I el mateix també amb el programa de la Llei de barris, doncs, que el limiten a 75 milions d'euros, només cobrint les partides per acabar les promocions anteriors, no? I així successivament: la despesa en cultura, la despesa en cooperació al desenvolupament, que després en la rèplica els hi tornaré a insistir...

Per això, per nosaltres, està claríssima la proposta que posem sobre la taula –i després l'ampliaré, amb el següent torn. Hi ha alternatives. El Govern proposa un 2,66 per cent del dèficit, endeutament del 18 per cent; endeutament normal amb relació a altres economies europees, no? Nosaltres hem fet una proposta alternativa, sobre tres pilars: augment dels ingressos, ajustament més racional de la despesa i una estratègia de creació d'ocupació que s'ha de basar en els serveis socials i en l'economia verda.

Digui'm, senyor Mas-Colell, per què no porta a terme una política fiscal valenta; expliqui a la ciutadania per què no està d'acord a augmentar els ingressos amb una nova fiscalitat progressiva i verda –per cert, el senyor Mas ho va dir en la seva presa de possessió; se n'ha oblidat immediatament. Per què no vol posar una fiscalitat sobre les grans fortunes i sobre l'especu-

lació? Per què no grava o per què no fa un tractament diferenciat de les Sicav? Per què no posa sobre la taula un impost sobre l'activitat financera? Per què no apuja alguns impostos especials relacionats amb la salut, com poden ser el tabac i l'alcohol? Per què no posa una fiscalitat sobre la producció energètica d'origen nuclear, com ja fan Castella - la Manxa, Extremadura, Txèquia o Suècia? Per què no fa una lluita veritable, sincera i duríssima contra el frau fiscal? Per què suprimeix l'impost de successions i donacions? Per què no fa una veritable reducció de la despesa pel que fa referència a la farmàcia? Per què no ho porta a terme d'una manera clara i decidida, que signifiqui, doncs, tenir molt més estalvi en aquest sentit?

En definitiva, nosaltres fem una proposta clara d'enfortir la pota d'augment dels ingressos per tal de mantenir l'estat del benestar. I, miri, li dic una cosa: si arriben, si és que arriben, i si arriba aquesta quantitat del Fons de competitivitat, de 1.450 milions, no els dediqui a reduir el dèficit: els dediqui a polítiques socials, 1.450 milions, i mantingui el 2,66, cap problema, tindrà el nostre suport, però els dediqui a polítiques socials, i no els dediqui a reduir el deute, com vostès plantegen.

En definitiva, els demanem nosaltres que retirin els pressupostos; aprofito per dir: retirin la llei de «l'abús», i siguin sensibles sobretot al patiment dels seus conciutadans.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Una petita precisió preliminar: l'impost de donacions només l'ha tocat vostè, eh?, nosaltres no l'hem tocat.

Un altre, segon, celebro que em llegeixi i celebro que els meus articles de fa vint anys mereixin la seva atenció. Jo li suggeriria que se'l continués estudiant, perquè encara necessita arribar al fons. Vostè hauria d'estar d'acord amb mi en aquell article, perquè, desenganyis, el respecte a la natura i el respecte a les generacions futures o vénen d'una autoritat superior o vénen de nosaltres mateixos. Per tant, vostè hauria d'estar d'acord amb la segona tesi, que és la que sosté aquest article. Però, en fi, no fem un debat acadèmic ara. Permeti'm tocar uns quants punts.

Hi ha una qüestió, en un tema de diagnòstic, en què estic d'acord amb vostè: el més important que ens està passant és l'atur. A partir d'aquí ja no..., en el diagnòstic del perquè, em temo que ja no coincidirem. Repeteixo el que he dit abans sobre les polítiques keynesianes: no és el mateix plantejar-se això isolat de la resta del món als Estats Units o a tot Europa. O amb un llenguatge que potser vostè pot entendre millor –deixi'm fer de Trotski, eh?–: sap que Trotski era el gran

crític del socialisme en un sol país; doncs bé, el keynesianisme en un sol país, sobretot si el país és petit, no va a missa, eh? *(Rialles.)* Però... Bé.

O sigui, jo he preguntat per què tenim l'atur que tenim. I, efectivament, hi ha moltes teories. Una és que hem tingut massa construcció i que hem tingut una bombolla. Altres països han tingut bombolles de la construcció i ho han passat malament i ho passen malament, però no tenen el 20 per cent d'atur; per exemple, els Estats Units. O vostè diu: «És perquè el sector públic és massa petit.» Hi han molts països amb un sector públic més petit que el que tenim aquí i que no tenen aquest nivell d'atur. L'Estat espanyol té la distinció de ser el campió absolut en... Perdó, i, vull dir, hi ha hagut altres èpoques en què Espanya ha tingut aturs tan elevats com aquests i no hi havia bombolla de construcció. El 20 per cent d'atur no és la primera vegada... Jo ja tinc una edat que ja ha passat diverses vegades per aquesta... Anava a dir: «L'Estat espanyol és el campió mundial de l'atur.» No és el campió únic, són tres països: un, confesso que no me'n recordo, l'altre és Sud-Àfrica i l'altre som nosaltres.

Escolti, la gent d'aquí no és diferent de la gent d'altres països. S'ho miri com s'ho miri, al final la raó del nostre atur ha d'estar molt lligada a les institucions i a les estructures del nostre mercat de treball. A vostè no li diré que ho prediqui i faci lobby en els seus amics a Madrid, perquè vostè no governa, encara que suposo que sí que té influència en cercles influents. Hem de modificar les institucions del mercat de treball, perquè no hi ha res pitjor que aquest nivell d'atur i, sobretot, la manera com aquest nivell d'atur està afectant el nostre jovent. I avui potser és un bon dia per recordar-ho.

Hi havien altres punts que volia mencionar-li. Vostè ha parlat de «factures al calaix». Bé, digui'n com vulgui. A la seva mateixa exposició ha parlat de la «despesa desplaçada de sanitat». Bé, digui'n «factures al calaix» o no en digui «factures al calaix», digui'n «factura desplaçada»... Jo ja he mencionat en la meua intervenció com una part substancial de despesa, més de 800 milions aquest any, van a pagar... Això no són factures al calaix, però són el pagament d'obres que van decidir vostès en el seu període. I això creix, eh? El normal en aquestes coses és que anessin baixant. Doncs, el 2012 hem de pagar..., passem de 800 milions i escaig a 1.400 milions i escaig. I aquesta serà una de les dificultats amb què ens haurem d'enfrontar en els pressupostos de l'any vinent.

És clar que la crisi és important, és clar que la crisi és important per la situació en què estem. I és clar que la crisi té alguna cosa a veure amb el fet que hàgim arribat al 16 per cent d'endeutament. Miri, el 16 per cent d'endeutament és absolutament insostenible. Vostè m'ha esmentat Alemanya i m'ha esmentat el 26 per cent, i té raó –i té raó–: el nivell d'endeutament per persona dels *Länder* alemanys és superior al nivell d'endeutament per persona de Catalunya, el nivell mitjà, eh?

Però, miri, li esmentaré, li diré quelcom que ens van preguntar o van fer notar en una d'aquestes visites

amb agències de *rating*, que, dit sigui de passada, estem constantment interaccionant amb aquesta mena d'agències, amb inversors, etcètera. I la seva observació..., diu: «Els seus fonamentals», diu, «no són diferents dels fonamentals d'alguns *Länder* alemanys o dels estats canadencs. Però, així i tot, vostès tenen una situació molt més difícil.» Quina és la diferència? Bé, la diferència és que Espanya no és Alemanya, sap? Ai, sí, és com és. Escolti, si vostè tingués el poder de proposar-me a mi: «I vostè acceptaria canviar-se, així, com a experiment mental, de ser una comunitat autònoma espanyola a ser un *land* alemany?», doncs, li diria: «Home, parlem-ne, parlem-ne, eh?» L'entorn seria diferent.

El fet és que en aquests moments, al mig d'aquesta crisi, el vaixell en què anem és un vaixell que es diu Regne d'Espanya, és un vaixell amb el 20 per cent d'atur i és un vaixell on la ideologia dominant en el Govern és que aquest 20 per cent d'atur es deu a raons naturals, a raons de no sé què de model productiu, i és una cosa que no es pot arreglar o que potser es pot arreglar amb creixement, etcètera. Bé, aquest és el regne en què estem. I atès que estem en aquest regne, i atès que necessitem deute, atès que necessitem fer pagaments de deute, i donat el sistema fiscal que tenim en aquest moment, que evidentment volem millorar i que evidentment volem canviar radicalment amb el pacte fiscal, però que tots sabem que la situació econòmica afectarà la rendibilitat de qualsevol sistema..., de l'actual sistema fiscal, donat tot això, la situació de deute és insostenible; no pot créixer, no pot créixer més, i per tant..., perdó, haurà de créixer més, però ens hem de plantejar acotar-lo.

I, en fi, acabaré dient el que li vaig dir algun dia, que potser vostès eren el Govern que el país requeria quan volien gastar i gastar i gastar, però ara, clarament, les seves idees no són les que poden treure Catalunya de l'atzucac i endegar la seva trajectòria cap a creació d'ocupació, prosperitat i competitivitat.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

De res, conseller. A continuació, té la paraula, per a la rèplica, el diputat il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyores i senyors membres del Govern, demano disculpes; és veritat, he dit que per suprimir l'impost de donacions. El qui ho diu és el Partit Popular. I, com que tenen una relació tan afectiva últimament, suposo que he tingut un creuament que ja ho portaven a terme en l'impost de donacions, que sí que el Partit Popular, com tantes altres coses, vol fer, no? De totes maneres, demano disculpes, que volia dir l'impost de successions.

Deia vostè que l'atur és diferent, que és veritat que hi havia uns percentatges d'atur també a Espanya i a Catalunya, sobretot a Espanya, més elevats. Però jo li he dit no tant la quantitat, sinó que aquesta destruc-

ció de llocs de treball ha estat tan ràpida, en només tres anys... Aquí li he explicat els punts que són importants. I això sí que no ha passat a cap altre país. Aquesta és la gran diferència; no és el percentatge, que és veritat que hi hem arribat en altres anys, però sí que tan ràpida..., això sí que no ens havia passat.

Jo no comparteixo absolutament amb vostè res de tot el que fa referència a la reforma laboral. Home, li estic explicant la quantitat de persones que han anat a l'atur amb una facilitat espectacular i vostè encara m'està dient que fem més reformes laborals, que flexibilitzem el mercat del treball o les ocurrències que té el conseller d'Empresa i Ocupació, que diu que, per potenciar el món de la motocicleta, doncs, el que hem de fer és que puguin anar a la muntanya per destruir-la. Aquesta és la gran idea que té per impulsar la indústria d'aquest país. Mare meva! Bé, els senyors de Medi Ambient, que estan repartits entre dos, també sembla que hi deuen estar d'acord, perquè van dissimulant, van xiulant cap a un altre cantó. Bé, aquesta no és la manera de tirar endavant un país, amb aquestes qüestions.

Jo també em voldria assemblejar als *Länder* alemanys –no a tots, eh?, a algun potser no. Però sap què passa? Que hi ha diferències. És veritat que vostè ha dit algunes diferències, però jo n'he sabut trobar unes altres, també, de diferències, fins i tot, ideològiques, no? La dreta alemanya, com vostès, que podrien ser un referent, és molt més moderna, és més ecològica –recordi el que acaba de fer la Merkel, ara, fa poc. A més a més, dona suport, la mateixa dreta, com vostès, a una política fiscal progressiva: estan deu punts per sobre nostre d'esforç fiscal. Vol ingressos? Aquí hi ha una manera de sortir de la crisi: augmentem els ingressos! Li ho he dit 25.000 vegades i vostès ens estan dient que no. Diguin vostès a la ciutadania que vostès no volen, per una qüestió ideològica, apujar els ingressos, els ingressos als més poderosos, els ingressos relacionats amb la fiscalitat ambiental. No ho volen. Al contrari, els treuen l'impost de successions i donacions que deixaran de pagar les cinc-centes famílies més riques d'aquest país.

Això és el que estan fent vostès. Però vostès els han d'explicar que no han pres la decisió, que era possible, perquè s'ha fet en molts altres països, d'augmentar la pressió fiscal, la pressió fiscal als sectors més poderosos d'aquest país, als sectors més especulatius, a aquelles activitats que contaminin, a aquelles activitats que tenen plusvàlues importants dins del món immobiliari i del món financer. Vostès ho poden fer i això no afectarà ni farà mal a les persones, a la majoria de ciutadans i ciutadanes d'aquest país, no, al contrari, els farà bé, perquè vostès podran destinar aquests diners a fer polítiques socials.

I vostès ho han de dir. Deixi de refugiar-se amb l'endeutament, que són xifres que podem dir: «Home, són més o menys.» Doncs, a Alemanya són molt més elevades. I ja no li explico les de Bèlgica, que vostè coneix perfectament i que ja són unes xifres astronòmiques, i encara funcionen; bé, malament, però per altres qüestions.

Aquesta és la realitat. Vostè ha d'explicar... Vostè no. Bé, vostè també. El senyor Mas ho ha d'explicar, com a president de la Generalitat. Ha d'explicar als ciutadans d'aquest país —i ciutadanes— que hi ha una possibilitat de continuar les polítiques socials, malgrat la situació de crisi que es viu a tot el món, a través d'un augment dels ingressos, fent un esforç fiscal més fort les persones que tenen més diners, perquè puguem continuar les polítiques socials que va fer durant set anys el Govern d'esquerres. Suposo que això no ho negaran —suposo que això no ho negaran—: més escoles, més professors, més bombers, més mossos d'esquadra, més metges, més hospitals. Tot això. Sort que el Govern d'esquerres ha fet això! Permeti'm que li ho digui, i no se m'espanti, senyor Mas-Colell. Sort que es va endeutar, sort que va crear aquest dèficit, miri que li dic —no se'n espantin, eh?—, sort, perquè precisament ara tenim les bases, que vostès estan destruint sistemàticament, perquè molta gent que està patint, que té una situació de dificultat, encara té els suficients diners per mantenir les escoles bressol, que les hem triplicat de quan vostès governaven, que hi ha les escoles suficients i els mestres que nosaltres vàrem posar, aquest Govern d'esquerres, perquè la situació no sigui tan greu. En canvi, vostès prefereixen mantenir els concerts amb les escoles d'elit.

Miri, jo he fet una proposta que les podríem suprimir —les podríem suprimir. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí. Jo li..., sí, sí, però si jo li ho estic explicant. Jo li ho estic explicant el que faria jo, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Jo no sóc el tripartit, jo no sóc el senyor tripartit, m'entén? (*Rialles.*) Nosaltres som una organització política... (*Forta remor de veus.*) Sí, sí, sí; set anys. No, no, set anys per fer-ho. Set anys per a què? Per doblar —per doblar— les escoles bressol que s'han fet, per doblar les escoles que s'han fet...

La presidenta

Senyores diputades...

Joan Boada Masoliver

...per doblar els hospitals que s'han fet. Això són els set anys, és veritat, hem estat set anys fent això i moltes altres coses que vostès han oblidat i que no se'n recorden. I aquesta és la veritat.

En definitiva, jo penso que vostès, amb aquests pressupostos, no donen cap esperança als ciutadans. Jo crec que, des del seu essencialisme de classe i ideològic, els diuen als que més pateixen la crisi que s'ha de reduir l'estat del benestar i que no cal que els rics i poderosos facin cap esforç fiscal. Els diuen als ciutadans de Catalunya que es resignin. Surtin al carrer i diguin als joves que es resignin. Si tenen vergonya, els diguin que els deixen sense futur, sense esperança, amb aquests pressupostos i la seva política. (*Remor de veus.*)

Modestament —acabo—, nosaltres hem presentat alternatives; les defensarem aquí, al Parlament i al carrer. És veritat que guanyaran. Guanyaran amb el su-

port del Partit Popular, per cert, que deien sempre que, mentre hi hagués retallades a la salut, no donarien suport als pressupostos. Deuen tenir un cert estrabisme a l'hora de llegir els pressupostos, perquè jo he vist unes retallades brutals. I no parlem ja de la llei de «l'abús», que vostè en diuen de «l'òmnibus», no?

És veritat, la dreta s'imposa electoralment al nostre país, però no convenceran de cap de les maneres, perquè a fora, no avui, sinó sempre, hi ha molta gent que està indignada, que està en contra de les seves polítiques conservadores i a més tenen raó. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyors diputats! I senyor diputat que està intervenint, se li ha exhaurit el temps.

Joan Boada Masoliver

Consellera d'Ensenyament, perd massa excessivament els papers. Ara, els ha tornat a perdre. (*Remor de veus.*) Sigui delicada..., sigui delicada davant un tema que segur que vostè condemna. No se'n rigui. Jo estic parlant de política. (*Alguns aplaudiments.*)

Retirin els pressupostos, retirin la llei de «l'abús» i siguin sensibles, hi insisteixo, al patiment dels nostres ciutadans.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, com he comunicat abans, suspendrem la sessió en aquests moments. La reprendrem abans de les dues, perquè ara, conjuntament amb el president de la Generalitat, hem convocat una junta de portaveus extraordinària, amb la presència dels membres de la Mesa i dels presidents de tots els grups, per valorar els fets ocorreguts avui a l'entorn del Palau del Parlament de Catalunya i per proposar una declaració institucional conjunta. Per tant, abans de les dues, els cridarem perquè tornem a l'hemicycle.

Se suspèn la sessió fins després.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i es reprèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, com els he dit fa una mitja hora, reprenem la sessió.

Reunida la Junta de Portaveus, conjuntament amb el president de la Generalitat i els presidents de tots els grups parlamentaris, hem valorat una declaració que tinc ara aquí per llegir-la, una declaració conjunta aprovada per unanimitat de tots els grups.

Abans de la declaració, recordar-los que la sessió començarà a les quatre de la tarda, que finalment no hi

haurà control de Govern avui, sinó que continuarem amb el debat de pressupostos i, seguidament, el següent projecte de llei, de mesures administratives i fiscals. I amb tota probabilitat el Ple es reprendrà demà a les nou del dematí –no a les deu, a les nou del dematí–, de tal manera que es puguin substanciar les mocions i les interpellacions durant el dia de demà. La sessió de control serà, en principi, a les deu del matí de demà.

Declaració

conjunta del president de la Generalitat, de la presidenta i la Mesa del Parlament, i dels presidents i portaveus dels grups parlamentaris, per la qual es rebutja l'intent d'aturar l'activitat del Parlament de Catalunya (tram. 401-00011/09)

Declaració conjunta del president de la Generalitat, de la presidenta i la Mesa del Parlament, dels presidents i portaveus dels grups parlamentaris que configuren el Parlament de Catalunya.

«El Parlament de Catalunya, la institució que representa el poble català, és l'expressió de la voluntat popular manifestada a les urnes i està al servei de les llibertats i dels valors democràtics i de convivència en un estat de dret.

»Per això, rebutgem rotundament les agressions i les coaccions que han sofert els representants del poble català, els treballadors de la institució i els representants dels mitjans de comunicació, i també rebutgem l'intent d'aturar el Parlament, amb el benentès que, fidels a la democràcia, entenem que no pot acceptar-se de cap de les maneres que res ni ningú pugui aturar el treball d'un parlament democràtic com el nostre i les sessions que hi estiguin convocades.

»Volem agrair la feina de totes aquelles persones que amb el seu esforç i professionalitat han fet possible el desenvolupament del Ple, treballadors, mitjans de comunicació social i especialment l'esforç de les forces i cossos de seguretat per tal de garantir la integritat de les persones que havien d'accedir al Palau del Parlament.

»I, finalment, la democràcia garanteix que es puguin defensar plantejaments ciutadans d'acord i de discrepància política dins i fora del Parlament, però mai des de la coerció i la violència.

»Barcelona, 15 de juny del 2011.»

(*Forts aplaudiments.*)

Se suspèn la sessió, i es reprendrà a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i nou minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Fernando Domínguez García i Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El vicepresident primer

Bona tarda. Reprenem la sessió.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2011 (esmenes a la totalitat) (tram. 200-00005/09) (continuació)

La tercera esmena a la totalitat al Projecte de llei de pressupostos és l'esmena que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per a la seva exposició, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyors membres del Govern, senyor president de la Generalitat, en un dia excepcional com el d'avui hem de prosseguir amb la normalitat. La normalitat d'un país, la normalitat de les seves institucions és poder discutir un cop cada any, en aquest cas amb una pròrroga acumulada per part del calendari electoral, el seu debat pressupostari. Aquest és un debat més polític que mai. Algú alguna vegada s'ha atrevit a dir que els pressupostos són un debat tècnic; els pressupostos són un debat polític i segurament és el debat més polític a què es disposa una cambra com la nostra un cop l'any.

Aquests són uns pressupostos dins, també, de l'excepcionalitat. Hem de ser conscients –i crec que aquesta cambra, els diferents grups parlamentaris, en són conscients– de la situació de dificultat d'ingressos per part de les administracions, en aquest cas l'Administració catalana, l'Administració nacional de Catalunya, però també d'altres administracions. I també són conscients de les dificultats a l'hora de fer front a les necessitats de la majoria de la població. Per tant, hem de ser conscients que avui discutirem uns pressupostos de curta durada, perquè en definitiva tornarem a discutir-los enguany per aprovar els de l'any 2012.

Però també hem de ser a l'alçada de la responsabilitat. I alguns cops, durant aquestes negociacions entre el Govern i els diferents grups de l'oposició s'ha parlat de responsabilitat. Deixin-me que els digui, d'entrada, que, per part del Grup d'Esquerra Republicana, responsabilitat, tota. Però la responsabilitat no és només unilateral, en aquest cas és multilateral; depèn d'entrada del mateix Govern, d'entrada dels grups parlamentaris que li donen suport i en aquest cas també, evidentment, dels grups que podem ajudar, podem col·laborar o podem treballar conjuntament en l'aprovació d'aquests pressupostos o de les lleis.

Avui explicaré tres blocs, tres aspectes que crec que expliquen l'esmena a la totalitat per part d'Esquerra Republicana. Però deixin-me, en primer lloc, que palesi en un primer aspecte la voluntat que té el Grup d'Esquerra Republicana, pel que els deia, per responsabilitat, de poder haver arribat a un acord. En segon lloc, també vull explicar per què no hi hem arribat.

I, finalment, explicar que el problema que tenim avui en aquest debat de pressupostos transcendeix –transcendeix– la conjuntura: hi ha un problema acumulat, un problema estructural, un problema que pateix Catalunya i que l'arrossega des de fa molts anys, i que podem estar mirant la ciutadania, podem estar ajustant, moderant, rebaixant pressupostos, però el problema persistirà. Aquest problema es diu, doncs, dèficit fiscal, es diu inversió pública de l'Estat a Catalunya o es diu també, en aquest cas, la deslleialtat institucional.

Però deixin que abordi el primer dels blocs que jo volia tractar. És la voluntat d'arribar a un acord per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya amb el Govern, un acord que passava per cinc punts. I els ho torno a reiterar avui. Avui Esquerra Republicana li diu al Govern de forma clara que estem disposats a retirar l'esmena a la totalitat si hi ha un punt d'acord, amb una carta que saben perfectament que els vam adreçar. El grup parlamentari ha tingut una voluntat –el d'Esquerra Republicana–, una voluntat clara, constructiva i responsable de treballar i d'ajudar el Govern en una situació de molta dificultat. Els vàrem aportar un document amb cinc propostes per poder arribar a un acord –un acord volia dir una abstenció en aquest cas per part del Grup d'Esquerra Republicana–, un document en el qual palesàvem que, en primer lloc, si ens posem d'acord en com s'organitzen els pressupostos, és lògic i és necessari que ens posem d'acord en els ingressos. I per això nosaltres consideràvem que, més enllà de les promès electorals, de les propostes electorals que fes cada grup parlamentari, legítimes, i que evidentment si es prometen s'han de complir..., però que la situació és d'excepcionalitat i que valia la pena repensar-s'ho.

Per això els dèiem, al grup majoritari de la cambra, a Convergència i Unió, però també evidentment al Govern i al seu mateix president i al conseller d'Economia, la necessitat de replantejar una rebaixa dels ingressos d'aquest país. Perquè si a algun grup d'aquesta cambra li han preocupat mai els ingressos de l'Administració catalana és també Esquerra Republicana de Catalunya, no en tinguin cap dubte; per això portem anys –i després m'hi referiré, en el tercer bloc– denunciant el dèficit fiscal que pateix Catalunya, per això portem anys denunciant, també, i posant, intentant posar alternatives i construir alternatives a la falta d'inversió pública de l'Estat a Catalunya, que acaba afectant també la nostra economia. Per tant, en aquest sentit, nosaltres, com a Esquerra Republicana, sempre hem estat al davant que aquest país generi ingressos per a les seves administracions, per poder fer la redistribució a la seva gent.

I vàrem ser nosaltres, evidentment, Esquerra Republicana, qui en l'anterior Govern va impulsar la reforma de la Llei de successions. I la vàrem impulsar perquè consideràvem que, tal com estava la llei en aquell moment, generava falta d'equitat, hi havia una falta d'equitat i generava injustícies en moltes famílies; famílies a les quals, després del *boom* immobiliari, una herència o un traspàs, en aquest cas, d'una «vivenda», d'una propietat, generava un problema, generava hipoteques, generava la necessitat d'endeutar-se, per poder fer front a una herència, a un testament. I nosaltres

érem conscients que això afectava una part important de les famílies catalanes. I per aquesta raó vàrem impulsar, conjuntament amb altres grups i amb el mateix Govern de Catalunya, una reforma de l'impost de successions. Aquella reforma deixava només el 6 per cent de la població, el 6 per cent potencial de la població, a l'hora de fer front a aquest impost –és a dir, el 94 per cent de catalans i catalanes quedaven fora, quedaven exempts, no pagaven l'impost de successions–, només un 6 per cent, les rendes més altes. I aquesta va ser la proposta i la defensa que vam fer de la classe mitjana i treballadora d'aquest país, que quedés exempta de l'impost de successions.

Ara ens trobem amb uns pressupostos en els quals, amb un pacte entre el Grup de Convergència i Unió i el Partit Popular, ja han delimitat quins són els ingressos: un pacte per a gairebé l'eliminació –l'eliminació total, com bé sabem, no és el que es tracta, sinó gairebé una residualització– de l'impost de successions i un compromís sobre el de donacions. I això acaba condicionant els ingressos del Govern de Catalunya, i això acaba condicionant i reduint la seva capacitat de redistribució i la seva capacitat per fer polítiques socials en àmbits com l'educació, la salut o els serveis socials.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres considerem que aquest ha estat un element que ha impedit el diàleg, que ha posat traves, ha posat impediments a arribar a un acord perquè aquests pressupostos tinguessin com a mínim l'abstenció per part del nostre grup. Perquè ja sabem que l'impost de successions per a aquest 6 per cent de la població que en aquests moments només n'és susceptible, ja sabem que no soluciona els pressupostos, ja ho sabem; no és la solució, no és la fórmula que permet, doncs, accontentar i donar suport i cobertura a molta gent que en aquests moments ho necessita. Però té un fort simbolisme. Té un fort simbolisme, senyores i senyors diputats, perquè com els hem de dir a aquelles persones que en aquests moments estan en una situació de gran dificultat, famílies, persones amb grans dificultats, hipotecats de per vida alguns d'ells, amb una recerca de llocs de treball que es fa gairebé impossible, com els hem de dir a moltes persones «mileuristes» en aquests moments que hi haurà d'haver ajustos i retallades importants a les seves prestacions socials, però que, en canvi, simbòlicament, però amb un contingut profund, senyores diputades i senyors diputats, en canvi, se'ls perdona a un 6 per cent que acabin de pagar impostos.

Aquest era, en primer lloc, deixin-me dir-los-ho, un element de discrepància, i ha esdevingut profunda, i ho lamentem. La nostra voluntat hauria set una..., entenent els compromisos del grup que ha guanyant les eleccions i que està al capdavant, el nostre compromís era una moratòria, i poder buscar millors temps per poder fer aquesta rebaixa. Perquè hauria estat un missatge que hauria entès molta gent. Moltes persones haurien comprès perfectament que es posposés aquesta postura a falta..., en espera de temps millors, perquè, en definitiva, tots els recursos són bons i necessaris.

En segon lloc, en la proposta que els fèiem també defensàvem la necessitat, evident, de preservar la sisenà hora. Per què? Perquè nosaltres considerem que en

aquests moments, potser segurament sense voler, però, des del Govern, amb l'eliminació de la sisena hora escolar, que és una sisena hora que ajuda a equiparar l'escola pública i l'escola privada; que és una sisena hora que ajuda, en definitiva, que puguin tenir més hores els alumnes que tenen més dificultats per seguir, la sensació és que, sense voler –i ho dic així i no hi busco mala intenció–, estem creant una cartografia del fracàs escolar per centres. Pensin, per un moment, un pare, Çuna mare..., uns pares i unes mares que en un moment han de decidir matricular, escolaritzar el seu fill; és a dir, acabarà mirant, d'entrada, quin centre té sisena hora i quin no té sisena hora. I això vol dir que plou sobre mullat. Però, no és només això.

Estem d'acord –i crec que és un objectiu, d'aquesta legislatura, compartit– que el gran esforç que han de fer mestres –és a dir, comunitat educativa–, mares i pares, administracions..., tots plegats hem de fer un gran esforç per acabar amb el fracàs escolar, o, com a mínim, reduir les elevades cotes que tenen, perquè el fracàs escolar d'avui és el fracàs social i col·lectiu del demà. Però és evident que si deixem l'escola pública a un segon terme, si no reforcem aquelles escoles –i tots els centres i els alumnes, perquè la cartografia no es pot fer per centres, s'ha de fer per alumnes–, hi haurà centres que tindran alumnes amb índex de fracàs escolar i d'altres que potser no tindran una mitjana elevada, que no tindran sisena hora, però això no vol dir que no tinguin alumnes en aquesta línia.

Nosaltres els vàrem fer una proposta, i dèiem: «Escolti, no posant-hi més recursos podem fer una redistribució diferent per aconseguir l'equitat en aquest aspecte.» I això és el que els hem dit. Les nostres propostes, fixi's-hi, més enllà de mantenir l'impost de successions per aquesta minoria, en l'àmbit de l'educació no implicaven més recursos, volia dir fer-ho diferent. I és evident que sembla que s'hagi volgut compensar la falta d'acompliment del Pacte nacional per a l'educació pel que fa respecte a la sisena hora en els centres privats, que no es pot finançar. Diu: «La solució no és posposar-ho, reprogramar-ho, la solució és treure-li-ho a l'escola pública.» Crec que és un error. I per això nosaltres persistim, com a Grup d'Esquerra Republicana, a defensar que l'escola pública pugui tenir aquesta sisena hora per poder donar més oportunitats i per poder reforçar una part important de l'alumnat.

També, en aquest sentit, nosaltres defensem el manteniment íntegre del pressupost en la xarxa d'assistència primària en l'àmbit de sanitat. Perquè moltes vegades la ciutadania està acostumada a rebre un missatge d'aquest Govern i d'anteriors governs: «Tot allò que pugui assumir la xarxa primària no cal que vagi més enllà.» Moltes vegades hem col·lapsat urgències, hem vist hospitals col·lapsats quan el crit, la consigna permanent durant molts anys era: «Escolti'm, vagin al seu centre de primària, la xarxa de proximitat, la primària.» Desinvertir en primària, avui, en matèria de salut, en matèria sanitària és garantir els problemes del dia de demà –és garantir els problemes del dia de demà–, i el col·lapse dels centres hospitalaris, el col·lapse de les urgències. Per tant, nosaltres també demanàvem un esforç en aquest sentit.

També els posàvem damunt de la taula la necessitat de mantenir les ajudes a les famílies. I, senyores diputades, senyors diputats, i membres del Govern, aquesta sí que era una proposta que brillava en els programes electorals: les ajudes a les famílies. Vostès, senyores i senyors de Convergència i Unió, a la campanya electoral, legítimament, van fer-ne una bandera, de les ajudes a les famílies. I ara ens trobem amb una marxa enrere, en un determinat tipus de prestacions. Nosaltres no els demanem que hi afegixin més recursos, els estem demanant que s'apliqui progressivitat, els estem demanant que busquem la fórmula, que segurament, doncs, no podem abastir ni podem donar cobertura a un model universal, però sí que, evidentment, podem generar progressivitat. I aquells sectors de població més indefensos que estan més a la intempèrie puguin tenir aquesta cobertura. Això és el que els demanàvem. Fixi's-hi: mantenir una part d'ingressos, en el cas de successions; equitat, en l'àmbit de l'educació, en l'àmbit de suport a les famílies i en l'àmbit de la salut.

I els demanàvem una cinquena cosa. Els demanàvem una cosa que ens sembla que és de sentit comú –demà a la sessió de control, ja li ho avanço, president, que m'hi referiré–, que és la llei òmnibus. Els demanàvem un diàleg obert, sincer, amb la llei òmnibus, per intentar buscar una sortida. Perquè, no m'hi estendré ara, però, amb la llei òmnibus, més enllà de les formes, sí que pot haver-hi elements que podrem estar-hi d'acord, de simplificació, de més austeritat, de més eficiència, de més cobertura de la iniciativa privada, més facilitats, però també hi ha elements que se'ns fan gairebé infranquejables. Li demanàvem una fórmula de diàleg per poder buscar solucions i sortides a alguns aspectes que creiem, nosaltres, que no haurien d'estar a la llei o que molt haurien de canviar.

Aquestes són les propostes que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya els vam fer. I eren cinc. I algú ens va dir, diu: «Escolti, n'hi podem acceptar algunes, però no totes.» Vostès entendran que, per al nostre grup, arribar a aquesta concreció de cinc propostes és un esforç, perquè vol dir que deixàvem de banda altres coses. Nosaltres, com a Esquerra Republicana, no ens hem volgut instal·lar a dalt de la muntanya. I, deixin-me que els ho expliqui d'aquesta manera, de demanar-ho tot, i d'exigir-ho tot, tot i ara, perquè som conscients de la situació, però hem fet un esforç de concreció i de concisió, de demanar cinc propostes.

Vostès van considerar, doncs, que temes com el de successions eren infranquejables. Ho lamentem. Nosaltres creiem, sincerament, i per això els dic que hem presentat, finalment –la vàrem presentar finalment–, una esmena a la totalitat; ja que, crèiem, sincerament, que era una mala oportunitat, perquè es podia posposar. I que podíem haver arribat a un acord per tirar endavant, no aquests pressupostos, fins i tot altres elements indispensables de la legislatura, en aquest curt termini, perquè generava un diàleg. I, com els deia, l'esforç, la generositat, la responsabilitat, no és unilateral, en aquesta cambra és multilateral i s'ha de requerir a tothom, començant pel Govern.

I nosaltres creiem que el Govern no ha estat responsable a l'hora de gestionar, ni ha tingut la voluntat de

buscar un acord amb el Grup d'Esquerra Republicana. N'han trobat d'altres, d'acords, i no ho criticarem. Escolti'm, és legítim, vostès tenen l'obligació d'aprovar els pressupostos, i tenen l'obligació de buscar suports parlamentaris, perquè, malgrat guanyar les eleccions, vostès no tenen majoria absoluta. Però lamentem sincerament no haver pogut arribar a un acord, i de concreció, d'aspectes que, per part del Grup d'Esquerra Republicana, consideràvem molt necessaris.

I, en aquesta esmena a la totalitat, doncs, és evident que nosaltres considerem que és un error plantejar els pressupostos a curt termini d'aquesta manera sense preveure tampoc què pot passar el 2012. Sabem també la dificultat a l'hora de preparar, de plantejar els pressupostos per a l'any 2012. Els vam oferir, fins i tot, senyors de Convergència i Unió, i membres del Govern, i senyor president –els la vam oferir– la possibilitat de posar damunt de la taula pressupostos 2011-2012.

Entenc perfectament la seva prudència a l'hora de plantejar aquest escenari, però tampoc va ser un escenari en el qual vostès van voler jugar. Ho repeteixo: ho lamentem. Perquè creiem que, més que mai, aquests pressupostos han de visualitzar una decisió col·lectiva d'aquesta cambra. Els propers anys, els propers mesos –els propers anys– seran difícils per aquest país. Ja ho són. No els negaré que ja l'anterior Govern va haver de prendre decisions difícils i dràstiques, i va haver d'aplicar austeritat i reduir, també, recursos que s'havien d'esmerçar i s'havien d'invertir en entitats, població o sectors sencers, o territoris. Però, crec que aquesta cambra necessita un acord de base fort, permanent, estable, amb sentit de país. I això, ho repeteixo, no està només en mans d'un grup parlamentari –en aquest cas, de l'oposició–, jo crec que és un element compartit pels diferents grups.

Però també els volem dir... –i aquí entraria en un tercer aspecte–, també els volem dir, senyores diputades i senyors diputats –també els ho volem dir–, que aquest no és un problema conjuntural. L'anterior Govern es va trobar, ja, en una situació difícil en l'àmbit de la salut. Tenim un sistema sanitari ben valorat pels ciutadans, però tenim un sistema sanitari mal finançat per part de l'Estat. La cartera de serveis que s'ofereix en l'àmbit de la salut, en l'àmbit dels serveis socials, en l'àmbit de l'educació o l'habitatge o la cultura, és competència de la Generalitat. Però tots sabem que aquí hi ha un problema estructural. I, si se'm permet dir, gairebé sistèmic, que és el fet que Catalunya aporta molt, rep molt poc i ha de fer front a polítiques públiques que no estan clarament finançades.

L'anterior Govern, l'any 2003, ja es va trobar amb una situació de molta dificultat per intentar eixugar, i l'any 2009 es va assolir –d'eixugar–, tot el deute que hi havia en matèria sanitària. Però, finalment, quan els ingressos baixen... –ho explicava aquest matí molt bé la portaveu socialista–, quan els ingressos baixen, quan, en definitiva, les prestacions públiques han d'augmentar per donar cobertura a la gent es produeix una situació de desajust. Però ara podem prendre mesures dràstiques: es poden fer ajustaments, es poden fer retallades; però jo els ho dic, el problema subsisteix, és permanent.

I el problema –i el tenim damunt de la taula– es diu en tres aspectes molt clars. En primer lloc, deslleialtat institucional per part de l'Estat. Perquè, quantificar lleis, com la Llei de la dependència; o, com els deia fa un moment, el finançament del model sanitari català; o com els podria dir tot el que és la part de dèficit fiscal dels milers de milions d'euros que surten de Catalunya i no tornen; o la incapacitat crònica, per part de l'Estat, per garantir la inversió en infraestructures, per garantir que s'executin les obres que s'han programat, l'incompliment de la mateixa disposició addicional tercera, reiteradament, malgrat les garanties i els blindatges que s'han anat creant. Tot això és un problema crònic.

Llavors, la pregunta que ens hem de fer, també, en aquest debat de pressupostos..., la pregunta que ens hem de fer, senyores diputades, senyors diputats, és si realment considerem que a base d'anar retallant i a base d'anar ajustant el pressupost de la Generalitat de Catalunya solucionarem el problema. Perquè el problema també el tenim a Madrid. I cal que, en aquest cas, comencem a mirar i comencem a enfocar on tenim un problema real en l'àmbit de les polítiques públiques, en l'àmbit del dèficit fiscal, com els deia fa un moment, o en l'àmbit de la inversió de capital. Algú vol esperar el final de la legislatura per plantejar un nou escenari amb l'Estat. Nosaltres, com Esquerra Republicana creiem que no podem esperar. No podem esperar el final de legislatura. No en va hem impulsat la Comissió d'estudis pel concert, però no podem esperar perquè els ingressos..., com els he dit abans, el nostre és un grup que ha defensat sempre la necessitat que aquest país disposi del màxim d'ingressos i que pugui disposar en un futur immediat dels seus propis recursos que generem des de Catalunya, famílies i empreses. Aquest problema és inajornable. Podrem passar aquests pressupostos. Vostès passaran aquests pressupostos. Podran passar el pressupost del 2012, buscant aliances o intentant arribar a acords, però el problema de fons hi és, i no el solucionarem a base d'anar ajustant i retallant els pressupostos públics que acaben afectant la gent de Catalunya, acaben afectant les polítiques públiques però també l'economia productiva.

I, per tant, els demanem que, més enllà d'aquests pressupostos, vostès han de ser conscients que tard o d'hora arribarà l'hora de la veritat i que s'hauran de plantar –i que s'hauran de plantar–, independentment de la conjuntura que hi hagi en el Govern de l'Estat. Perquè hem viscut tot el capítol del Fons de competitivitat, encara no resolt i que està pendent de veure què passa. Però, vostès creuen sincerament que podem seguir fent anàlisis pressupostàries i projeccions pressupostàries esperant a veure què passa? Quina és la conjuntura que tenim al Congrés dels Diputats dintre d'uns mesos per veure quina solució podem trobar?

El nostre grup, ja els ho hem dit, des de la responsabilitat, estem disposats a compartir les decisions que s'hagin de prendre des de Catalunya perquè això s'acabi, o, com a mínim, per reduir el dèficit fiscal a xifres que siguin assumibles per les nostres polítiques públiques, a combatre i a denunciar la deslleialtat institucional

que afecta bona part de les polítiques socials. Hi estem disposats. No sé, senyor Artur Mas –sí, senyor president–, si altres companys de viatge estan disposats a això. Nosaltres hi estem. Nosaltres estem disposats a assumir la responsabilitat que aquest país no pot seguir retallant prestacions a la seva gent i que cal un pas endavant perquè els impostos i l'esforç que es fa en aquest país romangui al nostre país per a la nostra gent.

I després discutirem la quota, discutirem allò que els toca, allò que hem de pagar pels serveis que presta l'Estat. Però el que és evident és que avui aquí estem vivint un moment crític, difícil, de retallada, de desinversió i de generar dificultats a sectors socials que ho necessiten, però també d'impedir una major acceleració de l'economia catalana. Perquè vostès saben perfectament que el sector públic és un sector que acaba ajudant i coadjuvant l'acceleració de l'economia catalana.

Senyores diputades i senyors diputats, membres del Govern, el nostre grup, des de la responsabilitat, com els deia, avui votarà una esmena a la totalitat, una esmena de retorn, malgrat que ja els he dit que som conscients de la dificultat. I ja els hem dit que la nostra voluntat era de participar, d'ajudar i de ser responsables. Però vostès han decidit. Vostès han decidit, avui, sortir d'aquesta situació amb el Grup del Partit Popular, amb una sèrie de decisions que ja van prendre fa unes setmanes en aquesta mateixa cambra quan van aprovar la modificació de la Llei de successions. Els hem de dir que el camí és llarg i que aquesta legislatura serà llarga. I els hem de dir, des d'Esquerra Republicana, que amb la màxima responsabilitat, ens tindran al costat a l'hora de defensar un model de país i una proposta de més llibertat per a Catalunya; ens tindran al costat, a Esquerra Republicana, per defensar els interessos de Catalunya, aquí i a Madrid. Però no comptin amb nosaltres a l'hora de prendre determinades decisions que es fan difícilment entenedores. I es fa difícilment comprensible per a la majoria veure com es perdona una minoria amb renda alta i s'acaba exigint, massa sovint amb la boca petita, que la majoria de la població d'aquest país, que treballa i que és «milleurista», malauradament, o menys que «milleurista», s'acabi fent d'una mútua per poder tenir cobertura sanitària. Aquí no ens hi trobaran.

Per tant, senyors de Convergència i Unió, senyors del Govern, Esquerra Republicana defensarà la seva esmena a la totalitat, perquè creiem que aquests pressupostos podrien millorar; que amb la nostra contribució haurien pogut donar un altre aire a aquests pressupostos; que haurien pogut donar un missatge d'austeritat, sí, un missatge d'assumir la dificultat, sí, però per a tothom, no només per a la majoria.

Malauradament, no ha estat així. I, per part del Grup d'Esquerra Republicana, defensarem una esmena a la totalitat, amb la consideració que tindrem temps també per negociar els pressupostos, malgrat que, com diu molt bé el conseller d'Economia, senyor Mas-Colell, no hi ha marge. Però en el tràmit pressupostari, per part nostra, trobaran una actitud constructiva, una actitud positiva i una actitud d'intentar millorar aquests pres-

supostos, en el que fa referència a l'atenció a les persones. Si no és possible, ho lamentarem. Malgrat això, i que avui Esquerra Republicana els presenti una esmena a la totalitat, i que la defensarem i l'estem defensant i la votarem, els tornem a dir que la nostra voluntat és de responsabilitat, és de fer país i és de construir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable diputat. A continuació té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. A mi em sap greu que no hàgim pogut arribar a un acord, m'hauria agradat que ho poguéssim fer. Potser em permetrà que faci una mica de resum de la nostra interacció sobre aquest tema. Efectivament, vostès ens van plantejar aquests cinc punts, i, naturalment, en aquests cinc punts es va esmentar que hi havia les flexibilitats naturals. Deixin-me que els repassi.

Sobre la Llei de successions no hi havia possibilitat d'acord. Vostès ja ho sabien i més o menys ja ens ho van dir.

Sobre la llei òmnibus estàvem disposats a parlar tant com volguessin.

Sobre la sisena hora, la nostra posició és, diguem-ne, qualitativa i quantitativa. No estem segurs que la sisena hora hagi de ser un eix o sigui una fórmula pedagògica de tanta excel·lència. De fet, com saben, Catalunya és l'única àrea on s'ha implantat, i, de fet, pensem que on hi ha escassetat de places no és en aquells als quals s'aplicaria la sisena hora, no és en l'ensenyament primari, sinó que és en l'ensenyament postobligatori, i, per tant, és allí, és sobre l'ensenyament postobligatori on hem d'actuar. A més a més, ja, passant del qualitatiu al quantitatiu, no hem vist –i ho hem estudiat, i aquests dies passats ho hem estat estudiant– que això es pogués fer sense cost, com mencionava. Això implicaria augmentar necessàriament, implicaria augmentar encara més les hores de presència a l'aula del professorat. Si ho recordo bé –em diuen, jo no hi era–, vostès van afavorir reduir de vint-i-cinc hores a vint-i-tres hores. Si proposen revertir aquesta mesura, ens ho fan saber i podrem discutir-la. Si no, aquesta seria una mesura que implicaria una despesa addicional important, i, per tant, aquí hi havia un desajust, diguem-ne, quantitatiu.

Sobre atenció primària, nosaltres pensem que globalment –ara no parlo d'un ajust aquí, un ajust allà– no s'ha modificat la quantitat de recursos que s'hi dedica. Hi ha un efecte òptic, i és que han entrat en funcionament o s'han substituït alguns hospitals –crec que són cinc–, i això fa que la proporció de primària dintre d'aquests hospitals sembli que hagi baixat com a proporció, però la quantitat absoluta és la mateixa. Per tant, ens sembla que això està força cobert.

Els ajuts a les famílies. Miri, els ajuts a les famílies nosaltres pensem que són molt importants. Els restaurarem tan aviat com puguem. En això la nostra posició no és diferent del Govern central, és una mesura que consumeix molts recursos si és universal. Ho repeteixo, el Govern central la va haver de suprimir quan, diguem-ne, es va enfrontar amb les dificultats fiscals, i nosaltres el mateix, la universalitat, hem mantingut el nivell, diguem-li el llindar més inferior de pobresa. I, ho repeteixo, la intenció seria restaurar aquestes polítiques tan aviat com puguem. Però són polítiques que, ho repeteixo, consumeixen molts recursos. El que vostès ens proposaven està molt bé, jo no ho puc criticar; només puc dir que segons els nostres càlculs voldria dir restaurar el caràcter ple de l'ajut aproximadament al 70 per cent o més de les famílies, la qual cosa voldria dir parlar de centenars de milions.

El senyor Puigcercós ho ha expressat bé al final, al quadre que vostè contemplava, que em sembla que era un quadre de «gastem més»: perquè si estem amb el 2,66 de dèficit, doncs, escolti, afegim-hi una mica més i mantinguem una sèrie de polítiques que són bones polítiques. Deixi'm respondre-li: com vostè sap, haver sortit amb un dèficit del 2,66 ens posa en una situació delicada durant uns mesos; ja veurem com de delicada. No és quelcom fàcil d'entendre pels famosos observadors internacionals, i avui mateix hi han unes manifestacions del Banc d'Espanya que també semblen qüestionar-ho. No sé exactament si va per nosaltres o va per un altre, però això clarament no agrada. I a nosaltres ens pot agradar que no agradi, eh? Això..., a mi no m'agrada que no agradi, però hem de tindre accés a crèdit, etcètera.

Aquest 2,66 ens permet mantenir un argument que és un argument molt vàlid, a saber: que fem l'esforç que se suposava que havíem de fer. Havíem de trobar-nos amb el 2,4 i arribar a l'1,3. Això era l'1,1, ens hem trobat amb el 3,86, i arribem al 2,66, que és aproximadament 1,2. Si afegim a la despesa uns quants milions, perdem fins i tot aquest argument. Jo crec que vostès podrien tenir simpatia per aquest argument, perquè al cap i a la fi vostès hi eren quan, en comptes del 2,4, es va produir el 3,86, i, per tant, podria entendre que hem de fer aquest esforç. I, per tant, no podem anar afegint 200 milions per aquí, 200 milions per allà. A mi m'encantaria i, com ja li he dit, algunes dels programes on vostès ho posarien em semblen magnífics, però un programa de govern ha d'elegir, en aquests moments hem d'elegir. Ens hem trobat la situació que ens hem trobat; com a mínim hem de poder retenir l'argument que l'esforç de severitat que fem és comparable al que se'ns demanava. Jo no sé si hauríem pogut quedar més a la vora o no, jo no sé fins a quin punt..., bé, no ho sé; els dono el benefici de pensar que estàvem a la vora, no ho sé. Però aquest marge..., d'altres molts, però aquest marge realment és un marge molt difícil.

Per altra banda, ja referint-me a altres dels punts que vostè ha esmentat, nosaltres no pensem esperar el final de la legislatura per plantejar els temes fiscals i el tema del pacte fiscal. Ja hi ha una comissió de base parlamentària que s'ha format. Ningú està parlant d'esperar el final de la legislatura. És un tema urgent,

és un tema que ja s'ha de plantejar, i m'agradaria pensar que allí ens trobarem. I fins i tot potser ens trobem en els pressupostos del 2012 quan els estem configurant, i què més m'agradaria que poguessin ser més fàcils que els d'aquest any.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. A continuació, per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Molt ràpidament, senyora presidenta. Miri, senyor Mas-Colell, nosaltres som conscients del que vostè diu: no podem augmentar més, tenim un límit, tenim un topall, tenim un sostre, que són, doncs, les marques que està generant tant el Govern d'Espanya..., avui es referia vostè al Banc d'Espanya, a les agències de qualificació. Però també és evident que –hi torno, i no vull ser insistent, però és que és inevitable dir-ho– vostès han renunciat a una part dels ingressos. I gairebé, doncs, sembla que les seves intencions són seguir renunciant, en trams com el de l'IRPF, a determinades rendes, o renunciar, com s'hi havien compromès en algun moment, al cèntim sanitari, la part que s'aplica als carburants, que s'aplica a la sanitat. Vostès han tingut, han fet un discurs en aquest sentit. Per tant, és lògic que vostès vulguin fer una contenció; té lògica que vostès, davant d'aquest moment, vulguin complir i vulguin que Catalunya tingui una bona qualificació.

Però, no ens enganyem: vostès han enviat un primer missatge que ha dificultat molt les coses, i que vostè, senyor Mas-Colell –i a mi em consta–, vostè ho veia clar, que es podia posposar el tema de l'impost de successions, es podia posposar a esperar temps millors. També és veritat –i estem i ens movem en un terreny de molt relativisme– que no sabem, diguem-ho clar, quan hi haurà temps millors. Però vostè n'era conscient, que es podia fer aquesta proposta, i que hauria solucionat molt les coses.

Perquè, deixi'm que li posi un exemple, és a dir, la gent no entén en aquests moments com una persona que rep una herència, posem el cas, de quatre cotxes de luxe, no paga cap impost i, en canvi, resulta que se'ls està fent un missatge a molts sectors de població que es busquin una cobertura sanitària privada. Això, per molta gent, costa molt d'entendre. I el que hem d'explicar a la gent és que la socialització dels problemes, és a dir que tothom assumeixi la seva part que li toca, implica un esforç per part de tothom.

Ens trobaran sempre quan es tracti de posar facilitats a l'economia. Ens trobaran, i ja li ho he dit fa un moment, quan es tracti de buscar simplificar i facilitar que l'emprenedoria ho tingui millor. Però hi ha qüestions que són d'equitat, i en aquest sentit, vostè ho ha dit, no ens vam posar d'acord. Però vostès pretenien fer una cosa difícil, que era pactar amb el Partit Popular, amb el Grup Popular, els ingressos o condicionar els ingressos, com a mínim, i buscar Esquerra Re-

publicana per plantejar el problema dels pressupostos. I em fa l'efecte que això era molt complicat de fer, eh?, era una quadratura d'un cercle amb molta complexitat.

Miri, crec sincerament que vostès ja venien amb una idea preconcebuda del tema de successions, i ha set molt difícil girar-los. Ho hem intentat. Sap i li consta que per part del nostre grup hem intentat arribar a un acord i capgirar aquest esquema. I també sap perfectament que algunes de les propostes que fem no suposen ampliar els costos ni ampliar els pressupostos. Nosaltres els hem demanat una organització diferent i nosaltres, com li he dit, som responsables i conscients que no es pot generar més dèficit per part del Govern de Catalunya. Però és una qüestió òbvia: no reduïm els ingressos —no reduïm els ingressos—, perquè en definitiva del que es tracta és poder fer una política de redistribució que arribi a la majoria. I d'aquesta manera no hi està arribant.

I deixin-me que els digui una cosa. A vegades s'ha criticat molt l'anterior Govern en el sentit que va deixar una situació de dèficit, i en aquest cas d'augment de deute, molt considerable. Però li ho dic aquí, si el Govern anterior hagués fet cas d'alguns dels suggeriments que durant els darrers quatre anys feien vostès i el Partit Popular, els asseguro que hi hagués hagut molt més dèficit, més de 1.000 milions d'euros, li ho asseguro. Perquè vostès ens van proposar la passada legislatura eliminar l'impost de successions, ens van proposar treure el tram de l'IRPF..., s'hi van oposar, es van oposar a l'impost a què abans feia referència, al centim sanitari, però a més a més d'això hi hauríem d'afegir totes les esmenes propositives, amb bona consideració i amb bona fe, que se'ns feien des de l'àmbit d'educació, des de l'àmbit d'acció social, des de l'àmbit de política d'habitatge... I això són molts diners. Si els haguéssim fet cas a vostès a l'oposició, encara hi hauria més dèficit.

Per tant, sí que és una situació de complexitat, però deixin-me dir-los una altra cosa: no és fàcil a vegades convèncer les agències de qualificació, no és fàcil convèncer el Banc d'Espanya quan a vegades es fa un discurs, eh?, que jo crec que té una finalitat política, i es va fer durant uns mesos, de generar aquella sensació que estàvem molt més malament del que estàvem. Perquè no assumir que la baixada d'ingressos per part de l'anterior Govern ha condicionat, doncs, l'actual situació, com els ha passat a molts altres països..., crec sincerament que es va cometre una injustícia. Però es va cometre una temeritat, perquè, miri, si vostè se'n va davant d'una sucursal d'una entitat d'estalvi i està allà gairebé demanant caritat, quan entri a dins no entri a demanar un crèdit immediatament. I això és una cosa que vostès han fet; vostès han donat aquesta sensació per una qüestió política i partidista, radicalitzant el discurs, i després es pensen que vostès podran aconseguir, doncs, un reconeixement per part de les agències de qualificació o d'altres institucions. Crec que les coses, en la seva justa mesura: l'anterior Govern va haver de fer front a una situació difícil com ho han de fer vostès.

I els ho torno a repetir: no ha estat possible amb aquesta esmena a la totalitat, però comptin treballar amb Esquerra Republicana, perquè nosaltres, per responsabilitat, volem treballar, i som conscients i compartim les seves dificultats, i els volem ajudar, però, com els deia al principi, a la primera intervenció, el treball, l'ajuda, la responsabilitat no és només d'uns, ha de ser de tots.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

A continuació, per defensar la quarta esmena a la totalitat, en nom del Subgrup de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, convidats de la tribuna, bé, pugem a aquesta tribuna en nom de Ciutadans per defensar la nostra esmena a la totalitat en aquests pressupostos, i el primer que m'agradaria deixar ben clar és que la nostra esmena a la totalitat és una esmena a la totalitat als pressupostos, però és també una esmena a la totalitat a un sistema que necessita reformes, que necessita canvis i que necessita adequar les estructures polítiques de Catalunya i d'arreu d'Espanya a la situació econòmica que vivim. En definitiva, ens toca fer, conseller, el mateix que empreses i famílies estan fent quan tenen una crisi com la que tenim.

I quan un té una crisi molt grossa, molt grossa com la que tenim, nosaltres pensem que no es tracta de consumir una mica menys amb el cotxe, no es tracta de, en comptes d'anar de vacances un mes, anar-hi tres setmanes, no, no; es tracta que potser no es fan vacances, com fan molts ciutadans, es tracta que potser un no pot tenir dos cotxes i n'ha de vendre un, es tracta que un ha d'aprimar estructures per adequar-se a la realitat política i econòmica. I sobretot per una cosa, perquè un ha de tenir legitimitat moral per després demanar estrènyer-se el cinturó als ciutadans.

Per tant, nosaltres presentem una esmena a la totalitat, primer, lògicament, formalment als pressupostos, però també formalment perquè volem demanar a aquest Govern, que deia que venia amb voluntat de realisme, amb voluntat de dir les coses com són, d'assumir les responsabilitats, li volem demanar a aquest Govern que no seguim maquillant allò que tenim, sinó que esmenem a la totalitat també les nostres estructures polítiques i arquitectòniques des del punt de vista institucional.

Nosaltres pensem, a més a més, que, com ara li deia, s'ha de tenir legitimitat moral, i per tenir legitimitat moral per mirar als ulls els ciutadans que ens paguen el sou, que paguen impostos per tenir serveis a canvi, primer s'han de retallar les coses més prescindibles o, com a mínim, fins i tot podríem arribar, com jo li deia, a les coses estructurals.

I la pregunta que avui es fa segurament qualsevol empresari mitjà de Catalunya o de qualsevol part d'Es-

panya és: l'estructura política d'Espanya, eh?, com a estat, el sistema descentralitzat autonòmic, les diputacions, els gairebé nou mil municipis són compatibles amb la crisi econòmica que tenim? Jo crec que és una pregunta que qualsevol empresari mitjà se la fa, i qualsevol persona, qualsevol mestressa de casa o qualsevol ciutadà que hagi d'administrar els seus ingressos. Podem mantenir aquesta estructura? Podem mantenir-la només maquillant o això se'ns acabarà, si no aquest pressupost, el que ve?

Hi insisteixo, no és un debat només de Catalunya, segurament, és un debat a nivell d'Estat, però és un debat que ens toca fer. Que podrem maquillar, que podrem passar pàgina, que vostès podran tenir el suport del PP per tirar endavant aquests pressupostos, sí, però la veritat és: som capaços, podem fer-ho? Nosaltres creiem que no; nosaltres creiem que arriba el moment, primer, que hi ha una crisi econòmica, però també un s'ha de qüestionar les coses.

Jo aquests dies sentia declaracions, doncs, fins i tot d'alguna persona que havia de ser el nou president o ha de ser el nou president de la diputació, dient, per primer cop, un convergent, que potser ens hem de qüestionar els consells comarcals. Benvinguts els convergents que avui diuen: «Potser no cal tenir una àrea metropolitana ni tenir uns consells comarcals.» La senyora vicepresidenta ho deia l'altre dia: «Potser ens hem de qüestionar algunes coses.»

Nosaltres, conseller, el que li volem dir aquí en aquests pressupostos i durant les esmenes és que les coses s'han de qüestionar, que quan es qüestiona treure plantes d'hospital, evidentment es qüestiona si s'han de treure consells comarcals o què passa amb les diputacions arreu d'Espanya o què passa amb els mitjans públics o què passa, en definitiva, amb aquestes estructures. I si no ho fem, no tenim legitimitat moral per retallar drets socials a les persones. Aquesta és la nostra forma d'entendre-ho. Que després de tota aquesta, diguéssim, vessant reformista de les estructures al final també cal retallar en algunes instàncies o estructures sanitàries o educatives? Doncs, miri, potser sí, potser durant dos anys, durant un any, durant tres anys, temporalment, s'haurà de debatre, però el que no podem començar és el debat, eh?, les tisorres..., començar la casa per la teulada, que es diu, no podem començar per aquestes estructures.

Aquí, evidentment, el gruix de la despesa immediata que un pot retallar, la temptació, lògicament, per reduir ràpidament és dir: «Escoltin, plantilles, professors, sanitaris, estructures en l'àmbit de la salut, en l'àmbit de l'educació», perquè és el gruix, el 50-60 per cent de l'estat del benestar i del nostre pressupost. Efectivament és així.

Però nosaltres plantejem: hem fet tots els deures per arribar i tenir legitimitat per fer això? I nosaltres creiem que no, que aquí tot continua igual. Posava l'exemple de les diputacions. Escoltin, podem fer declaracions, senyora vicepresidenta, com vulguem, però si després veiem que els convergents i els del PP pacten per repartir-se les cadires a la Diputació de Barcelona, doncs, no té gaire credibilitat el missatge

que potser ens hem de qüestionar les estructures. Una estructura, en aquest cas, eh?, de 660 milions d'euros, la Diputació de Barcelona, per començar, d'entrada; són molts milions, eh?, el 35 per cent per a estructures internes i funcionament de la mateixa maquinària de la diputació.

Escoltin, nosaltres creiem que és legítim, avui, plantejar-se aquest debat. Que potser no ho hem de fer en el debat només de pressupostos? Segurament, però també en el debat de pressupostos, perquè els diners al final és el que importa, redistribuir aquesta riquesa.

Per tant, la nostra esmena, hi insisteixo, i les esmenes parcials que farem a cada departament van encaminades a això, és: què podem fer no per qüestionar si retallem un 5 per cent d'una qüestió, sinó què podem mantenir?

Pregunta també institucional: a Espanya podem cada comunitat autònoma tenir cinc, sis, set canals de televisió? Podem? Ho preguntem als ciutadans? Fem un referèndum, si podem? Podem o no podem? Podem tenir 330 milions d'euros destinats, de diner públic, a mitjans de comunicació públics com si aquí no hagués passat res? O potser ens ho hem de qüestionar, igual que s'ho qüestiona un empresari, un ciutadà, una família mitjana? Jo crec que sí, no que podem, que hem de fer-ho. I no és fàcil. Jo els reconec que no és senzill arribar a un govern i haver de prendre decisions de retallar estructures. Però crec sincerament que és més plantejable aquestes estructures que no pas començar la casa per la teulada, amb serveis de salut, amb plantes d'hospitals, amb llits d'un hospital o amb una sisena hora a l'educació. És la nostra forma d'entendre com haurien de fer-ho.

I aquesta és la realitat, aquest Govern s'ha plantejat que immediatament, potser per les circumstàncies econòmiques, ha d'oferir, eh?, un pressupost que retalli determinades partides i solucionar-ho ràpidament, per posar allò que es diu el *parche*. Doncs, home, nosaltres li preguntem: vostès fan aquests pressupostos conscients que hi ha una sobredimensió estructural i política que no s'adequa a la realitat? És més, que és prescindible, fins i tot sense crisi econòmica, no ens enganyem. Un país descentralitzat no és un país duplicat, un país descentralitzat no és un país on hi hagin estructures innecessàries. I jo crec que Espanya, en definitiva, com a estat autonòmic l'hem descentralitzat, però alhora també hem creat moltes duplicitats, hem creat estructures fins i tot poc eficients i molt burocràtiques. I això no és un problema només de Catalunya, és d'arreu d'Espanya. I nosaltres, des de Catalunya, plantejem, com a comunitat, també, que pateix d'alguna manera això, fins i tot amb alguns casos incrementada, com ho comentarem, doncs, home, que comencem a plantejar-ho. I no passa re, no passa res. O reformes o caduques. I o t'adeqües a la realitat o ens menja tota aquesta estructura i aquesta bola que va creixent i és impossible reduir-la. Jo crec que hem de ser valents i crec que els ciutadans que ens estiguin veient ens reclamen ser valents també en això. I en això cal que tots fem un exercici de valentia i de reconèixer l'altre quan fa determinats passos endavant.

En aquest cas, nosaltres, per tant, qüestionem la major, sí; nosaltres ens preguntem si a Catalunya és suficient que, en comptes d'ics consellers d'un consell de l'audiovisual, per dir un exemple, siguin menys, o si cal que existeixi, o si podem pagar-ho, o si cal tenir, cada comunitat autònoma, la seva estructura de sindicatura, la seva estructura de defensor autonòmic; als ajuntaments, defensors locals... Sincerament, estem amb una estructura que no és sostenible. I, per tant, el consorci, fórmules de col·laboració, duplicitats reduïdes a nivell Estat - Generalitat - món local, ens ho hem de plantejar, perquè, si no, el senyor conseller de torn tindrà molts problemes per fer els pressupostos, molts problemes, i retallarà drets socials. Per tant, ens ho hem de plantejar.

I nosaltres diem: és això l'única solució? No. Vull repetir-ho, per no fer populisme: no, no és l'única, no és tota la solució, però és part de la solució. I és un debat que ens l'hem de plantejar. I nosaltres creiem que tard o d'hora o ho fem nosaltres o ho faran per nosaltres. Jo només vull recordar, no per cridar al catastrofisme, però sí a les dades, que a Grècia eren més de nou-cents municipis; senyors, són 350. I no ho han decidit ells, eh?, ho han decidit des de la Unió Europea. Jo només ho poso sobre la taula, perquè, les reformes, o les fas tu o te les fan fer. I jo crec que estem en un moment en què a Espanya tenim la lupa, i, efectivament, Catalunya està, lamentablement, al capdavant d'aquesta lupa. Per tant, crec que és millor que fem les reformes, que assumim fins i tot el cost d'aquestes reformes. Sincerament, socialment i de forma ciutadana, crec que no seria tal..., al revés, crec que molts ciutadans demanen debats en profunditat de l'estructura i potser sí que qüestionen retallades en altres camps.

Jo..., quant al tema de retallades socials, miri, ho vulguem o no, es retalla un 10 per cent. Amb el conseller Ruiz ja ho hem comentat, hem fet alguna moció aquí, que el nostre objectiu no és que no es qüestionin com funcionen les coses. No ens equivoquem. Volem que es qüestionin tot, perquè és sa que es qüestionin com funcionen les coses per millorar-les. Ara, qüestionar com funcionen..., no ens enganyem, al final hi ha un punt que dius: la qualitat assistencial? Vaja... I el límit, per nosaltres, és on comença a baixar la qualitat assistencial.

Vam tenir reunió amb el conseller i ens va dir que hi havia un paquet de mesures amb què podia reduir 300 milions d'euros, pràcticament, en estructures, en despesa farmacèutica, en càrrecs intermedis... Bé. En això estem d'acord. Ho diem clarament: estem d'acord que aquesta despesa baixi uns 300 milions d'euros, però el problema és que la despesa és més àmplia, i, al final, pot afectar la qualitat assistencial. És així, conseller, i vostè ho sap i ho ha reconegut.

Què passa pel camí? Parlàvem de legitimitat moral, els ingressos. Clar, jo crec que aquest Govern..., quan s'ha fet tanta llenya, podríem dir, de l'impost de successions, sincerament crec que és per una qüestió de legitimitat moral, com els deia abans. És a dir, per explicar als ciutadans, el conseller de sanitat, sense anar més lluny, que està aquí, de Salut, la consellera d'Ensenyament, en aquest cas, explicar als ciutadans que hi

haurà una hora menys a l'escola i que tindran menys serveis socials, alhora ells han d'aguantar que els diguin: «Ja, però és que vostès han tret un impost que afecta el 6 per cent de les famílies de Catalunya», i ho han d'aguantar, i han de dir, suposo: «Doncs, sí, és veritat.» Nosaltres creiem que aquest ha estat l'error. És a dir, es pot debatre sobre l'impost de successions? Sí, és legítim. I en un altre moment polític, potser quan passi aquesta crisi, doncs, ho podem debatre d'una altra manera i buscar mecanismes perquè no hi hagi aquesta competència fiscal entre comunitats. Però ara mateix, moralment, crec que ha restat molta credibilitat, més de la que suposen quantitativament els mateixos pressupostos. I, per tant, nosaltres creiem que no s'hauria d'haver fet en aquests moments. Ja ho vam dir, i per això vam votar en contra d'aquella lectura única.

Per tant, en el camp dels ingressos hem renunciat a una part d'ingressos –no a tots, lògicament–, i també en aquest camp dels ingressos tampoc es veuen, segurament per les circumstàncies que siguin, uns pressupostos que ens portin a relançar econòmicament Catalunya, no ens enganyem. L'ICF, nosaltres venim demanant fa temps que es replantegi, que es replantegi com a institut públic, que doni crèdit públic i que es fixi sobretot més en les idees que en les garanties i l'obsessió bancària per les garanties, perquè és un institut públic; si fos privat, serien uns altres criteris. Nosaltres volem que l'ICF sigui això, sigui un banc que avaluï idees, projectes, llocs de treball. I ens agradaria, conseller, també que ens expliqués..., ja sé que són pressupostos i hi ha una referència al ICF i als seus crèdits aquí –ens agrada, eh?, que hi hagin referències a aquest tipus de crèdit–, però quin és el plantejament que té aquest Govern a l'hora de treballar amb un institut públic, quan el 54 per cent de mitjana i petita empresa espanyola rep un no per resposta quan demana un crèdit. És la realitat. Si ens volem tapar els ulls i no veure-ho... És la realitat de les dades del Banc Central Europeu.

Per tant, nosaltres, en el camp dels ingressos, reactivar l'economia. Les polítiques..., que s'han reduït, per cert; les polítiques de creació de llocs de treball, les polítiques actives, s'han reduït, és una realitat. Per què? Preguntem per què aquest impuls de l'economia no es veu recompensat en els pressupostos; si realment vostès creuen que ingressar més és generar més riquesa; no només recaptar més tributs o posar, diguéssim, nous tributs, sinó que nosaltres també creiem que és reactivar l'economia.

I per altra banda, finalment, després –se m'acaba el temps, que nosaltres en tenim la meitat, com saben–, sí que m'agradaria preguntar-li pel tema del model de finançament. Vostès han crec que fet estratègicament una cosa que, des del nostre punt de vista, es podria haver fet d'una altra manera, que és no incloure la partida del Fons de competitivitat en els pressupostos. Vostè em dirà que és prudència pressupostària, però, miri, jo crec que si tots sabem que això és una qüestió que es pagarà el 2013 o que s'acabarà pagant el 2013 a les comunitats autònomes –i així se'ns ha dit i, per tant, pressupostàriament ho podem contemplar–, fer

llenya també que tot el problema de Catalunya és que no tenim el Fons de competitivitat, com fa el portaveu del Govern cada dia, a mi em sembla que no és legítim. Els hem d'explicar als ciutadans, com vostè va explicar en una pregunta, senyor conseller, que Catalunya li deu 600 milions d'euros a l'Estat –vostè ho va explicar–, i que ho estem pagant amb 135 milions en cinc *cómodos plazos*, eh?, que en diuen, en cinc anys. Això s'ha d'explicar, perquè un model descentralitzat i un model federal comporten això, transferències; i transferències que uns s'han compromès a pagar-te el 2013 i no ens avancen i estem d'acord que les avancin –vull deixar-ho molt clar–, i també coses que nosaltres devem a l'Estat per un càlcul d'ingressos mal fet, lògicament, amb la caiguda d'ingressos. Però això s'ha d'explicar, perquè, si no, hi ha un *runrún*, que sembla que el problema d'aquests 39.300 milions d'euros sigui que és que la resta d'Espanya no ens vol donar un fons de competitivitat. Això no és cert. El problema que tenim aquí, i crec que seria bo que aquest Govern ho digués clarament, és un problema de...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...baixada –acabo, presidenta–, és un problema de baixa i de baixada d'ingressos dràstica; és un problema d'activitat econòmica i és un problema d'estructures, com deia, que ens hem de plantejar tard o d'hora. Aquesta és la nostra esmena a la totalitat.

Li demanem que, si us plau, aquest Govern no faci la bandera..., perquè seria poc seriós d'un govern i d'un conseller com vostè dir que el problema que tenen aquests pressupostos és que, com que des de Madrid no ens paguem, doncs, hem de fer tot això. Això no és cert, conseller. Aquí hi ha una balança, com li deia, del que devem nosaltres i el Fons de competitivitat, que és el 2013, ho recordo, i el que pot acabar ingressant Catalunya d'aquest sistema de finançament.

Crec que seria sa, bo i pedagògic que vostè com a govern no tiressin d'aquí, sinó que tiressin, en tot cas, d'assumir que hi ha una crisi i que passa aquí, que passa a Madrid, que passa a València, que passa a qualsevol comunitat autònoma. Crec que és una cosa que seria molt sa i molt bo i molt pedagògic que aquest Govern la fes, i no seguir tirant del concert econòmic, que ens roben, de l'espòli... Crec que no quadra, precisament...

La presidenta

Senyor Rivera, que no... Tindrà temps després.

Albert Rivera Díaz

...amb aquests pressupostos –acabo, presidenta, disculpi.

Gràcies, senyors diputats, diputades, honorables consellers.

La presidenta

Té la paraula, per intervenir, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

No es preocupi pel temps, perquè el recuperarà amb el meu. Per una persona que ha esmentat tres o quatre vegades la paraula «maquillar»..., m'agradaria que entengués que posar en els pressupostos una partida que el president del Govern ha dit en públic, i la vicepresidenta, que no pensava pagar seria un magnífic exemple de maquillar. I, certament, és curiosíssima aquesta instrucció moral que ens dóna, que, si Madrid no ens paga, la nostra obligació és fer veure que ens paguen. Home, a tan burros no hem arribat!

Canviant una mica, miri, escoltar-lo em tranquil·litza en un respecte, perquè és veritat que quan parlo normalment adopto una actitud que pot semblar una mica tècnica, que pot semblar que no hi ha marges, que no crec que a la vida i a la política es prioritza, i quan l'escolto a vostè veig que no és així. Perquè, miri, a mi en dóna la impressió, escoltant-lo a vostè –ja em perdonarà si aquest no és el cas–, que quan es tracta d'estalviar vostè ho té molt clar. El primer lloc a estalviar són coses inútils. Jo m'imagino que a vostè aquest Parlament li és inútil, TV3 també és una inutilitat; tornem a l'estat centralitzat, que així ens estalviarem uns diners –que no és veritat; només cal veure Alemanya per veure que no hi ha res particularment eficient amb l'estat centralitzat–; agafem la senyera i tirem-la, perquè per què necessitem aquest drap?, etcètera. Sí, home, sí, això és el que vostè pensa. I, per tant, jo no penso això, sap?, i CiU no pensa això. I la diferència és que vostè ha tret tres diputats i nosaltres en tenim seixanta-dos. I ho deixo aquí.

La presidenta

Per replicar, té la paraula el diputat il·lustre senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, honorables conselleres, diputats i diputades... Vostè tindrà no sé quants títol i potser el premi Nobel algun dia, però de respecte i sentiment institucional cap a aquesta cambra vostè en té zero, senyor conseller; zero, és el que té vostè. A mi els seus títols, que els respecto molt –que els respecto molt–..., no té res a veure amb el respecte institucional; no a mi: a 110.000 catalans que tenen el mateix dret que el milió cent mil catalans que el van votar a vostè. Per cert, a vostè no: a la llista del partit que va guanyar, que jo tinc entès que vostè no estava en aquest cas a la llista. Aquesta és la realitat, conseller.

Vostè no vol contestar. Què diu vostè de la senyera? Què és pensa?, que vostè, perquè tingui més anys que jo, defensa més la senyera? Ah, sí? Això va pels anys o pels títols? No. Miri, la senyera es defensa dient les

coses com són, i vostè, com a conseller d'Economia, té l'obligació, no perquè li ho preguntin, sinó d'explicar que nosaltres li devem 600 milions d'euros a l'Estat com a estat federal i descentralitzat. No passa re! Vostè, si vol agafar-se a la mitologia ja clàssica, la clàssica del victimisme, em sembla perfecte. Ara, si vostè es vol vendre com un conseller expert, eh?, que ens ve a explicar com funciona un model finançament, doncs, escolti'm, vostè ha demostrat..., ho han vist tots els ciutadans de Catalunya, quin és el seu nivell en aquesta tribuna.

Jo li vull deixar molt clar en aquest sentit que nosaltres en el que sí que creiem és en un model descentralitzat, a diferència de vostès, que volen la llei de l'embut, eh?: allò que és meu és meu, i allò que tenen els altres també és meu. No, nosaltres volem un model de col·laboració institucional. I un model federal és això, és un model de col·laboració institucional, no és un model de victimisme, d'amagar allò que m'interessa i de fer bandera d'allò que vull destacar d'una relació. I vostès, en comptes d'afrontar els debats..., perquè governen vostès, eh?, té vostè tota la raó: governen vostès. Doncs, com que governen vostès, les retallades que fan vostès les assumeixen. I no vinguin a vendre que és que no sé a quina part d'Espanya tenen la culpa. La culpa que hi ha aquí és en part del Govern anterior i en part de les retallades que vostès volen fer ara. I no passa re. Vostès volen retallar la sisena hora, nosaltres no; vostès volen retallar hospitals, nosaltres no. És la seva decisió, conseller, és la seva ideologia, és el que vostès han plasmat en tots aquests llibres que parlàvem abans. No passa re. El que no pot venir és a desprestigiar absolutament el que és el respecte institucional dintre d'un parlament, que és el que vostè ha fet des d'aquesta tribuna. Sí, sí, senyora consellera, el que ha fet el conseller, li ho torno a repetir per si no ha quedat molt... Pot tenir tots els títols del món que vulgui, però respectar els ciutadans de Catalunya, que li paguen a ell el sou, igual que a mi, que també voten Ciutadans, o CiU, o els socialistes, o qui sigui, és la realitat. Vostè ha assumit aquest paper de desprestigi, el paper de les retallades, el paper d'uns pressupostos que no vol ni venir a explicar ni venir a debatre, vostès ho tenen tot fet; doncs, fantàstic, segueixin així. Vostè és l'exemple d'aquells que com que no es mouen caduquen. I, si no, *tiempo al tiempo*.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, honorable conseller.

La presidenta

La cinquena esmena a la totalitat ha estat presentada pel Subgrup de Solidaritat Catalana per la Independència, i té la paraula, per a la seva defensa, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller d'Economia, senyors i senyores consellers, diputats i diputades del Parlament de Catalunya, el Parlament de Catalunya va aprovar, recentment, a instàncies de So-

lidaritat Catalana per la Independència, una moció que declarava com a irrenunciable el dret a l'autodeterminació del poble català i reconeixia el Parlament com a seu legítima de la sobirania de Catalunya. En virtut d'aquesta resolució, i essent el Parlament de Catalunya la seu de la sobirania del poble català i creient que aquest Parlament de Catalunya és la seu de la sobirania del poble català, Solidaritat Catalana per la Independència no acata la submissió a Espanya i presenta avui, com a esmena a la totalitat els pressupostos de la Comunitat Autònoma de Catalunya, els pressupostos de l'estat propi.

Per què diem que els pressupostos de l'estat propi són els pressupostos reals de Catalunya, i no ho són els pressupostos de la Comunitat Autònoma de Catalunya, els pressupostos de l'espoli fiscal que presenta Convergència i Unió amb el suport del Partit Popular?

Perquè els pressupostos de l'estat propi incorporen el cent per cent dels ingressos per impostos directes i indirectes que paguen els ciutadans de Catalunya i incorporen la totalitat de despeses que podrien portar a terme si disposéssim del cent per cent dels ingressos dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya.

Per contra, els pressupostos de l'autonomia, els seus, els pressupostos de Convergència i Unió, no incorporen el 20.000 milions d'euros d'espoli fiscal, d'impostos que paguen els ciutadans de Catalunya, que se'n van a Madrid, que ens pren Madrid i que no tornen al nostre país per poder portar a terme les polítiques públiques, les despeses que avui el país necessita. Obliden aquests 20.000 milions d'euros que representen quasi la meitat de tots els impostos que paguen els ciutadans de Catalunya en un any. Vostès els obliden, els amaguen, fan com si no existissin, aquests 20.000 milions d'euros. Bé que posa vostè, senyor Andreu Mas-Colell, allò que ens deu l'Estat espanyol pel Fons de competitivitat, allò que ens deu l'Estat espanyol per la disposició addicional tercera, però no posa allò que ens pren l'Estat espanyol, els 20.000 milions d'euros d'espoli fiscal, d'impostos que se'n van a Madrid i que no tornen? Per què no ho incorpora vostè en els pressupostos de l'autonomia?

Els pressupostos de l'estat propi que hem presentat nosaltres sí que els hi incorporen, sí que expliquen què faríem amb aquests recursos addicionals, sí que expliquen com podríem sortir de la crisi, com podríem fer polítiques socials, com podríem generar dèficit zero. No són diners pagats pels catalans, aquests 20.000 milions d'euros que se'n van a Espanya i no tornen?, que se'n van a l'Estat espanyol a fer altres polítiques en d'altres territoris de l'Estat i que no tornen a Catalunya? Doncs, són diners que el Parlament, si és la seu de la sobirania del poble català, ha de reconèixer i ha d'incorporar en els seus comptes públics.

Escrivia un autor de referència per a molts dels que votaran el pressupost de l'autonomia o el pressupost de l'espoli fiscal, Friedrich Hayek: «Quan l'Estat controla la vida econòmica és possible una política de despietada discriminació contra les minories nacionals, mitjançant instruments de política econòmica, sense infringir mai la lletra de la protecció estatutària

dels seus drets.» Això és el que avui està passant aquí al Parlament de Catalunya: una despietada política de discriminació econòmica per part de l'Estat espanyol que es validarà amb aquests pressupostos que no incorporen tots aquests recursos que se'n van a Espanya i que no tornen al nostre país.

Tenim una autonomia política, sí; però, de què ens serveix quan és l'Estat espanyol qui controla la vida econòmica, ens pren els nostres diners, ens escanya i ens empobreix, i porta el país a unes retallades que estan creant un problema social de primer ordre, econòmic de primer ordre, i que estan posant en risc la cohesió social del nostre país?

L'Estat espanyol recapta el 95 per cent dels impostos i de les cotitzacions i es queda el 40 per cent de tots els ingressos; de cada 10 euros que paguen els catalans i les catalanes en impostos, 4 se'ls queda Madrid, se'ls queda l'Estat espanyol, i no tornen ni tornaran al nostre país. Amb aquest espoli fiscal que podríem recuperar essent un estat propi, amb aquests 20.000 milions d'euros que podríem recuperar essent un estat propi, podríem incrementar els ingressos en un 91 per cent; pràcticament podríem doblar els ingressos de la Generalitat de Catalunya. Podríem incrementar les despeses un 55 per cent, i tot a dèficit zero, equilibrant ingressos i despeses als 42.000 milions d'euros que representaria que el cent per cent dels impostos es quedessin al nostre país.

Podem incrementar la despesa en salut un 27 per cent; en infraestructures, un 324 per cent; les de cultura, en un 23 per cent, i les polítiques d'empresa i ocupació en un 62 per cent. Per contra, què és el que se'ns proposa avui? Una retallada del 7 per cent en despeses socials, una retallada en la inversió en recerca i desenvolupament, una retallada en la inversió en polítiques d'ocupació i d'ajudes a les empreses, en un context on hi ha 724.000 aturats en el nostre país, que hauria de generar un autèntic debat nacional sobre com ajudem la ciutadania d'aquest país, d'aquests 724.000 aturats a trobar feina, a poder generar el seu propi projecte de desenvolupament personal, i, per contra, estem aplicant unes retallades totalment injustes, fruit de la subordinació en què la política catalana ha caigut respecte als poders de l'Estat espanyol.

Quins pressupostos prefereix, senyor Andreu Mas-Colell? Els pressupostos que vostè presentarà, els d'una autonomia escanyada?, els d'una autonomia esgotada?, els d'una autonomia empobrida?, els d'una autonomia amb crisi econòmica?, o els pressupostos dels que podrien ser un estat ric, un estat pròsper, un estat que podria generar ocupació, un estat que podria invertir en recerca i desenvolupament, un estat que li permetria, a vostè, ser ministre d'economia i estar al Consell de Ministres de la Unió Europea, i no haver d'anar com a conseller a pidolar a Madrid que ens deixin endeutar, a estar subordinat a una ministra incompetent d'economia, la senyora Salgado, que ha portat l'Estat espanyol a la crisi més profunda, i que ha arrossegat Catalunya a la crisi més profunda de la nostra història. Aquest és el dilema que avui té aquest Parlament i que té el nostre país i que no s'afronta, i que amaguem el cap sota l'ala.

Són els pressupostos, parlem clar, de rifar-se'ns a tots plegats. Se'ns estan rifant. Vostè mateix reconeix, en els pressupostos que ens presenta, que l'Estat espanyol ens deu 2.558 milions d'euros; 2.558 milions d'euros que ens deu l'Estat espanyol, i, alhora, vostè ens diu que el projecte estratègic del Govern de la Generalitat és el pacte fiscal en la línia del concert econòmic que ens ha de donar el proper Govern de l'Estat espanyol, que probablement farà el Partit Popular i amb majoria absoluta.

Què és més realista? Perquè segur que, quan vostè surti en aquesta tribuna, ens dirà: «Hem de ser realistes. Hem de fer un pressupost realista. Hem d'estar en la línia del que podem fer.» Què és més realista? Anar cap a l'estat propi, com han fet més de cent cinquanta nacions des de la Segona Guerra Mundial, podent aprovar els pressupostos de l'estat propi, o un pacte fiscal en la línia del concert econòmic quan no ens paguen ni el que ens deuen amb el model de finançament que ja està en aquests moments en vigor i que s'haurà de negociar amb un Partit Popular probablement amb majoria absoluta?

Què és més realista? Prou d'enganyar la gent; prou d'enganyar els ciutadans de Catalunya; prou de dir-los que és possible avançar en el marc d'un estat espanyol que no ens paga el que ens deu, que ens escanya i que no aconseguirem reduir l'espoli fiscal, perquè no serà possible aquest pacte en la línia del concert econòmic, senyor Andreu Mas-Colell. Afrontem, d'una vegada per totes, la realitat.

Són uns pressupostos que agreugen la crisi social i la crisi econòmica. Es retallen 1.135 euros en educació, en sanitat, en ajudes a les famílies. Als pressupostos de l'estat propi podríem incrementar aquestes partides en educació, en sanitat, en ajudes a les famílies en 4.400 milions d'euros. No havíem d'haver aplicat aquestes retallades, si fóssim un país normal. No podem construir un país amb més de mil barracons –no podem construir un país amb més de mil barracons. No podem construir un país amb les llistes d'espera a la sanitat, que provoquen dolor, que provoquen més malaltia, que provoquen gent que es queda pel camí. No podem construir un país així. No podem considerar-nos un país avançat en aquestes circumstàncies. No podem construir un país avançat retallant recerca i desenvolupament, retallant infraestructures, retallant ajudes a l'ocupació i a les empreses. No podem construir un país avançat així –no podem construir un país avançat així.

Les inversions del pressupost que vostè presenta ens aboquen a la crisi econòmica, i vostè mateix ho reconeix: «El Govern admet que l'austeritat frenarà el creixement econòmic.» Vostè mateix ens diu que l'austeritat frenarà el creixement econòmic. Si el que necessita avui el país és precisament el creixement econòmic: poder crear ocupació, poder crear empresa. És que, si no hi ha creixement econòmic, senyor conseller, l'any que ve vostè ens presentarà uns pressupostos amb més retallades i encara amb més dèficit. Perquè, si no hi ha creixement econòmic, no hi ha ingressos fiscals, i, si no hi ha ingressos fiscals, hi ha més dèficit, i més re-

tallades. I així, fins quan? Aquesta és la pregunta: fins quan el país podrà aguantar aquesta situació?

Uns pressupostos que, reconeguem-ho, ens porten a la fallida financera i al risc d'intervenció. Malgrat les retallades, es genera un dèficit de 5.400 milions d'euros, que representa el 2,66 per cent del PIB. I vostès diuen: «És menys dèficit que l'any passat.» Però el que vostès no ens diuen és que és el segon dèficit més gran dels últims trenta anys del pressupost de la Generalitat de Catalunya, el segon dèficit més gran, amb el 2,66 per cent del PIB del dèficit.

Vostès han d'aixecar 10.000 milions d'euros dels mercats financers internacionals per poder pagar el venciment del deute i per pagar el nou dèficit que vostès mateixos estan generant. Paguem 1.400 milions d'euros d'interessos enguany –1.400 milions d'euros–, quan l'any 2005 es pagaven 500 milions d'euros d'interessos. Anem cap a un procés d'africanització del pressupost de la Generalitat de Catalunya, on els pressupostos de determinats països africans gairebé el 40 per cent s'han de destinar a pagar els interessos per al deute acumulat.

Aquí anem a un creixement exponencial que ens porta a haver de pagar uns interessos cada vegada més alts que s'estan menjant el mateix pressupost, que acabaran a uns nivells absolutament insuportables. En aquests moments es paguen més interessos que el pressupost que tenen cinc departaments de la Generalitat de Catalunya –més interessos que el pressupost que tenen cinc departaments de la Generalitat de Catalunya. I l'any que ve, què seran? Sis departaments que tindran un pressupost inferior que el que hàgim de pagar amb interessos? Set departaments? Vuit departaments? És que al final tot seran interessos el que haurem de pagar en el pressupost de la Generalitat de Catalunya?

Estem en un cercle viciós, ho diuen els economistes solvents d'aquest país: retallada pressupostària, menys creixement econòmic, menys ingressos fiscals, més dèficit, més interessos, menys pressupost, menys creixement econòmic, més retallades socials. Més dèficit i més interessos: aquest és el cercle viciós en què en aquest moment ha entrat la Generalitat de Catalunya. I això és altament preocupant. Com és altament preocupant la nacionalització espanyola de les caixes d'estalvi que es pretén per a aquest estiu. L'Estat espanyol no en té prou a quedar-se els nostres recursos fiscals, els nostres impostos, sinó que ara també es vol quedar amb els nostres estalvis. No en tenen prou, la voracitat espanyola no té límits. No n'hi ha prou amb els nostres impostos, ara es volen quedar amb els nostres estalvis.

I, què farà el Govern de la Generalitat? Intervindrà la Generalitat per aturar la nacionalització espanyola de les caixes d'estalvis? Intervindrà el Govern de la Generalitat perquè sigui el Govern de la Generalitat qui entri en els òrgans de direcció d'aquestes caixes d'estalvi? I llavors ja prendrem totes les mesures que calgui perquè aquests directius i aquests dirigents de les caixes d'estalvi que no han fet les coses ben fetes paguin, també, pel que han fet i per la mala gestió; però

ho ha de fer la Generalitat de Catalunya. No permetem que l'Estat espanyol entri en aquesta situació.

I acabo amb una reflexió que volem transmetre des de Solidaritat Catalana per la Independència a tota la cambra. Cada any presentarem els pressupostos de l'estat propi. Cada any confrontarem els pressupostos de l'estat propi amb els pressupostos de l'autonomia política. Cada any vostès tindran l'oportunitat de votar els pressupostos de la prosperitat, els pressupostos de la dignitat, els pressupostos de l'autoestima i de deixar enrere, d'una vegada per totes, el pressupost de la pobresa, el pressupost de l'espòli, el pressupost de la subordinació. Cada any, fins que un dia aquest Parlament de Catalunya votarà la llei de declaració d'independència i votarà els pressupostos de l'estat propi. Llavors serà quan tots plegats començarem a escriure les millors pàgines de la nostra història, com a poble, i deixarem enrere aquesta etapa de fallida, de malson, que ens està en aquests moments amaranant a tots i preocupant, i que preocupa també la ciutadania.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per intervenir, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Gràcies. Una observació preliminar. Si us plau, si..., no em citi per titulars de diari; el primer, les entrevistes ja són inexactes, i els titulars tenen una relació molt llunyana al que un ha pogut dir.

Dit això..., jo li faig una proposta. Vostè es cuida de l'èpica i jo em cuido del dia a dia. Jo estic d'acord que l'èpica és important. Jo li demano que vostè estigui d'acord que el dia a dia és important, i potser ens podrem ajudar. A mi ja em sembla bé que cada any presenti el seu pressupost. Li demanaré un favor: faci'l bé i faci'l amb rigor, eh? Perquè aquesta Catalunya que vostè vol representar, aquesta és una Catalunya que volem que sigui rigorosa; o sigui, faci-ho bé.

I a mi em semblarà molt bé que ho faci, i me'ls miraré amb molta atenció, però li demano una mica de reciprocitat. Aquest país l'hem de tirar endavant. Ja li ho vaig dir una vegada: no ens ho podem jugar tot a tot o res. Mentrestant, hem de continuar fent, i serà bo que els que fan l'èpica, doncs, això, també ho entenguin.

I jo crec que ara ho deixaré aquí.

La presidenta

Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, jo també li faré una proposta. Vostè, que vol conciliar l'èpica i la gestió, declara amb nosaltres la independència de Catalunya, i el fitxem com a ministre d'economia, perquè

porti a terme la gestió. És una bona manera de conciliar l'èpica i la gestió. Per què no? Vostè sap, de sempre –ha estat professor de la Universitat Pompeu Fabra, on jo vaig estudiar–, que li tinc un gran respecte i admiració. Per tant, això ha de ser perfectament conciliable.

En qualsevol cas, senyor Andreu Mas-Colell, nosaltres conciliem l'èpica i el dia a dia. Farem esmenes parcials als pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Farem esmenes parcials departament per departament, perquè estem compromesos amb el dia a dia de les problemàtiques que tenen els ciutadans del nostre país, i perquè volem portar al Parlament de Catalunya les problemàtiques de la gent que té el nostre país.

Però és important que la ciutadania de Catalunya tingui dret a la informació: per tenir el dret a decidir. Per tenir el dret a decidir entre continuar com a comunitat autònoma empobrida i escanyada, com vostè reconeix en els pressupostos de la Generalitat, o un estat propi, pròsper, que pot ser dels més rics d'Europa, amb capacitat de desenvolupament, la ciutadania ha d'estar informada.

I és per això que nosaltres cada any presentarem aquests pressupostos de l'estat propi, perquè la ciutadania sàpiga què passa amb els diners que paguen amb els seus impostos. Perquè algú es podria enganyar i pensar: «Allò que nosaltres paguem els catalans en impostos són aquests 27.000 milions d'euros en despesa de la Generalitat de Catalunya?» Allò que paguem són els 42.000 milions d'euros que podríem tenir en ingressos i en despesa la Generalitat de Catalunya! Els 27.000 és després que Espanya s'emporti la saca; després que cada any vingui el vaixell pirata, amb la seva bandera, amb seu a la plaça Letamendi, s'emporti la saca de recursos, d'aquests 20.000 milions d'euros que s'emporten a l'Estat espanyol, que no tornen a Catalunya, i llavors és quan ens deixen amb els 22.000 milions d'ingressos, més els 5.000 que hi afegim de dèficit públic anual, i ens dona aquests 27.000 milions d'euros de despesa que ens porten a un cercle viciós insuportable.

Per contra, amb el primer any de pressupostos de l'estat propi, podríem blocar el dèficit, situar-lo a nivell zero, podríem rebaixar el pes del deute sobre el producte interior brut, perquè el producte interior brut creixeria i per tant el pes del deute actual seria inferior respecte al producte interior brut, podríem generar creixement econòmic, podríem incrementar els ingressos fiscals derivats d'aquest creixement econòmic i podríem començar a amortitzar deute els anys següents. Això és el cercle virtuós de l'estat propi, que avui s'ha demostrat que ja no té riscos; s'ha demostrat que el boicot comercial, si és que existís, seria amplament compensat pel superàvit que tindríem en termes fiscals i podríem ajudar les empreses a internacionalitzar-se. Sabem que no hi ha res d'intervenció utilitzant la força per part de l'Estat espanyol en el si de la Unió Europea.

Quan ja no hi ha riscos per fer això...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps.

Uriel Bertran Arrué

...per què no abandonen vostès, d'una vegada per totes, el suport del Partit Popular i s'acosten a l'independentisme per poder avançar junts cap a aquest projecte de país?

Aquesta és la gran decisió que vostès han de prendre en aquests propers anys o, si no, serà una altra oportunitat perduda.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició sobre les esmenes a la totalitat, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades..., bé, conseller, són uns pressupostos de crisi, eh?, amb uns ingressos previstos del voltant de 22.500 milions, unes despeses de 32.600 –32.630–; per tant, són uns pressupostos que no són de bonança i que generen unes necessitats d'endeutament del voltant dels 10.000 milions d'euros. Val a dir que, si Catalunya no patís l'espoli fiscal, doncs, encara ens en sobrarien 10.000, si tinguéssim un estat propi.

Però el que sí que vull dir avui en aquesta tribuna és que trobo que són uns pressupostos que ha presentat vostè, honorable conseller Mas-Colell, amb molt de coratge –amb molt de coratge. I això..., el vull felicitar, perquè aquests pressupostos sabem que vénen donats per l'ofegament que patim, l'ofegament fiscal que patim de l'Estat espanyol. I, en aquest aspecte, tot i així, jo vull destacar que, en salut, entenc, doncs, que s'ha fet un esforç important, que s'ha reculat només fins a fa dos anys, en la despesa, i a més a més també vull remarcar que set de cada deu euros d'aquest pressupost van destinats a despesa social –a Ensenyament, a sanitat i a Benestar Social i Família.

Per tant, penso que, si en el seu conjunt s'han reduït o s'han tornat aquests pressupostos a l'any 2007, vull remarcar la fermesa seva, conseller, a l'hora, en fi, de no disfressar els números –per no dir la paraula «maquillatge», que sembla que no és del seu grat–, i a més a més també la seva fermesa per desobeir el mandat de l'Estat de reducció de dèficit; crec que és prou important.

Aquí, el que cal, doncs, és cercar solucions per veure com financem aquests 10.000 milions. Entenc, doncs, que a llarg termini ho tindrem difícil, perquè està bloquejat per l'Estat; a curt, té uns alts costos financers en comissions i interessos. El perill, i espero que no ho facin, és que la Generalitat es recolzi en el deute a proveïdors, que això encara castigaria més el malmès teixit empresarial català. I, per tant, el que sí que li de-

manaríem és que, si s'ha d'endeutar, que s'endeuti a llarg termini, encara que no compti amb el vistiplau de l'Estat.

A més a més, doncs, dir que en aquests pressupostos el que sí que trobo preocupant és que la retallada ha incidit molt directament en la inversió; sobretot, ha incidit en la inversió per no retallar més despesa corrent. I, per tant, doncs, això, ho sap vostè millor que ningú: menys inversió és més empobriment per a la Catalunya del futur, no? I, per tant, doncs, aquí, més enllà de l'esforç de reduir el dèficit públic del 3,86 al 2,66, les previsions per a l'any 2012 són de reduir-lo a l'1,30. Clar, com ho farem? Quines retallades hi hauran en els pressupostos venidors?

Aquí, doncs, en el que confio és que no seguim per aquest camí, que trobem solucions d'incrementar els ingressos, que ens expliquin el full de ruta dels propers tres anys, que coneguem l'estratègia per aconseguir el concert econòmic. I, home, el que sí que veig és, contràriament al que diu el molt honorable president, que, si seguim així, ens carregarem Catalunya per salvar Espanya, i crec que això..., jo estic convençut que vostès –i especialment vostè, conseller– no ho volen.

Bé. Dit això, jo segueixo amb la predisposició de votar a favor dels pressupostos, de fer un vot de confiança als pressupostos que vostè ha presentat.

Sí que vull fer referència a una condició que diríem de caire polític: que jo desitjaria, com molts catalans i catalanes, que no es posessin totalment en mans del Partit Popular; això a què tan ocurrentment avui –no és aquí, ara, però– la diputada del Grup Socialista ha fet referència, al tripartit entre Convergència i Unió i el PP. Crec que això no seria bo, perquè tenim l'oportunitat que la política catalana sigui decidida pels partits catalans. En aquest debat dels pressupostos potser no es produirà, perquè, doncs, no han estat capaços d'aconseguir un acord. Però sí que jo els demanaria que, seguint les paraules del president Pujol, que deia: «Si no independentistes, doncs, com a mínim, cal, a partir de ja, que siguem independents», tenen vostès l'oportunitat de ser independents en aquest debat de pressupostos, d'intentar un pacte amb Esquerra, buscar l'abstenció d'Esquerra, i saben que, en la mesura de les meves possibilitats, que és en la mesura del meu vot, sempre fomentaré l'entesa entre els partits d'obediència únicament catalana en aquest sentit polític de la paraula, en el sentit que no depenen de Madrid.

Bé. Per tant, jo votaré a favor dels pressupostos, votant en contra de les esmenes a la totalitat. Entenc que es votaran de manera conjunta. A mi, si s'hagués votat de forma separada, m'hauria..., m'abstindria quant a l'esmenes presentades per Esquerra i per Solidaritat; votaria en contra de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Socialista, per Iniciativa i pel Subgrup de Ciutadans, perquè penso que no presenten solucions alternatives i a més a més no hi ha un esforç clar a combatre l'espòli fiscal que tant i tant està perjudicant els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I acabo, presidenta, i permeti'm que faci una referència a un tema que no té res a veure amb els pressupostos,

però, avui, doncs, tots hem patit, els diputats i diputades, una situació molt desagradable. I veritablement vull donar l'enhorabona a tots els il·lustres diputats i diputades, perquè ningú ha defugit les seves responsabilitats de venir a treballar en aquest Parlament, de treballar, doncs, d'una forma dialogant, de treballar democràticament, cadascú a la seva manera, defensant els interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I val a dir, doncs, que, miri, jo sóc nou en aquesta, diguem-ne, responsabilitat, però avui tinc la sensació d'orgull de formar part de la classe política.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Laporta. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, membres del Govern, prenc la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per anunciar, en primer lloc, allò que ja és conegut i que, a més a més, ho hem escoltat també en boca d'alguns portaveus avui, i és que el Grup Parlamentari del Partit Popular no presenta esmena a la totalitat en aquest pressupost del 2011. I això és possible, gràcies, com hem explicat aquests dies, a una possibilitat, a una finestra que s'obre per poder parlar de com millorar aquest pressupost.

Vull subratllar aquesta paraula «millorar», perquè, de fet, aquest debat que tenim avui, aquest debat que engegarem avui del pressupost del 2011 és un debat molt diferent del que hem tingut en els darrers set anys a Catalunya –en els darrers set anys a Catalunya. Aquesta vegada, senyores i senyors diputats, no hi haurà corró parlamentari, aquesta vegada podem parlar del pressupost aquells que hem decidit parlar-ne. Aquells que ja hi han decidit donar un cop de porta des del començament buscant excuses com les que s'han escoltat avui, doncs, no en parlaran. Però no en parlaran perquè no volen parlar-ne. Durant els darrers set anys en aquest Parlament no s'ha pogut parlar del pressupost perquè qui portava el pressupost aquí tenia una majoria parlamentària en aquesta cambra que impedia la possibilitat de modificar aquest pressupost per millorar-lo; havíem, senzillament, de mirar, deixar-nos i marxar cap a casa.

Hem viscut set anys de pressupostos expansionistes, quan la praxi ens feia a tots veure –almenys a alguns– que calia rectificar. Per culpa d'aquests pressupostos que hem tingut en aquesta cambra durant els darrers set anys, avui, encara, aquí parlem de la crisi en present, quan a la resta del món ja estan parlant de la crisi en passat. I això és com a conseqüència de polítiques econòmiques erràtiques, que han estat les que han imperat durant aquests set anys a Catalunya.

Abans escoltàvem els portaveus del Partit Socialista, especialment, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds donant lliçons, no?, donant lliçons de

com calia fer la política econòmica a Catalunya, inclús intentant-nos convèncer que el que convindria és continuar fent allò que s'ha vingut fent durant tot aquest temps a Catalunya, quan efectivament això és el que ens ha portat al lloc on estem.

I el problema, senyores i senyors diputats, no és tan sols el pressupost del 2011. Aquest és un problema greu, gros que té el Govern, que té el conseller d'Economia, però és que el problema ja era el pressupost del 2008, el del 2009 i el del 2010. I ara és un bon moment per recordar aquells debats, que a alguns els escandalitzaven i a que a mi, fins i tot, em van dir que feia catastrofisme quan, en el debat del pressupost del 2008 en aquesta cambra, quan el Govern presentava un pressupost amb un dèficit pressupostat previst de 400 milions d'euros, 480 per ser exactes, jo vaig anticipar que, com a mínim, aniríem a un dèficit de 3.000 milions, perquè els ingressos estaven inflats i les despeses estaven sobredimensionades. Finalment, en la primera liquidació del pressupost, el que havien de ser 480 milions de dèficit en van ser 4.800, i en la liquidació definitiva vam anar a 5.270, és a dir, una petita, lleugeríssima desviació del 1.100 per cent, onze vegades més.

I això va començar el 2008, i el 2009 vàrem continuar per aquest camí, i el 2010, encara pitjor. I, finalment, hi ha un govern amb el qual, com que no té majoria absoluta –aquest és el gran avantatge–, podem parlar d'un pressupost, que no ens agrada, conseller, no ens agrada, i vostè ho sap.

És cert que vostè rep una herència realment catastròfica. Vostè rep una herència, la que li dona el tripartit, catastròfica. Es queixen que vostè només fa que recordar que ells són els culpables d'això. I jo trobo que es queixa poc, fixi's vostè que jo trobo que es queixa poc.

Avui hem conegut el perquè d'aquell vot a la investidura del president Mas per part del Grup Socialista, avui l'hem conegut; hi havia un punt amagat en aquell acord, i el punt amagat era: «Vostès es comprometen a no dir públicament que la culpa és nostra.» I vostès, evidentment, això no ho han pogut complir i han hagut d'acabar reconeixent i explicant públicament que la culpa és de qui és. I aquesta és l'herència que avui ens trobem: 700.000 persones a l'atur, 100.000 persones que han quedat sense feina a la construcció, 95.000 a la indústria, 355.000 als serveis, 33.000 sense ocupació anterior, 10.000 agricultura; un endeutament de 40.000 milions d'euros; un dèficit del 3,86 per cent, 7.670 milions l'any passat. Aquesta és l'herència.

Però tot això forma ja part del passat, hi estic d'acord; parlem del present i parlem de futur. Però no oblidem mai aquest passat, perquè és un passat feixuc, perjudicial, que ha provocat el Govern tripartit durant els darrers set anys. I ara el Govern ha d'administrar això, ha d'administrar aquesta herència i, a més a més, ha de saber gestionar el futur. I aquí és on vénen els problemes.

Avui parlem d'allò que és responsabilitat de l'actual Govern: elaborar uns pressupostos que ajudin a sortir de la crisi econòmica i a estimular la creació d'ocupació. Aquest és el gran objectiu, aquesta hauria de ser la prioritat exclusiva d'aquest Govern. I la nostra opinió,

modestament, és que el Govern no ho està fent bé, no ho està fent prou bé.

Aquest pressupost hauria de servir per a això, per sortir de la crisi econòmica, però no se surt de la crisi econòmica amb aquest pressupost. És un pressupost per sortir del pas, per sortir de la situació. És un pressupost que mira molt a curt termini, no posa la mirada en l'horitzó, no la posa en el mitjà termini, en el llarg termini, que és el que ens agradaria fer a nosaltres. I no pren aquelles decisions que al nostre entendre són imprescindibles. Li falta valentia, li falta coratge. És un govern que encara està una mica desconcertat i desorientat per la tremenda situació en què s'ha trobat; li falta coratge per afrontar amb eficàcia la situació.

I el Partit Popular de Catalunya no podrà donar suport a aquest pressupost, perquè no és el pressupost que nosaltres entenem que necessita Catalunya el 2011. D'altra banda, és un pressupost pràcticament ja gastat i consumit; entre el que s'ha gastat i el que s'ha compromès, jo no sé quin percentatge li deu quedar per maniobrar, però molt poquet –molt poquet. El conseller ho va dir el dia que el va presentar, va dir: «Hi ha un marge de maniobra molt petit.» I jo li vaig dir: «Conseller, possiblement en aquest petit marge estigui la possibilitat que el Govern tingui capacitat per modificar, rectificar, negociar, dialogar i tirar el pressupost endavant. Intentem treballar en aquest petit marge.

Nosaltres, com he dit al començament i deu recordar, vàrem votar que no a la investidura del president del Govern. Perquè hi havia aspectes en el discurs que no ens agradaven gens, especialment quan vostès s'emboliquen en el tema de la transició nacional i etcètera, que no sabem massa bé cap a on ens porta, no? Però, quan parlàvem de sortir de la crisi econòmica com a objectiu de legislatura, aquí sí que ens hi trobaran. I sempre que parlem d'allò que preocupa més els ciutadans, perquè el principal problema que té aquest país –i se n'ha parlat abans des d'aquesta part també de l'hemicicle– és sortir de la crisi econòmica i crear ocupació, aquí sí que ens hi trobaran, sempre trobaran el Partit Popular de Catalunya en aquesta línia. Evidentment, sempre que vostès estiguin disposats a negociar, a dialogar, a rectificar aquest pressupost i a buscar solucions noves.

Ens hi trobaran amb una actitud responsable, igual que ens hi han trobat, al nostre partit, quan ha donat suport tant al Senat com al Congrés, i a Catalunya, en la demanda legítima que el Govern de Rodríguez Zapatero li pagui a Catalunya el que li deu, li pagui a Catalunya aquests 1.450 milions del Fons de competitivitat que, sens dubte, arreglarien bastant el pressupost. I vostè ho sap perfectament.

Altres, que vénen aquí a donar lliçons de com s'han de fer les coses, no ho han fet, això. Altres, que vénen aquí a parlar que el finançament no és el necessari i el suficient, no ho han fet, això. I el Partit Socialista no ho ha fet, això; els seus diputats han votat en contra d'això. Les retallades que avui patim els catalans són responsabilitat dels tres pressupostos anteriors i del vot dels diputats del Partit Socialista en el Congrés. Amb els 1.450 milions del Fons de competitivitat no

tindríem avui una retallada de 1.200 milions en la salut, l'educació i el benestar social.

Però hi han moltes coses d'aquest pressupost que no ens agraden; no és només la insuficiència financera, de què a vostè, conseller, li agrada sempre tant parlar. Hi han elements del pressupost, en els capítols de despesa, que nosaltres no compartim. I ho hem dit públicament, no hi estem d'acord. No estem d'acord que el pressupost, que necessàriament ha de ser auster, perquè l'austeritat ha de ser el que realment marqui l'eix central d'aquest pressupost..., no pot ser una austeritat que es faci de manera tan majoritària sobre la salut, sobre l'educació i sobre el benestar social.

Hi han aspectes molt concrets d'aquest pressupost que nosaltres no compartim en absolut, i podríem entrar en detalls. De totes maneres, no tenim molt de temps, però hi han aspectes importants per a nosaltres, que defensem, no?

L'àmbit de la família. Aquests pressupostos, tal com estan presentats, ataquen directament les famílies, amb la supressió, per al que queda d'any, dels ajuts per fills a les famílies. Uns ajuts, ho vull recordar, creats a instància del Partit Popular de Catalunya i a través d'una esmena del nostre grup als pressupostos de l'any 2003. La disposició addicional cinquanta-vuitena establia per primera vegada a Catalunya els ajuts universals per fill a càrrec, que després es consolidarien en la Llei de suport a les famílies.

I vull parlar també del Departament de Salut. Nosaltres hem defensat des del primer moment que aquest exercici d'austeritat necessari, absolutament imprescindible, no pot repercutir tan negativament en una àrea tan important com la de salut. Aquí ens juguem la vida de les persones; ho dic amb tot el respecte, però la salut és el més important. El gruix de la retallada es concentra en aquest departament, són més de 600 milions d'euros. I les nostres esmenes, les que presentarem, les que volem negociar amb el Govern, aniran encaminades, entre altres coses, a evitar precisament que la retallada tingui un impacte tan negatiu sobre l'àmbit de la salut. Hi ha un marge per a una millor eficiència en la gestió, per a la racionalització, que eviti tancar llits, tancar plantes, tancar quiròfans i paraitzar inversions.

També parlariem de l'àmbit de l'educació. No n'hi ha prou a prometre un ordinador a cada alumne en un debat de política general, com fa el senyor Zapatero, i que després les comunitats autònomes hagin de pagar-ho; és un altre exemple de com el Govern socialista de l'Estat ha estat irresponsable amb Catalunya. Hi ha dèficit a l'ensenyament, especialment en el model educatiu, que és negant a canviar..., després de trenta anys, el fracàs escolar. Però no compartim ni les mesures de retardar l'inici del curs escolar, ni la supressió de la sisena hora, tal com està plantejada en aquests moments i amb el calendari establert per part del Govern.

El dèficit no ens agrada, l'incompliment dels objectius d'estabilitat pressupostària no ens agraden. Vostès saben que nosaltres sempre hem posat això com un objectiu. Cal acomplir els índexs marcats per la

Comissió Europea i pel Consejo de Política Fiscal y Financiera, i ens allunyem d'aquests objectius, ens n'allunyem excessivament, no participem d'aquesta planificació.

Només quatre mesos després del pla que vostès van presentar per al sanejament, per al reequilibri econòmic i financer, avui és paper mullat i ens situa en un dèficit del 2,66 per cent del PIB, amb un dèficit previst en aquests pressupostos de 5.408 milions d'euros. Vostès han trencat el seu mateix pla de reequilibri econòmic i financer.

La inversió cau d'una manera excessiva, al nostre entendre; aquí cal rectificar. Sense altre remei, evidentment, cauen les inversions. Però, en el cas del pressupost que vostè ens presenta, és una caiguda de l'ordre dels 2.300 milions d'euros.

O la deducció per habitatge, per exemple; els catalans que encara poden pagar la hipoteca també són perjudicats en aquest cas. Es redueix la deducció per habitatge i es té en compte que ara la part catalana de l'IRPF és major que abans; encara ens perjudica més.

L'herència del tripartit són els impostos que ens van apujar, i el que ara vol fer el Govern de Convergència i Unió també en algun cas és apujar-los. No ens hi trobarà; no hi estarem d'acord, amb això.

Per tant, quan nosaltres diem que no presentem una esmena a la totalitat, ho fem perquè considerem que és imprescindible que Catalunya, a aquestes alçades de l'any 2011, tingui un pressupost, però sobretot –sobretot– perquè hem detectat –i, si m'equivoco, el conseller em corregirà– que el Govern està disposat a escoltar els plantejaments que fa el Partit Popular de Catalunya amb caràcter positiu i constructiu, per tal de trobar una manera de reconduir, de rectificar aquest pressupost en les línies que acabo d'explicar.

I, per nosaltres, aquest procés de rectificació o de modificació del pressupost té tres eixos fonamentals. I són aquests tres, els eixos en què el Partit Popular vol treballar durant el transcurs del procés de tramitació del Projecte de llei de pressupostos del 2011 que comença avui, són els següents.

Primer, volem un compromís molt més important i sòlid i que sigui traduïble en temes concrets, en decisions concretes, de simplificació i racionalització del sector públic, administratiu i empresarial català. Hi ha un excés d'organismes públics, hem rebut també una herència d'una administració molt inflada, sobredimensionada, que volem reduir, que volem simplificar, que volem racionalitzar. I aquí penso que podem trobar un objectiu comú. Però el que hem vist fins ara és un govern que sembla que li tremola una mica el pols, no? És a dir, que diu que sí, que ho farà, que ja ho farem, però ja portem molts mesos de Govern i estem encara allà mateix.

El segon eix és el de l'estabilitat pressupostària. Nosaltres varem plantejar en aquest hemicicle una proposició de llei catalana d'estabilitat pressupostària. És imprescindible evitar que torni a passar a Catalunya el que ha passat durant els set anys del Govern tripartit. I, evidentment, una llei d'estabilitat pressupostària té

un objectiu en l'horitzó –en l'horitzó–, que és el dèficit zero. Però tots som conscients que aquest és l'horitzó; de la situació actual no passarem al dèficit zero en un any. I segurament, quan parlem del pressupost del 2011, tampoc podem ser molt ambiciosos amb el curt termini, però hem de ser capaços d'establir i d'articular un compromís d'estabilitat pressupostària, en el marc d'aquesta legislatura, que ens porti realment a aquest dèficit zero.

I el tercer eix en què volem treballar és el de la retallada –aquesta sí que cal fer-la–, la retallada de les despeses supèrflues i innecessàries que el Govern encara té. I mentre visquem en aquesta situació de crisi, mentre sigui necessari afrontar aquesta situació, és imprescindible que el Govern sigui molt exigent a no tenir despeses innecessàries i supèrflues. I hem fet tot un reguitzell de quines són aquestes partides, que el Govern coneix perfectament, on aquí sí que es pot posar la tisora –aquí sí que es pot posar la tisora–, sense cap mena de mirament. I el resultat d'aquesta tisorada ha d'anar a millorar la salut, a millorar l'educació i a millorar els serveis socials. Aquesta és l'estratègia, aquest és el plantejament del Partit Popular de Catalunya, i aquesta és l'actitud responsable amb què el nostre grup parlamentari vol contribuir, vol col·laborar amb el Govern, per tal de donar una facilitació a la tramitació d'aquest pressupost.

Efectivament, avui el Partit Popular facilita la tramitació del pressupost. No hem presentat esmena a la totalitat, com acabo d'explicar, i ens abstindrem en la votació de les esmenes de la resta de grups. Però ho fem per això, perquè hem observat un canvi d'actitud en el Govern, un canvi de tarannà, que ens fa pensar que és possible dialogar, parlar, negociar i millorar aquests pressupostos. Interpretem que el Govern ha entès que realment necessita ajuda. Allò que deia el president del Govern al començament de la legislatura i que després no hem sabut entreveure pràcticament mai, perquè només hem trobat cops de porta a totes les iniciatives que hem presentat durant aquesta legislatura i esmenes a la totalitat, avui sembla que el Govern ja ho veu, no?, ja se n'adona.

Efectivament, què vol dir «acceptar ajuda»? «Acceptar ajuda» vol dir això: entre altres coses, entendre que hi ha un grup parlamentari responsable, seriós, rigorós, que en la defensa dels seus principis i dels seus valors està disposat a contribuir responsablement perquè Catalunya no es trobi en un escenari encara pitjor, que seria un escenari de no-pressupost el 2011. Perquè avui els grups parlamentaris que voten a favor de l'esmena a la totalitat el que estan dient és que volen que Catalunya no tingui pressupost en aquests moments, i estem al mes de juny del 2011. I això, aquest seria un escenari realment nefast.

El Govern, en aquests moments difícils, necessita estabilitat, necessita credibilitat, i és precisament el Partit Popular de Catalunya l'únic partit, en aquests moments, que pot aportar al Govern aquesta credibilitat i aquesta estabilitat des d'aquests plantejaments que acabo d'explicar. A nosaltres no ens faltaria aquesta responsabilitat, no ens faltaria.

Senyor conseller, vostè sap que en aquests moments hem iniciat un procés de negociació, l'hem iniciat, el nostre vot final no està compromès. Avui facilitem la tramitació del pressupost; vol dir, això, no presentar esmena a la totalitat. Però ho fem amb un objectiu; l'objectiu queda clar i queda transcrit en aquest diari de sessions avui i a aquesta hora, i és corregir aquest pressupost en la línia dels tres eixos que li acabo d'explicar.

No sabem si serem capaços d'arribar a un acord prou satisfactori. Nosaltres tenim tota l'esperança que sigui possible; per això ens hi posem, a negociar. Som conscients del poc marge que té treballar en condicions de curt termini, que és el que ens exigeix la situació actual, que no és la que voldríem.

També coneix vostè el nostre interès per fixar la nostra mirada en el mitjà termini, perquè cal posar-se a treballar com més aviat millor en el pressupost del 2012. No cometin vostès en el cas del 2012 el mateix error que han comès en el del 2011, que és portar un pressupost aquí sense haver-ne parlat mai amb ningú. Vostès han de tenir present sempre –no ho oblidin mai– que són un govern en minoria, que han optat per governar en minoria. Cap problema, és legítim. Però tinguin la consciència que la llei tan important dels pressupostos és molt millor negociar-la, si és que la volen negociar amb algú, amb marge de maniobra, que no sense marge de maniobra, perquè això complica molt les coses.

Nosaltres hem donat un primer pas, amb sentit comú, amb responsabilitat, i ara és el seu torn. Senyor conseller, el Govern ara ha de demostrar que assumeix també la seva responsabilitat, que pot ser flexible, que pot rectificar i que pot deixar-se ajudar. La pilota està a la seva teulada, esperem que la sàpiga moure, pel bé de tots els catalans, esperem que així sigui.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyor Laporta, es veu que hi han diputats que van sobrats... (*Rialles.*)

Gràcies, senyora presidenta. Membres del Govern, honorables consellers, conselleres, honorable conseller Mas-Colell, representants, dignes representants de la conselleria –molt benvinguts–, diputades i diputats, de fet, si m'ho permeten, més que mai, cal aquesta tarda parlar a la cambra, als diputats i a les diputades, i a la ciutadania, més que mai –més que mai. Crec que cal explicar..., ens ho demanava un pèl exaltat el diputat Boada aquest matí: «Expliqui's, expliqui'ns!» Doncs, cal explicar a la ciutadania per què aquests pressupostos, per què aquesta voluntat del Govern a l'hora de presentar-los. Més que mai, no només hem de cercar la seva complicitat, sinó la comprensió de

la ciutadania –més que mai. Perquè vivim, sense cap mena d'alarmisme –després hi faré una referència–, moments, que cap diputat ni cap diputada negarà, molt difícils. Per això cal parlar a tots els diputats, a totes les diputades i a la ciutadania.

Hi ha una part del tràmit que és ben senzill: votarem en contra de les esmenes, i podríem entrar naturalment amb un col·loqui més o menys aspre en algunes de les intervencions. Miraré d'evitar-ho. I, en canvi, vull que serveixi, aquest tràmit parlamentari, per refermar, si vostè m'ho permet, conseller, els criteris que ordenen l'esperit que amara la presentació d'aquest pressupost. Crec que hem de començar per aquí, i així hem d'explicar-nos a tothom.

Aquest és un pressupost concebut per vèncer la crisi, per doblegar la crisi. (*Remor de veus.*) No, per més que vostès facin així..., no amb les paraules ni amb els gestos podran allunyar de la voluntat del Govern la decisió d'acabar amb la crisi. I aquest és un instrument. L'únic instrument? No, però un de molt important. Doblegar la crisi, perquè en el centre de la preocupació d'aquest Govern i del grup parlamentari que li dóna suport hi han 720.000 aturats. Hi ha famílies que pateixen. Hi ha gent que ha vist interrompuda la seva vida, la seva forma de vida, a la qual estaven acostumats. Pregunta: no hauria de ser aquest Govern, com tots els altres, sensible a aquest patiment? No és aquest l'element que guia la nostra resposta? Doncs sí, i –vull afegir-ho– la de tots vostès, la d'aquells que també voten contra aquest pressupost. No hi ha alternativa.

Però és justament, des del nostre punt de vista, que aquest pressupost ha de servir per ajudar que l'empresa –empresaris i treballadors– tiri endavant des del punt de vista de la recuperació. I aquí, sumar tothom: els autònoms, els comerciants –autònoms o no–, els professionals –no cal dir empresaris i treballadors–, les famílies, perquè entenguin un missatge de confiança clarament adreçat a la gent: vèncer la crisi és possible; no és necessari –és clar que ho és–, és possible. I amb aquest instrument que és el pressupost, si més no, el Govern ho intentarà i el grup que hi dóna suport ho facilitarà.

Segon element. Els nostres conciutadans han de saber en quin moment vivim. Diputada Martínez-Sampere, sense alarmisme, jo crec que vostè, li dic..., veurà que el to de la meva intervenció no la irritarà en absolut, diputada; ja ho veurà, tingui vostè un xic de fe, no la irritarem. A mi no ho sé, amb el que li direm potser sí. No la irritarem. Però, fixi-s'hi bé, nosaltres no hem creat alarmisme, diputada; vostè ha fet aquesta referència. Nosaltres, diputat, varem rebre unes dades que, a mesura que les vam anar descobrint, sense cap afany demolidor del tripartit anterior, ens poden creure, varem descobrir que eren pitjors que les que creïem..., perdó, pitjors que les que ens deien, pitjors que les que el president Montilla va dir al futur president de la Generalitat en aquell moment, al president Mas. I ho varem descobrir amb molta dificultat per tenir un quadre complicat. I teníem dues alternatives: xiular o dir als nostres conciutadans com estaven les coses.

Jo recordo, com a diputat de l'oposició, com a mínim ben bé, diputades i diputats de l'oposició, tres anys ben llargs on nosaltres vàrem estar empassant-nos vint-i-tres anys de govern –tres anys ben llargs. Ho recordo, allà assegut, com si fos ara. Cap diputat de l'oposició en aquell moment em desmentirà. Vint-i-tres anys de govern –ho recordo.

Nosaltres no tenim aquest plantejament, ens poden creure –no tenim aquest plantejament. No tenim la voluntat que alguns diputats i diputades creuen, de «cercar responsables i demanar-los totes i cadascuna de les responsabilitats, d'acabar definitivament amb l'obra del tripartit». No és la voluntat d'aquest Govern –no ho és. (*Veus de fons.*) Algú podrà interpretar-ho d'aquesta manera. Cua de palla. No és la voluntat per part nostra. Ara bé, alguna cosa haurem d'explicar a la ciutadania. Perquè resulta, senyores i senyors diputats, un pèl exòtic que alguns diputats que han pres la paraula avui... –ep!, amb tota la legitimitat–, vinguin a donar-nos lliçons. Té un punt d'exotisme esquerranista, que jo personalment no puc compartir; ja ho entenc, però no ho puc compartir. Ara, d'això a creure que nosaltres fem la recerca de quins són els culpables i *shame on you*... Cregui'm, diputada, en absolut.

Ara bé, sí que convé explicar a la ciutadania, ep!, que el dèficit amb què ens hem trobat –això a la gent la mareja, però és important que ho repetim– és de 7.607 milions d'euros. Un bon pessic. Que representa exactament el 3,86 per cent del PIB –un bon pessic–, i que l'endeutament reconegut pel Banc d'Espanya és de 40.000 milions d'euros.

Pregunta: és això alarmisme o és reconèixer la realitat? Tenen dret o no els nostres conciutadans a saber de què parlem? Crec que sí. Tenen dret o no els nostres conciutadans a entendre quin marge de maniobra té aquest Govern per arribar a la ciutadania i tractar de resoldre els problemes? A mi em sembla indiscutible, lluny de voler posar el dit a l'ull de ningú. Tot això, dient el següent: «Mirem de fer-ho» –i ja ens perdonaran– «amb elegància.» No ens sentiran tres anys de relació passada amb el tripartit. Tenim altra feina a fer, explicant les coses, res més, i dient als nostres conciutadans el següent: «Hem de sanear els comptes públics per combatre eficaçment contra la crisi.» I és el que ens toca fer.

La pregunta és la següent: és aquest un plat de gust per al Govern? O sigui, anem a veure si som capaços d'entendre, diputades i diputats, aquesta qüestió. Que tinguem un pressupost que per primera vegada retalla substancialment, amb partides substancials, les nostres possibilitats és un plat de gust per al Govern? Segona pregunta: hi ha algun govern al món –algun govern al món– que desitgi retallar o fer ajustos pressupostaris d'aquesta magnitud? Tercera pregunta: hi ha una consciència malèfica de voler..., sota el mite de la conspiració, voler acabar amb les conquestes de la societat del benestar? No, no i no; no va per aquí, això. Va davant de la necessitat de dir amb els recursos que tenim, com ordenem els comptes públics, com els sanegem, per fer una cosa que ha repetit el conseller Mas-Colell al final de la seva intervenció: sortir el més enfortits possible d'aquesta crisi. És a dir, ajudar els

nostres, els nostres conciutadans, que en surtin en les millors condicions, i amb aquesta espiral de dèficit no ens en sortirem.

Quan un diputat, legítimament, apellant, jo crec que erròniament, a en Krugman i a l'Stiglitz... –hi han lectures, crec, més recomanables–, però, apellant a aquests senyors, deia: «No, no... –no, no, no–, escolti'm, el dèficit fiscal no és un instrument pervers, al contrari, més dèficit si cal!» Doncs, nosaltres no compartim aquesta visió i recomanem la lectura d'altres autors, diguem-ne... Pensi, Boada –li ho dic també seriosament–, que si el senyor Krugman i el senyor Stiglitz pensessin que estan molt associats amb tot el discurs que vostè ha fet avui aquí s'esverarien. (*Remor de veus.*) Jo crec que en Krugman el sent, a vostè, i començaria a repensar si ell aquelles coses que ha dit tenen massa sentit o no, perquè les idees tenen conseqüències. M'entén?

Em diu el diputat que hauríem de llegir més. Miri, m'ho ha tret de la boca, diputat. Llegia una cosa preciosa aquest dematí. Vàrem fer ahir un homenatge a en Manent, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Bé. En Manent va dir una cosa que, des del meu punt de vista, és intel·ligent i commovedora; diu: «La base del catalanisme és l'estudi.» Diu: «Els catalanistes hem progressat estudiant. Servir el país, servir la pàtria és estudiar.» Jo no sóc qui per fer recomanacions d'aquest tipus a ningú, però convé molt estudiar. I convé molt abandonar els tòpics, les velles visions, les velles idees que permeten dir aquí amb tota impunitat: «El dèficit..., escolti'm, el dèficit, si convé, doncs convé. I vostès no retallin el dèficit. El que han de fer és, quan rebin aquests diners, apliquin-los...» Com si això fos una decisió que es pot prendre impunement. Doncs no. Els nostres conciutadans han de saber, malgrat que això els desesperi, que és lluitant contra el dèficit on fem forta la nostra economia, si apliquem correctament les mesures que hem d'aplicar. I la gent ho sap. Jo em trobo gent que et diu: «Escolti'm, ens dol que vostès facin aquests ajustos pressupostaris.» A qui no? Al Govern també, però els hem de fer. «Els han de fer; ens dol que els facin, però els han de fer.»

I aquí hi ha un govern valent, disposat, decidit, determinat a fer els ajustos pressupostaris. Per preparar, a més... –atenció, ho ha dit vostè, ho ha dit vostè en l'última intervenció, senyor Millo, i hi estic d'acord–, per preparar un pressupost, el del 2012, que presentarà una cara ben diferent. I que el tindrem d'aquí a quatre mesos. I deia vostè: «Parlem-ne com més aviat...» Si m'ho permet, diputat, amb vostè i amb tothom. Serà molt important aquest pressupost i el tenim just a la cantonada. És a dir, fem avui un pressupost de combat contra la crisi, seguirem fent un pressupost de combat contra la crisi i dintre de quatre mesos estarem discutint, conseller, ho espero, no d'un marc molt diferent, d'unes possibilitats diferents.

Dit des d'aquest punt de vista, la societat del benestar. Aquí sí que ens hem d'aturar una mica. El mite de la conspiració creu que aquesta dreta absolutament obscura i fallaç vol destruir la societat del benestar. Vet aquí la rucada. Però, per què? Per què han d'enviar vostès aquesta idea que fa finalment que joves irats i

indignats creguin que aquí volem acabar amb la societat del benestar? (*Remor de veus.*) No..., no dic vostè, no s'irriti, dona; sempre es dona per alludida. No es doni per alludida, vostè; parlo en general. Per què hem de fer creure que hi ha una part d'aquesta cambra que vol acabar amb la societat del benestar? No és veritat. Llitem per preservar-lo. És un element fonamental de la nostra política la preservació de la societat del benestar. Hem batallat per tenir-la; hem batallat per tenir... –no nosaltres, tots–, i ens en sentim responsables. «Responsables», vol dir responsables de mantenir-la. Aquesta és la qüestió. Aquest és el debat. Podem cridar abraonats: «Atempten contra la societat del benestar.» No hi ha res que atempti més contra la societat del benestar que els dèficits i els deutes gegantins, els últims tres anys. Per què hauríem d'estar mirant cap aquí quan està en polèmica la societat del benestar?, quan hauríem d'estar mirant cap allà?

Si avui la societat del benestar té perfils de perill no es deu a les iniciatives d'aquests grups parlamentaris, es deu a les iniciatives d'aquest Govern tripartit. Ep!, amb una situació molt complicada, aquí no en fem cap, de broma –amb una situació molt complicada que sempre hem reconegut; la hi vàrem reconèixer sempre, en tots els debats, al conseller Castells –sempre li ho vàrem reconèixer. Ep!, és veritat, ho ha dit la diputada Martínez-Sampere i tenen raó: «Ep, vostès “apretaven”...» Naturalment, diputada, era la nostra obligació a l'oposició. Però sempre li vam reconèixer al conseller Castells que lluitava amb un gos dur i molt dur, que era la crisi. La diferència estava..., la diferència rau en quines són les solucions per combatre la crisi. I aquí és on podem tenir unes diferències que són absolutament legítimes.

El diputat Boada ha fet tota una anàlisi que nosaltres, ja em perdonaran, no la compartim. Però, atenció, diputat, estem disposats a parlar-ne, i no en aquest debat de pressupostos, durant tota la legislatura. I val la pena que ens cregui. Això és perquè nosaltres tenim una afecció determinada a les idees que vostè defensa, diputat? Li ho ben juro que no, ni així –ni així. Ara bé, som conscients del moment greu que viu aquest país, i aquest país necessita de tothom.

És per això que no entenem algunes de les condicions *a priori* que se'ns han posat en l'àmbit de la negociació, diputades i diputats. Dit d'una manera encara més concreta a l'hora de parlar d'alguna de les qüestions plantejades pels partits de l'oposició, fent-nos directament un emplaçament: diputada Martínez-Sampere, diputat Puigercós –que no hi és–; Pere Aragonès –va per vostè–, són compatibles l'honestedat i el tacticisme en aquest moment?

Torno a repetir la pregunta: són compatibles l'honestedat predicada i el tacticisme de dir: «Ens asseiem a parlar del que vulguin» –dit pel PSC, dit per Esquerra Republicana, dit també per Iniciativa–, «parlem del que vulguin, ara, amb una condició: vostès retiren l'impost de successions.» Home, però no ens podem asseure sense apriorismes? Podem tenir diferències. Vostès han copsat clarament –clarament– que nosaltres hem estat en un dilema, que hem reconegut políticament, hem tingut davant de la ciutadania el corat-

ge de reconèixer-ho. Era donar fe absolutament, amb caràcter immediat, del nostre programa electoral o ser sensible a alguns dels seus plantejaments. I els ho vam explicar amb honestedat, aquí sí, amb honestedat; i, escolti'm, hem aplicat aquesta solució perquè hem volgut ser lleials al nostre programa –rara avis, per cert; respectar el programa, rara avis, per cert–, però nosaltres vam voler fer-ho.

És compatible l'honestedat en el debat amb el tacticisme de l'apriorisme? Diputada Martínez-Sampere, vostè s'inflama aquí, i jo ho agraeixo, amb la voluntat de dir: «Arribem a un acord, volem ser útils.» Ens ha dit textualment aquí una cosa que jo he apuntat, si vostè m'ho permet –anem bé?–: «No ens volem fer forts criticant; hi ha una altra manera de fer: estem disposats a parlar.» És així diputada? (Pausa.) Doncs, perquè no ho aconseguim? Vostès no creu sincerament..., diputada, vostè creu sincerament –sincerament– que veritablement aquest Govern no desitjaria comptar, portaveu Nadal, amb el suport del Partit Socialista de Catalunya? No, no; deixin que els ho torni a preguntar. Vostès creuen seriosament..., és a dir, un país que viu en la situació que vivim, uns comptes que tenim com els que tenim, un forat financer que és el que és, les exigències que tenim, les autoritats europees amb la seva lupa, les autoritats espanyoles sense fer les reformes..., nosaltres no voldríem comptar amb vostès? Home, per Déu! No hi ha ni un sol conciutadà fora d'aquesta cambra que no entengui que és clar que volem comptar, per cert, amb el PSC, amb el Partit Popular, amb Esquerra Republicana i amb tothom. Però és que vostè diu: «Ens asseiem a negociar si vostès retiren l'impost de successions i donacions.» El de donacions no calia, ja li ho ha recordat a vostè el conseller; el de successions. Doncs, no era aquest el camí.

Arriba ara el diputat Puigcercós. Ens ha fet la mateixa qüestió. Diputat Puigcercós, em serveix per reiterar un punt retòricament la meua mateixa pregunta. Vostè creu que des del Govern, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, no es vol comptar amb vostè ni amb el seu grup parlamentari? Li prometo que sí. Bé, vostès diran que no..., perquè ens han assegut a una taula a dir, *a priori*: «Això o no ens en sortim», eh? Escolti'm, potser al senyor Nadal l'hem mal interpretat, però el senyor Puigcercós ho ha dit aquesta tarda aquí. Ep, em sembla raonable, em sembla legítim, és la seva posició, jo ja ho entenc, però fa difícil, tot plegat, negociar.

I hem aconseguit aquest canvi de rumb amb el Partit Popular. I ara vull dedicar uns minuts al Partit Popular. El Partit Popular ha sortit aquí a aquesta tribuna a dir el següent: «Escolti'm, no ens podem permetre...» –una cosa absolutament assenyada!–, «no ens podem permetre el luxe com a país de no tenir un pressupost. Comptin amb nosaltres, però parlem de tot allò que hem de parlar.» I ens han dit que volien parlar de quatre coses, de quatre, quatre coses: una, de l'estabilitat pressupostària –hi estem absolutament d'acord–; dos, de la reforma i racionalització de les empreses públiques –hi estem absolutament d'acord–; tres, de lligar tot això a la llei d'acompanyament –hi estem absolutament d'acord–; quatre, d'un conjunt d'esmenes, que jo

no repetiré, perquè el diputat Millo ha fet ja una presentació genèrica d'aquestes esmenes. Pregunta: estarem d'acord en tot, diputat? Probablement no. Els anima l'esperit de dir «anem a veure si som capaços de caminar plegats com a mínim una part del camí»? Crec que sí. Fem-ho.

I jo vull agrair seriosament el seu compromís. Vull fer-ho en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i en nom del grup del Govern, vull fer-ho doblement, agraint la seva voluntat del grup parlamentari, senyora Sánchez Camacho, d'entrar amb nosaltres a discutir seriosament les partides. Advertint-los: no serà una negociació fàcil, perquè tenim elements de discrepància, però coneixem, si més no, la categoria d'alguns dels seus negociadors i ens en sortirem.

Penúltima cosa que vull dir a la cambra respecte a aquesta qüestió, i acabem ja, senyora presidenta, amb el que els volíem dir. Tot aquest conjunt de polítiques han servit, si vostès m'ho permeten, amb un recompte brevíssim perquè no en quedi cap fora, per al següent: u, aposta pel creixement econòmic i igualtat d'oportunitats; dos, suport a les nostres empreses, crèdit i avals malgrat les limitacions; tres, impuls a les polítiques socials en la mesura de les nostres forces; quatre, aposta per la formació, innovació, recerca i tot el que tingui a veure amb el progrés empresarial, en aquest món en particular; cinc, aposta per... –atenció, diputada, perquè hi ha fet vostè una referència, també el senyor Boada–, per la Catalunya industrial. És veritat que tenim menys pressupost dedicat a l'acord estratègic, però hem salvat l'acord estratègic. I li ho diu aquest diputat. Vostè aplaudeix, però és així. I estava a l'acord aquell que vam firmar per a la investidura del nostre president. L'hem salvat. I també sobre això, Collboni, també en podrem parlar, ja veurà com en podrem parlar, no tirarem enrere els avenços que significaven, justament, l'acord estratègic. No han de patir per aquesta qüestió.

Acabo, senyora presidenta, dient el següent. Senyor Laporta, gràcies també, perquè vostè ens ha donat el vot a favor amb un argumentació, ja m'ho permetrà, que no estic segur de compartir en tots els seus extrems, però no m'importa, no li importa a aquest grup parlamentari. Vostè surt aquí i amb coratge diu: «Escoti'm, això és el que s'ha de fer.» I mira el conseller Mas-Colell i diu: «Escolti'm, a mi em sembla que això..., ja m'agradaria que no ho fessin amb no sé qui, però això és el que s'ha de fer, i anem a donar aquesta prova de confiança.» Diputat Laporta, gràcies, perquè entenc que és així com podrem construir. I em val vostè per dir a tothom que no renunciem que sigui possible posar-nos d'acord en algunes esmenes...

La presidenta

Diputat Fernández Teixidó...

Antoni Fernández Teixidó

Acabo, presidenta, dient el següent. *Finale*. U –presidenta, acabo ara mateix–, vencerem la crisi, la doblegarem; dos, les empreses crearan ocupació, els empre-

saris i els treballadors faran competitives les nostres empreses; tres –tres–, el Govern es deixarà la pell per aconseguir-ho; quatre, recuperarem la confiança de la ciutadania; cinc, plegats, sortirem de la crisi; cinc, plegats, vencerem la crisi!, la doblegarem, generarem treball, generarem confiança i Catalunya d'aquí a molt poc temps serà aquest país que, amb les diferències que ens caracteritzen, tots anhelem que Catalunya sigui.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments. Rocío Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Martínez-Sampere? *(Veus de fons.)* Té trenta segons.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

El senyor Teixidó apellava a la nostra honestedat, i, en canvi, exemplificava la seva, no? Jo no sé si vostè s'ha llegit el programa electoral de Convergència i Unió, suposo que se'l deu haver llegit: incompleixen compromisos a desenes en aquests pressupostos; incompleixen, fins i tot, flagrantment, el pacte d'investidura. I, per tant, si us plau, no apelli a la nostra honestedat.

Nosaltres hem dit que volíem parlar, i diu: «No poden voler parlar imposant condicions.» Vostè, que ha sigut tot un conseller de la Generalitat i tants anys diputat, poques negociacions deu haver fet en la seva vida si s'ha de negociar sense condicions! Imagini's què passaria si anéssim a Madrid sense condicions! Evidentment, les negociacions tenen condicions, senyor conseller... *(Remor de veus.)* Ai!, senyor conseller no, perdoni, senyor diputat. I, per tant, dic el que hem dit sempre: vostès no han volgut parlar amb nosaltres, perquè vostès han elegit, i això és legítim, i l'únic que han de fer, per honestedat, senyor diputat, és reconèixer-ho.

(Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó...?

Antoni Fernández Teixidó

Tres breus consideracions...

La presidenta

Trenta segons...

Antoni Fernández Teixidó

Tres breus consideracions, senyora presidenta. La primera: quan voldríem que vostès en determinats fòrums posessin condicions. Quan ho voldríem? A Madrid. A Madrid, voldríem que posessin condicions, però ens les posen aquí!

Però vostè, diputada, creu que algú pensarà que va de debò quan creiem que, per condicions, que seran les seves, que seran les que expliquen els del PSC, vostès no han volgut tractar d'arribar a un acord? O sigui, vostès tracten de fer creure a l'opinió pública que han vingut a pit descobert a negociar amb el Govern de la Generalitat de Catalunya o vostès han d'explicar a l'opinió pública que no han volgut, que no han tingut l'oportunitat de voler un acord amb nosaltres? Expliquin la veritat.

Tercera qüestió. Quan jo parlava d'honestedat, diputada, el que els referia no és que els manqués honestedat. Quan parlem del programa, vostè diu: «A centenars o a desenes no compleixen les seves propostes.» Vostès han estat set anys incomplint les propostes! Nosaltres portem quatre mesos, i molt camí per recórrer. Quatre mesos contra set anys! Farem el balanç i veurem qui incompleix les promeses i qui les compleix. I l'opinió pública, de moment, ja té una nota, una, i es diu...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

...exactament eleccions autonòmiques, eleccions nacionals de Catalunya, el seu resultat, el nostre.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Bé. Jo només voldria donar les gràcies a tots els grups que han parlat, tant als que presenten una esmena a la totalitat com als que no. Després d'aquests pressupostos en vénen uns altres, i els altres vénen molt aviat. O sigui que hem de procurar mantenir i estar..., en fi, saber que hi hauran moltes oportunitats per parlar.

Dit això, correspon reconèixer i donar les gràcies especialment als grups que no han presentat una esmena a la totalitat i que han manifestat una disposició a parlar, començant pel senyor Laporta, continuant pel Grup Popular i, no els sorprendrà, pel Grup de Convergència i Unió. Ja dic, hem de continuar parlant. Evidentment, he anotat i ja coneixia tots els punts que ha manifestat el senyor Millo. N'hi ha dos de generals en els quals crec que ha de ser possible arribar a punts de trobada. També en el tercer. És clar, això de «superflu» és una mica als ulls del que mira, i a mi em costa trobar partides supèrflues en els pressupostos, però és evident que podem arribar..., que hi ha marges de negociació i n'hem de parlar. Ho repeteixo, continuem, doncs, la conversa i la negociació.

Moltes gràcies a tots.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Sotmetrem a votació conjunta totes les esmenes a la totalitat presentades.

Comença la votació.

Senyora Simó? (Pausa.)

Les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2011 han estat rebutjades per 53 vots a favor, 63 en contra i 18 abstencions.

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (debat de totalitat) (tram. 200-00006/09)

Passem, ara, al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa el conseller d'Economia i Coneixement, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt honorable presidenta del Parlament, senyores diputades, senyors diputats, em plau adreçar-me novament, en nom del Govern de Catalunya, per presentar al Ple del Parlament el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, que acompanya el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2011, i que el Govern va aprovar, també, el passat 31 de maig.

Com saben, cada any, el Projecte de llei de pressupostos s'acompanya necessàriament del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres que, per aquest fet, sol ser anomenada, també, «lleï d'acompanyament». És una llei, doncs, que ve a complementar, a actualitzar i a donar plena efectivitat normativa a l'aplicació de la llei pressupostària quan aquesta és adoptada, però que també recull totes les matèries que estan vinculades amb una vocació de permanència amb l'ordenament jurídic, i que estan relacionades amb l'ingrés o amb la despesa o amb l'administració del patrimoni de la Generalitat, el qual es considera integrant de la hisenda pública.

És un fet que el projecte de llei que ara els presento introdueix menys modificacions que els projectes de llei de mesures d'anys anteriors. Aquest any el text està més centrat en el que és el seu sentit i naturalesa jurídica. Això és així perquè en bona part altres mesures que abans s'havien incorporat en aquesta llei el Govern entén que havien de formar part d'un altre text legal, que en aquests moments està sotmès a informació pública, que és l'Avantprojecte de llei de simplificació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica; un projecte legislatiu que el Govern, com saben, té previst de poder aprovar i remetre al Parlament per al seu tràmit properament.

Sigui com sigui, voldria subratllar que la Llei de mesures és igualment important per a la concreció de la política del Govern, ja que algunes de les modificacions que recull, més enllà del que són les actualitzacions o els canvis tècnics i puntuals que corresponen en cada exercici, tenen una transcendència important, com resulta d'algunes mesures que breument explicaré.

Com saben, són principis del projecte de llei de pressupostos l'austeritat, la prioritització de la despesa social, la credibilitat i la coresponsabilitat. Aquests elements troben també el seu reflex en la llei de mesures. Així, la voluntat del Govern de practicar l'austeritat fiscal o la simplificació i agilització de tràmits inspiren algunes de les modificacions del títol primer, dedicat als tributs propis i als tributs cedits.

En aquests punts, em cal remarcar que el text que els presento no augmenta, en termes generals, la pressió fiscal. La majoria de les modificacions en aquest títol són eminentment tècniques, com és el cas del gravamen de protecció civil o el cànon sobre la disposició del rebuig dels residus municipals, o les taxes, on es produeixen supressions o creacions de noves taxes, amb la prestació de nous tipus de serveis.

Concretament, es creen cinc taxes referides a serveis relacionats amb l'ocupació del domini públic marítimoterrestre, marines interiors i serveis portuaris de la Generalitat; dues taxes en l'àmbit d'ensenyament, matriculació en els ensenyaments d'idiomes en la modalitat a distància i serveis de l'Escola Superior de Conservació i Restauració de Béns Culturals de Catalunya, de grau i de màster adaptats a l'espai europeu d'educació superior, i una darrera taxa sobre la inspecció tècnica d'edificis d'habitatges.

En tot cas, també cal dir que es modifiquen sis taxes, que afecten l'Arxiu Nacional de Catalunya, servei de reprografia, l'obtenció de l'etiqueta ecològica de la Unió Europea, la prestació de serveis en matèria d'espectacles públics i activitats recreatives, l'obtenció del permís de pesca per a les embarcacions i l'autorització de la creació de departaments de seguretat per a les empreses industrials, comercials o de serveis –les entitats públiques o privades que, sense estar-hi obligades, ho sollicitaven.

I estic segur que ara diré el que no he dir si improviso dient que un senyal que necessitem simplificació administrativa és que realment no hauríem d'estar aprovant en aquest Parlament les taxes de la reprografia de l'Arxiu Nacional de Catalunya. Això hem de fer-ho millor, i ho tenim a l'agenda.

Cal esmentar, en aquest capítol relatiu als tributs, que la llei recull, com a modificacions més remarcables, les que es refereixen a l'aclariment d'alguns aspectes de l'impost de la renda de les persones físiques, i que, per tant, poden tenir un major interès i incidència per a les economies de les persones.

En aquest capítol concret de l'IRPF, es clarifica quin és l'import màxim que pot aplicar-se a cadascun dels contribuents en casos de declaració conjunta, tant en la deducció en concepte d'inversió per adquirir acci-

ons o participacions socials d'entitats noves o de creació recent com en la deducció per inversió en entitats que cotitzen en el segment d'empreses en expansió del mercat alternatiu borsari.

També es revisen els percentatges de deducció per inversió en habitatge habitual, aplicables a la quota íntegra autonòmica, que se situen al 7,5 per cent i s'equiparen als percentatges aplicables en el tram estatal.

I, finalment, encara, en el capítol de deduccions a l'IRPF, es modifica la deducció del pagament d'interessos de préstecs per als estudis de doctorat, amb l'objectiu d'adaptar-se a la nova estructura d'estudis –dit «Bolonya»– i d'incorporar-hi, com a novetat, els estudis de màsters, una mesura del tot lògica i pertinent en els temps actuals en què la formació i el valor del coneixement adquireix una importància rellevant.

Pel que fa al capítol de taxes, les modificacions obeeixen en alguns casos a la simple necessitat d'adaptar la normativa tributària als canvis efectuats en la regulació substantiva de l'activitat administrativa o de prestació del servei gravat. Per tant, són, en el seu conjunt, modificacions de caràcter tècnic, com també té caràcter eminentment tècnic la mesura referida a l'impost sobre successions i donacions, en què s'especifiquen els termes perquè sigui efectiva la deducció per sobreimposició decennal ja existent. Que ningú hi vegi cap fantasma, aquí: és absolutament tècnic, és un tema que quan passen deu anys entre dues instàncies de successió, dins de la mateixa línia de successió, es pot deduir la quantitat anterior; però hi havia una ambigüitat en la llei, per la qual podia ser el cas que algú s'ho deduís, que, en canvi, no s'hagués pagat abans. Per tant, ara queda clar que el que es pot deduir és el que ja s'ha pagat.

En el títol segon del projecte de llei, dedicat a mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques, més enllà de les adequacions de tipus merament tècniques, el text conté novetats qualitativament més rellevants, alguna de les quals voldria destacar, ja que també suposen la modificació d'altres textos legislatius. En primer lloc, es fan modificacions a la Llei de finances públiques referides a l'autorització i formalització i operacions financeres d'endeutament; també respecta la subjecció al control financer de la intervenció general i a l'obligació d'indemnitzar per danys la hisenda pública de la Generalitat.

En aquest sentit, s'ha previst de manera genèrica que aquestes operacions de crèdit han de complir els requisits establerts en la Llei de pressupostos, i, com a novetat, que també han d'estar d'acord amb els principis rectors de la Unió Europea. Alhora, s'estableix que serà el Govern qui determinarà les característiques particulars de cada operació. Fins ara, aquestes operacions s'havien de destinar exclusivament a finançar despeses d'inversió, per exemple, i que la quantia de les anualitats no ultrapassés el 5 per cent dels ingressos corrents. D'aquesta manera, el Govern disposarà de major marge de maniobra i adequació per adaptar-se a la situació dels mercats; una mesura, doncs, que permetrà guanyar eficiència i que pot permetre re-

duir costos financers en operacions de crèdit d'endeutament.

Les altres modificacions que s'introdueixen en la Llei de finances públiques tenen un caràcter més tècnic. Tenen a veure, com els he dit, amb la subjecció al control de la intervenció general, on cal esmentar alguna novetat, com la introducció de ser objecte d'auditoria, subvencions corrents i de capital, préstecs, avals i altres ajuts que rebin persones i entitats privades o públiques alienes a la Generalitat. De fet, aquí es modifiquen a la baixa les potestats interventores de la intervenció general.

Pel que fa a la responsabilitat per danys a cabals públics, també cal destacar que aquesta responsabilitat passa a abastar, també, als que hagin d'actuar per inducció, encobriment o complicitat en el dany produït.

I, en darrer lloc, pel que fa a les modificacions de la Llei de finances, destacaria una novetat important, que busca guanyar en eficiència la introducció d'un específic i nou règim jurídic per a subvencions de cooperació internacional al desenvolupament.

En aquest àmbit es produïen dificultats de gestió o de justificació ateses les especials i molt diverses casuístiques dels diferents programes desenvolupats amb tercers països, bé en accions solidàries de suport humanitari, cultural o de suport al desenvolupament. Així, s'hi incorporen noves possibilitats per a la concessió directa de fons a favor, també, d'estats, persones o organitzacions internacionals creades d'acord amb normes internacionals. Es guanya flexibilitat a reforçar la capacitat discrecional de l'Administració per poder concedir directament algunes subvencions, i que aquestes puguin ser anticipades. Amb tot, també es preveuen els corresponents mecanismes de control, com ara els tipus d'expedients i la documentació que cal incorporar o bé les causes de reintegrament.

Finalment, en coherència amb aquestes mesures, pel que fa a la cooperació internacional al desenvolupament, també es modifica la Llei 26/2001, de cooperació al desenvolupament, sobre l'exigibilitat de sol·licitud de les entitats i la possibilitat d'obtenir, via convenis de col·laboració, noves fonts de finançament.

Una altra norma que es modifica és la Llei de patrimoni de la Generalitat, per tal de delimitar aspectes relatius a la millora i conservació d'edificis. En aquest sentit, destacaria un nou procediment per a l'execució d'obres per a la construcció i reforma d'immobles per a ús administratiu, en el qual es trasllada el llindar de 300.000 euros a 600.000 per als contractes que requereixin un informe preceptiu de la Direcció General de Patrimoni.

També hi ha altres mesures puntuals sobre criteris d'optimització d'ús d'edificis públics. Però, finalment, és important la introducció de modificacions pel que fa a l'alienació o venda d'immobles, tot ampliant el supòsit de venda o introduint el concurs com a mitjà de venda.

Aquesta darrera és una mesura important, ja que, com els he avançat en la presentació del projecte de pressupostos, el Govern contempla la possibilitat –de fet,

la necessitat— d'alienar patrimoni, per tant, com bé ho saben, perquè és voluntat del Govern avançar en una major racionalització i optimització de recursos. I, en aquest sentit, tot i no poder avançar quines poden ser les operacions possibles o que es contemplen, perquè tot això s'està treballant, sí que és important disposar dels instruments legals que permetin concretar aquestes operacions.

També amb aquest nord, m'he de referir a unes mesures que, des de diversos angles, tenen en comú l'Institut Català de Finances, amb la finalitat d'avançar, precisament, en l'objectiu d'una major racionalització del sector públic de la Generalitat que el Govern entén com a molt necessària.

De fet, l'ICF és objecte de diverses mesures en el projecte de llei. En aquest sentit, el text preveu la modificació de la Llei de l'Institut Català de Finances per tal de permetre integrar a la seva estructura l'Institut Català del Crèdit Agrari, i ho fa també preveient una disposició que regularà el règim transitori tant dels òrgans com del personal de l'Institut Català del Crèdit Agrari, de manera que l'ICCA esdevindrà una àrea funcional en el si de l'ICF.

Així mateix, una altra mesura en la línia de simplificació del sector públic és l'habilitació de l'ICF per poder constituir una societat mercantil i crear un ens que substitueixi o assumeixi la titularitat de tres altres organismes, que són Regs de Catalunya, Gestió d'Infraestructures, GISA, i Reg del Sistema Segarra-Garrigues, Regsega.

L'ICF, doncs, esdevé un instrument especialment destacat en la llei tant des de la perspectiva de racionalització del sector públic com pel que fa al seu paper d'actor per ajudar a l'activació de línies de crèdits i avals, i, en definitiva, per ser un instrument per a la reactivació econòmica.

En aquest aspecte, també voldria destacar que l'ICF enforteix la seva autonomia i independència de gestió i veu reforçada la seva capacitat per a operacions de crèdit com també d'aval. A més, es preveu la possibilitat de poder-los destinar a capitals circulants, extrem que fins ara no era possible. D'aquesta manera, el Govern potencia l'ICF com a instrument per a la reactivació econòmica, tota vegada que les seves funcions voldria que fossin similars a les que tenen altres organismes públics en el seu paper i que el seu paper sigui equivalent a l'ICO. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Dos minuts, presidenta.

Altres modificacions legals de la Llei de mesures destacables són les que resituen, en el marc dels pressupostos i d'acord amb les disponibilitats de fons, la regulació i les modalitats d'accés a la renda mínima d'inserció i la seva durada, que es limita a un període de cinc anys. Hem de canviar el PIRMI per salvar el PIRMI.

Pel que fa a l'àmbit d'urbanisme, la Llei 2 del 2004, de 4 de juny, coneguda com a Llei de barris, es modifica en els termes de periodicitat de convocatòria de programes, de manera que aquests podran ser convo-

cats segons la disponibilitat de fons i no cada any; a més, es determina la necessitat d'un nou procediment, que ha de ser establert reglamentàriament.

Finalment, mereix també ser esmentat el capítol quart del títol segon, que específicament està dedicat al règim jurídic dels centres de recerca de Catalunya, Cerca i ICREA, per tal de potenciar la recerca, el desenvolupament i la innovació com a elements clau del seu model de transformació i cohesió econòmica, amb la voluntat de considerar Catalunya com a referent en l'avenç del coneixement. Així, s'estableix i reforça el règim d'autonomia d'aquests centres, tota vegada que també, evidentment, se'n preveu la realització d'auditories de control. Però l'essència de la disposició és que es dona agilitat i autonomia a aquests centres, que, com tots, pateixen reduccions, reduccions de les subvencions que els atorguem, però no hi ha raons per les quals hagin de patir un excés d'innecessari de burocràcia i control.

Per acabar amb l'exposició del contingut de la llei, també m'he de referir a algunes mesures concretes contingudes en les disposicions addicionals. Entre aquestes, tot i ser més puntuals, voldria assenyalar, per la seva singularitat, unes mesures que responen al sentir dels sectors econòmics: la suspensió de l'aplicació del cànon sobre la deposició controlada dels residus de la construcció per un període de dos anys o la derogació de la tipologia habitatge en protecció oficial concertat de Catalunya.

I unes altres en la línia d'una major eficiència administrativa, com és el règim d'autonomia financera que s'estableix per a les oficines de turisme de la Generalitat de Catalunya, i que té per objecte gestionar els ingressos provinents de la venda i comercialització de productes i serveis turístics que realitzin aquestes oficines.

També podem esmentar aquí la creació de l'òrgan administratiu de recursos contractuals de la Generalitat de Catalunya perquè resolgui els recursos en matèria de contractació pública, i que actuarà amb plena independència funcional. Aquest serà un òrgan unipersonal que exercirà les seves funcions en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat i de les administracions locals, però que en el futur es pot transformar en el tribunal català de contractes del sector públic, mitjançant decret, si així ho aconsellen el volum i especificitat dels assumptes que ha de conèixer.

Molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats, he volgut presentar l'estructura i contingut del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. No ha estat aquesta una intervenció exhaustiva, atesa l'especificitat tècnica del projecte de llei, i per aquest motiu he volgut destacar-ne els aspectes més rellevants o, si més no, esmentar-los.

Aquest projecte de llei, juntament amb el Projecte de llei de pressupostos per al 2011, se sotmeten al Parlament de Catalunya per al seu debat i aprovació, per això permetin-me afirmar que en tots dos projectes el Govern hi ha volgut reflectir els ajustos que la nostra situació econòmica i financera del moment requereix, tot fent un exercici de realisme i de responsabilitat. És

evident que donem benvinguda al debat i al diàleg sobre aquesta llei i sobre les seves possibles millores.

Moltes gràcies, i les meves disculpes per prendre massa temps.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. S'han presentat cinc esmenes a la totalitat a aquest Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres. I, en primer terme, té la paraula l'il·lustre diputat del Grup Parlamentari Socialista senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. Honorable conseller, honorables consellers, senyors i senyores diputades i diputats, el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, per la seva pròpia naturalesa, està molt vinculat als objectius i a les línies que marquen els pressupostos, que tot just acabem d'aprovar la seva tramitació.

En coherència amb el posicionament que ha defensat el Grup Socialista de rebuig als pressupostos, expressaré i explicaré quina és la fonamentació per també presentar una esmena a la totalitat d'aquest projecte de llei, en coherència amb la nostra postura en els pressupostos. Bàsicament per tres motius: perquè considerem que no són útils a la sortida de la crisi; en segon lloc, perquè desaprofiten l'ocasió d'exercir l'autogovern en matèria fiscal, i, en tercer lloc, perquè representen, sota el nostre punt de vista, un nou atac al sistema de benestar.

De fet, senyors i senyores diputats, el mateix conseller ha admès en la seva intervenció anterior que estem davant d'una llei miniòmnibus, perquè ja ha fet referència a una llei més àmplia en la qual s'abocaran, diguem-ne, més decisions; decisions que és evident que comptaran i poden comptar amb la complicitat del seu soci preferent a partir d'avui, que és el Partit Popular, que és legítim i que a més a més jo considero que és lògic, donat el contingut d'allò que se'ns està exposant.

De què se'ns està parlant en aquesta llei miniòmnibus? Se'ns està parlant una altra vegada de retallades, se'ns està parlant de supressió de serveis, se'ns està parlant de baixada d'impostos per als qui més tenen; s'hi introdueixen elements d'inseguretat jurídica; s'hi introdueix un principi, que sembla que ja és un lloc comú, amb aquest Govern, de preeminència de l'executiu per sobre del legislatiu, i perquè amb l'excusa o amb l'argument de la sortida ràpida de la crisi es minimitzen garanties que es consideren antieconòmiques.

El nostre grup, conseller, tal com ha expressat la nostra portaveu aquest matí, la nostra portaveu d'economia, donarem el suport al Govern en els temes que compartim i facilitarem la realització dels consensos en els temes clau. I ho veurem en la tramitació d'aquesta llei i en aquells punts en els quals sí que estem d'acord. Ens oposarem en els temes on no hi ha consens o en els quals discrepem, i plantejarem propostes alternatives allà on creiem que les coses haurien de ser diferents.

Anem per parts. Diem que són uns pressupostos i un projecte de llei de mesures que no són útils a la sortida de la crisi ni a la generació d'ocupació. Després del debat d'aquest matí sobre els pressupostos i d'haver-lo escoltat a vostè i al representant del seu grup, sembla clar que aquest Govern no té un pla clar per facilitar la represa econòmica i la sortida de la crisi. Els pressupostos només mostren l'obsessió de retallar a cop de destrall l'obra de l'anterior Govern. I quan no hi ha model ni estratègia, es fan plantejaments més comptables que polítics o es presenta un projecte de llei com aquest, que és un compendi de mesures sense massa criteri ni coherència.

Mirin, Catalunya tenia una via concertada per sortir de la crisi a mitjà termini, la tenia; concertada amb els agents socials i econòmics i fins i tot amb els grups de l'oposició. Així, teníem, tenim encara vigents els pactes nacionals o el mateix acord estratègic a què feia referència el diputat Teixidó en la seva anterior compareixença. Era un camí sòlid, era un camí possible, i vostès l'enterren avui presentant aquests pressupostos i presentant aquest projecte de llei i optant alhora pel Partit Popular com a soci preferent.

El nostre plantejament inicial com a grup polític era de col·laboració amb aquest Govern en matèria de la recuperació econòmica. O per què creuen que el primer punt de l'acord d'investidura del president Mas era justament la realització d'una cimera anticrisi? Perquè el PSC volia, vol posar a disposició del nou Govern el bagatge de set anys de diàleg i de concertació. I el Govern avui aquí s'ho ha polit alegrement; no sabem si per una qüestió de pactes de repartiment del poder local amb el Partit Popular o per la seva obstinació, segurament disfressada de coherència, de mantenir la supressió de l'impost de successions.

Conseller, en lloc d'agafar el relleu de donar un nou impuls a la via catalana per sortir de la crisi, en un nou context, evidentment, i amb uns nous criteris, que han de ser els del seu Govern, evidentment, avui veiem uns pressupostos i un projecte de llei resignats en la lluita contra la crisi i resignats en la no-creació d'ocupació. I en aquest mateix projecte de llei, on hi havia la possibilitat d'articular mesures de foment de l'ocupació o de l'emprenedoria, no es fa o es fa d'una forma molt tèbia.

Considerem que aquests pressupostos i aquest projecte de llei són insolidaris, de fet, estan esquitxats d'alguns regals fiscals difícils d'explicar; difícils d'explicar perquè no estan contextualitzats, perquè no s'explica en quin context i amb quina coherència es fan. Tenim, per tant, un projecte de llei sense la coherència que requerriria el moment en què estem.

És més, conseller, no veiem la voluntat d'ajust i d'austeritat per la via de compensar ingressos i despeses. I aquest projecte de llei era una oportunitat o és una bona oportunitat per aprofitar-ho. No ha estat així.

Per nosaltres, pel Grup Socialista, aquest Projecte de llei de mesures fiscals i financeres hauria d'haver estat o hauria de ser la mostra de l'estratègia clara de la recuperació econòmica per restablir la confiança; hauria d'haver estat la via per fer un ajust que faci compatible

l'ajust i la moderació amb la cohesió social; s'haurien d'haver habilitat mecanismes per habilitar ingressos extraordinaris en un moment certament extraordinari, aprofitant el marc legal que el Govern té; es podria haver aprofitat per fer reformes o plantejar reformes del sector públic per fer-lo més eficient i sostenible, o es podria haver aprofitat per establir plans d'estímul a sectors concrets que, com el de la construcció o el de les indústries més madures, necessiten segurament aquests incentius. Tots aquests objectius, creiem que s'haurien d'haver recollit en aquest projecte de llei i no ha estat així.

Ens trobem casos com el cànon de la disposició addicional primera, de què vostè ha fet esment, sobre la deposició controlada de residus en la construcció, que suposa, segons els nostres càlculs, que amb dos anys pot suposar un cost o un no-ingrés de fins a 27 milions d'euros. Si això, conseller, no es posa en el marc d'un context, d'un pla d'incentius o d'un pla de suport en el sector de la construcció, no s'entén, es veu com una mesura més fruit de la pressió d'algun grup que no pas d'un criteri polític d'impulsar un sector en crisi.

En segon lloc, creiem que es desaprofita el potencial d'autogovern fiscal que dona el nou sistema de finançament i el nou Estatut, que va comptar amb el suport de Convergència. El Govern, vostès, el Grup de Convergència planteja un esquema fallaç, simple, de la situació en què ens trobem. Diuen que la crisi és, pràcticament..., o la situació que tenim ara és pràcticament herència de l'anterior Govern, com si l'anterior Govern no hagués hagut d'aprovar pressupostos i prendre mesures també en un context de crisi, i que no poden fer una altra cosa que retallar despesa.

I, si parlem d'ingressos, la culpa és també d'altres: és del Grup Socialista, que no vol escoltar, no vol dialogar; és de Madrid; és de l'espòli..., en fi, és de qui calgui. La lògica, la seva lògica és sempre donar la culpa als altres. Però ara aquest Govern és a les seves mans, conseller. I ara han de donar respostes coherents, responsables, rigoroses, aplicant un nivell de competències en matèria tributària i fiscal que mai Catalunya havia tingut en la seva història moderna; per tant, no val fugir d'estudi.

En aquest projecte de llei només es fan petites modificacions dels impostos sobre els quals Catalunya té competències. Nosaltres, socialistes, i vostès, els senyors de Convergència, mentre el Partit Popular es dedicava a recollir signatures contra l'Estatut, vosaltres, vostès, nosaltres, Iniciativa, Esquerra Republicana vam treballar per tenir, no només un sistema de finançament més just, sinó per tenir més capacitat de gestió i de normativa, per poder fer una autèntica política fiscal pròpia que s'adaptés a les necessitats del país i del nostre teixit productiu. I en aquesta llei, en aquest projecte de llei vostès no aprofiten aquest marc normatiu per fer tot allò que caldria fer: no es toca, ni de resquitllada, tot el potencial d'autogovern en matèria impositiva que Catalunya té. Per a aquest Govern sembla que els pressupostos són sinònim només de despesa, no d'ingressos, i s'estima més ser valent i coratjós retallant prestacions en lloc de ser valents i coratjosos

mantenint una fiscalitat justa i sòlida, capaç de mantenir i ajudar a transformar el nostre sistema de benestar.

Però, és clar, sembla que els resulta, a vostès, més fàcil enfrontar-se amb sindicats, amb associacions d'usuaris, amb organitzacions professionals, que enfrontar-se a certs sectors socials i econòmics, que no volen pagar la factura que proporcionalment els correspon; i carreguen així, fiscalment, la sortida de la crisi sobre les esquenes d'assalariats i classes mitjanes.

Per tant, ens trobem davant una oportunitat perduda, conseller, per parlar d'ingressos i per parlar de reforma fiscal. Vostès han parlat, ja, amb els fets: en aquesta llei toquen algunes taxes per motius poc comprensibles —que espero que ens ho aclareixi—, i no aprofiten per plantejar un conjunt de mesures fiscals que suposin el reforçament del sistema de benestar. Vostès, de fet, han patit un curiós procés de *flashback* que els ha portat a tornar al Majestic de cop, i han obviat els avenços que en matèria d'autogovern i de fiscalitat han suposat els darrers anys.

Però no tot són males notícies, hi han algunes propostes que vostès fan en aplicació i en l'exercici de les seves competències fiscals, com és el cas dels trams autonòmics de l'IRPF, que nosaltres en termes generals veiem bé; hi donarem suport, justament perquè es fa aquest procés de coresponsabilització fiscal amb allò que és competència del Govern de Catalunya. I aquí tenim la deducció per inversió en habitatge habitual, amb la qual cosa hi estem d'acord. Estem d'acord també amb els conceptes de deducció d'inversió per un àngel inversor, per l'adquisició d'accions o participacions socials en entitats noves o de creació recent, i que suposa, de fet, la continuïtat de mesures similars que ja s'havien adoptat en governs anteriors. I també estem d'acord, en aquesta línia de donar suport a l'emprenedoria, a la deducció per inversió de l'article 44 d'entitats que cotitzen en el segment d'empreses en expansió en el mercat alternatiu borsari. Per tant, perquè no sigui dit, hi han propostes amb les quals estarem d'acord i tindran el nostre suport.

El tercer motiu del nostre rebuig és el que considerem un nou atac al sistema de benestar i als avenços que s'havien produït en els darrers anys en aquesta matèria. Perquè, si per alguna cosa té coherència aquest projecte de llei és justament per suposar, de nou, noves retallades en polítiques socials. I aquí parlem de l'enduriment de l'accés a la renda mínima d'inserció i a la suspensió, entre cometes, de la «Llei de barris».

Vostè ens ha dit en la intervenció inicial que s'havia de reformar la renda mínima per salvar-la. Home!, l'han deixada de tal manera que és irrecognoscible, ha deixat de ser una renda mínima d'inserció.

En aquest projecte de llei de mesures fiscals s'aprofita per fer una retallada a la renda mínima d'inserció, i, de fet, la converteixen en un subsidi residual, anul·lant, de fet, també, la seva capacitat de reinserció. En una primera lectura del que vostès proposen, la renda mínima deixa de ser un dret subjectiu i resta condicionada al pressupost. El Govern, per tant, deixarà de pagar-la en funció de la situació econòmica i financera i no del dret que suposa —i que, per cert, hi ha una es-

mena a l'Estatut d'autonomia— tenir una renda mínima garantida.

S'augmenta el termini necessari de residència i d'ingressos per poder-la demanar; no es podrà compatibilitzar amb altres ingressos, encara que siguin de molt baixa quantia; no s'actualitzarà amb el cost de la vida, i introdueixen el silenci administratiu favorable a l'Administració en aquests casos. És a dir que si el Govern no contesta en quatre mesos, aquesta serà denegada. I això contrasta molt amb algunes mesures que anuncia el Govern amb la llei òmnibus, o amb el que es fa amb les empreses, que és justament el contrari, és a dir, aplicar el silenci negatiu a favor de les empreses. I això, evidentment, tindrà un impacte sobre moltes famílies i moltes persones beneficiàries. La previsió en aquest 2011, si les meves dades no són errònies, era de 33.800 persones.

I, miri, les entitats del Tercer Sector ens fan arribar un missatge molt clar en aquest tema. I ens fa pensar molt. En aquesta llei, si una família rep una beca menjador, si rep un ajut al lloguer, que són 525 euros anuals, si reben ajuts puntuals per evitar desnonaments, seran motius suficients, amb la redacció actual, per denegar una renda mínima d'inserció. Apello, senyor conseller i senyors de la majoria, a la seva consciència perquè quan aquesta llei es tramiti es pugui modificar les condicions d'accés en aquesta renda mínima.

I acabo. La segona gran retallada de caràcter social és, evidentment, la Llei de barris. I, en aquest punt, jo voldria posar en relleu el dictamen que ha fet el Consell de Treball Econòmic i Social, que fa una doble recomanació al Govern amb la qual nosaltres hi estem d'acord.

Primer, es fa una valoració molt positiva del que ha suposat l'impacte de la Llei de barris en la convivència i en la dinamització de l'economia de molts barris de casa nostra. Segon, hi ha una qüestió tècnica. No sabem per què està aquí, no està en una disposició addicional del projecte de llei de pressupostos, però, què pot suposar aquesta exoneració? Doncs, ras i curt: suprimir la llei, *de facto*. I ens tornem a trobar davant la lògica d'un govern que pretén esborrar el passat sense plantejar alternatives. Perquè la pregunta no és només per què suspensen la llei, sinó quina serà l'alternativa d'aquest Govern per fer allò que feia la Llei de barris fins ara; una llei que diu que té com a beneficiaris més d'un milió de persones des del 2004, i que han repercutit positivament en 141 barris de Catalunya que requerien intervenció; un pla de barris que ha arribat a les grans ciutats i que ha arribat a les petites i mitjanes.

Per anar acabant, conseller, ens agradaria tenir algun aclariment quan vostè parla de la fusió de GISA, Regsega i Ifercat, que són entitats que no fan la sensació que tinguin un problema d'excés de plantilla o de recursos humans; voldríem saber, sobretot, quin efecte tindrà sobre les obres que gestionen, les grans obres que gestionen aquests organismes, i parlo específicament de la línia 9 del metro.

En conclusió, conseller, el nostre és un rebuig al projecte de llei, que entenem que és coherent i fonamentat. Hi ha punts als quals hi donem suport, com li hem

expressat, però amb una línia de fons amb la qual dissentim, i que avui neix fruit d'aquest acord tàcit dels partits de la dreta de la cambra; un plantejament de fons al qual nosaltres plantarem cara i al qual proposarem alternatives.

Gràcies, conseller; gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats..., bé, pujo en aquest faristol per defensar aquesta esmena als pressupostos de la retallada, i una esmena a un govern que no planteja cap alternativa i que es posa el primer de la fila a l'hora de privatitzar, d'habilitar els serveis públics, però també de retallar drets. I no és retòrica, no és retòrica d'esquerrers: això és el que passa en aquesta llei d'acompanyament.

En primer lloc, és una esmena a la totalitat a una llei que acompanya els pitjors pressupostos de la històrica d'aquest país; però també és una esmena a una llei que és inacceptable en el fons i en la forma. Nosaltres entenem que avui expressen ideologia pura. És legítim, això és el que fem, però és ideologia. Per tant, jo crec que podem parlar d'igual a igual, el conseller parlava de doctrines diferents, efectivament. I nosaltres el que entenem és que amb aquesta llei, amb aquests pressupostos, vostès volen tornar a la concepció política dels anys vuitanta, de la senyora Thatcher. I això és el que posen aquí damunt la taula, perquè és qüestió de doctrines, i el mateix conseller ho reconeixia.

I no parlo per parlar, perquè anem a parlar dels continguts del que diuen. Què diu en aquest text? Primer, vostès diuen que no es poden crear tributs. Per tant, abandonen la capacitat d'autogovern i el poder tributari que té Catalunya. Però també poden renunciar a ingressos, i, com posar-ho més fàcil?, com, per exemple, Aena..., perquè aquest gravamen de protecció civil i aquesta modificació tècnica de què vostè parla, és prescindir fins a 30 milions d'euros amb el gravamen de protecció civil. Quan diuen, també, que els controls democràtics i parlamentaris els sobren, i que volen fer el que vulguin per fer i desfer com els convingui. Això també ho diuen, en aquesta llei. O es poden saltar les lleis i donar recursos públics sense controlar-ne el destí. D'això, en diuen desburocratitzar. I manifesten un clar menyspreu a les polítiques socials vigents i al medi ambient. I tot això és el que transmeten avui a la societat, i per molt que vostès ho vesteixin tot amb el dramatisme que la culpa és dels altres i que aquí tothom ha de ballar al seu so i ha de ser responsable, només llegint aquest text d'aquesta llei de mesures, veiem que hi ha una visió de país clara: una visió que és desigual, que és injusta, que és carrinclona, que és antiga i, encara més, que es creuen que vostès són els propietaris d'aquí, fins i tot, menyspreant el

Parlament, i eliminen controls parlamentaris que són fonamentals.

Amb aquesta llei i la que vindrà, la «lleï de l'abús», com en diuen, es venen el patrimoni social públic i nacional de Catalunya, i encara tenen la barra de dir que som nosaltres els responsables. Aquest matí, el diputat Boada els parlava..., prou dramatisme amb el dèficit, que és comparable amb dèficits d'altres països, i més veient també com està la resta de l'Estat. Vam heretar un país amb un 13 per cent de deute, i estem en un 16, en una situació de crisi que és global; per tant, parlem amb uns termes mínimament rigorosos a l'hora de fer aquest dramatisme.

Jo crec que ja n'hi ha prou d'amagar-se en els altres o amb les culpes dels altres. Com a mínim, els demano que, com a grup parlamentari, com a Govern, que tingui la dignitat d'explicar que és el seu model, amb la cara al descobert i no s'amaguin en altres coses. És només una qüestió d'honestedat: «Aquest és el model que nosaltres defensem: privatitzar, desregular, donar més espai al mercat», perquè és el que fan en aquesta llei, un per un.

I, per explicar aquesta esmena a la totalitat –i vull entrar en el fons de la llei–, vull dividir la intervenció també en dues parts. En primer lloc, parlar d'aquestes coses que sí que fan en aquesta llei, i una altra part on plantejarem les alternatives. Perquè, des d'una oposició frontal i responsable, creiem que hi han alternatives, que sí que hi ha maneres diferents de fer les coses. Perquè creiem que cal fer les coses de manera completament distinta a la que ho fan vostès, per mantenir la cohesió social del país, modernitzar l'economia i sortir de la crisi. El senyor Teixidó deia que ells volen vèncer la crisi, nosaltres també volen vèncer la crisi, però que quedi alguna cosa quan en sortim.

El primer bloc, parlar dels canvis que fan. Doncs, parlem, primer, de renda mínima d'inserció. Que no ens estimi tant, perquè diu: «No, la renda mínima d'inserció com que la volem salvar, la canviem radicalment.» I, és clar, el que fan vostès és: decideixen unilateralment modificar la renda mínima, sense obrir cap àmbit de diàleg social i contradient l'acord estratègic. I ho fan per la porta del darrere, fins i tot, no ho van posar abans d'enviar el projecte al CTEEC. Però és que és una autèntica aberració: és un model de renda mínima que vostès també van votar quan la va formular el Govern d'esquerreres; però, en canvi, les condicions d'accés que vostès..., trencant el criteri d'equitat. Persones amb les mateixes necessitats ara han de ser discriminades en funció de l'origen. Són vostès qui divideixen el país fent-ho així.

Vostès condemnen i abandonen, precisament, les persones que ja estan en una situació de més risc d'exclusió i que ja pateixen pobresa. No només parlem de les persones nouvingudes, parlem d'aquelles persones d'atur de llarga durada, majors de cinquanta anys, que només tenen aquest subsidi; o fent incompatible que algunes famílies el rebin. Això no és salvar la renda; això és fer-la, evidentment, doncs, inaccessible per a la gent que precisament més ho necessita. En comptes d'adaptar-la a la nova realitat social, vostès, doncs,

la suprimeixen o la fan impossible per a molta gent. I això és un plantejament de la societat, això és el seu plantejament. Vostès creuen que aquesta gent que vol la renda mínima no treballen perquè no volen, i és la concepció que tenen aquí darrere, que són dependents del sistema, perquè, si no, no ens expliquem unes mesures d'aquest tipus.

Però, què més aprofiten per fer en aquesta llei? Plantejen la supressió de la Llei de barris. A mi em sembla una autèntica contradicció que eliminin el cànon de residus per a l'abocador dels residus de la construcció, perquè és un problema de la construcció d'aquest país, i, en canvi, eliminar la Llei de barris, perquè és el que fan... Perquè no cal posar-ho en aquesta llei, la convocatòria, suprimir-la; simplement disposant de menys fons, d'acord amb la disponibilitat pressupostària, és suficient. Però no, volen eliminar pràcticament la Llei de barris en aquesta llei d'acompanyament; però, en canvi, el cànon d'abocament de residus, que són els que contaminen, allò sí que perjudica la construcció. Sincerament, és paradoxal.

Però també canvien el concepte de cooperació. Modifiquen la Llei de cooperació, que és del 2001, fent que les entitats privades amb ànim de lucre puguin cofinançar projectes públics de cooperació al desenvolupament. És obrir un nou escenari en la cooperació, perquè es pot prestar al fet que iniciatives privades que volen fer un rentat d'imatge, és a dir, aquelles empreses que potser tenen maquiles, després vulguin fer cooperació amb l'aval de l'Agència Catalana de Cooperació, amb la seva etiqueta posada. Obren la porta a això. Quina necessitat hi ha de modificar precisament la Llei de cooperació?

Eliminen la figura de la Llei d'habitatge concertat. Podem estar d'acord que aquesta figura avui, en el context actual, doncs, no té sortida. Però, clar, fan una altra cosa: eliminen precisament la reserva de sòl que estava prevista per al sòl concertat. I, en canvi, la necessitat d'habitatge social i de reserva de sòl públic continua sent una necessitat de primer ordre.

I què més? Doncs, encara fan més coses: utilitzen la llei per desregular entitats finançades amb fons públics, com els centres de recerca, els centres i les fundacions de recerca. Clar, senyor conseller, vostè deia: «Per salvar la recerca hem de desburocratitzar.» Però això és un nyap legislatiu i és una manca de control. Aquestes entitats, l'últim any, han manegat més de 200 milions d'euros, de diners públics en el seu 90 per cent, diners públics. Doncs, ara no es poden controlar. Una auditoria externa; és a dir, la Intervenció de la Generalitat no pot controlar aquests centres? Si no són fundacions públiques, que és el que diu la llei, què són, si no, si el 90 per cent són recursos públics? Què vol dir?, que no estan sotmeses als controls de les lleis vigents ni a les polítiques de personal? Què volem desregular?, les retribucions dels directors dels centres de recerca? Perquè fins i tot els exclou d'una modificació que es va fer per controlar aquest tipus d'entitats, els n'exclou dient que aquest tipus d'entitats no podien donar subvencions públiques en aquells centres, en aquelles entitats en què cobressin els directius sous exagerats; i les eximeix d'això. Què té a veure això

amb fomentar la recerca? La veritat és que no ho entenem.

Però encara van més enllà també: amb aquesta llei també desmantellen les garanties de rendiment de comptes i control democràtic bàsic en temes..., pel que fa a empreses públiques, emissió d'accions, compra, etcètera.

I hi ha més qüestions que podríem anar aprofundint, com aquest òrgan administratiu que passa de ser un tribunal a ser unipersonal.

Però també volem parlar de les alternatives a aquesta llei de mesures, perquè des del nostre grup no defallim en la voluntat que tinguin una mica de sensibilitat en política fiscal. Perquè pel nostre grup parlamentari aquesta esmena no és només de rebuig, sinó de construir alternatives, i ho farem en les esmenes parcials. Volem construir un horitzó de present i de futur, que hi ha una altra manera de fer les coses i de vèncer també la crisi.

Perquè vostès, en la situació actual, amb recursos limitats, és cert, però poden decidir com distribuïm aquests recursos; si hi intervenen per reduir les desigualtats, o les aprofundeixen; si hi intervenen per reduir les contaminacions o els lobbys que actuen sobre el territori, o precisament els afavoreixen encara més el camí.

Però, a més a més, nosaltres entenem que aquesta resignació o la manca de voluntat d'assumir més recursos té conseqüències clares. El senyor Teixidó deia: «Les idees tenen conseqüències.» Efectivament, renunciar a tenir més recursos té conseqüències: 1.200 milions d'euros menys en polítiques socials, aquesta conseqüència. Però nosaltres volem presentar algunes mesures concretes d'on podem...

Evidentment, lleialtat institucional. Estarem amb vostès a demanar el Fons de competitivitat. Ho hem dit des del principi, però també creiem que calia incloure-ho en els pressupostos.

Fiscalitat ambiental. No només per recaptar, sinó també per un canvi de model productiu. Però, a més a més, té també una voluntat de recaptació; creiem que cal avançar en la fiscalitat, adreçada a l'estímul d'activitats i als consums sostenibles, i dissuasió dels insostenibles. Però per això proposem mesures que no són estrambòtiques ni catastròfiques per al país, perquè estan funcionant en la majoria de països europeus, a molts llocs de la Unió Europea, però també a comunitats autònomes. En un país petit, senyor conseller, també hi ha marge per fer política fiscal, perquè la Unió Europea és una economia oberta i hi ha marge per fer política fiscal.

I parlem, doncs, per exemple, d'impostos en temes energètics. Per exemple, establir un impost sobre l'energia nuclear, aplicant un tipus impositiu com el que tenen a Castilla - La Mancha; hi ha una recaptació potencial de 40 milions d'euros anuals. O també proposem aplicar una gravamen, com el que vostès rebutgen en el seu redactat, sobre protecció civil, de 30 milions d'euros. O aplicar un impost sobre les emissions difuses de CO₂, de diòxid de nitrogen o d'òxid de so-

fre, com han fet Andalusia, l'Aragó, Múrcia. Això és bo per a les finances de la Generalitat, però té altres virtuts, perquè avança cap a la sostenibilitat, però també millora la salut de la ciutadania.

Però a més hi ha més marge per evitar les retallades que fan en salut, en educació, en polítiques de formació de persones aturades, i entenem que encara hi ha més marge. Per què no posem un impost sobre les transaccions bancàries? Això també existeix a altres comunitats autònomes. Sobre els dipòsits de les ofenes; i a més és una figura que no restringeix el crèdit. És a dir, si augmenten els dipòsits que tenen les entitats, augmenta la recaptació, però si es dóna crèdit és una bonificació, per tant. És un impost que està funcionant i podria superar els 100 milions d'euros en ingressos.

I, després, entrem en altres figures de fons, el debat de sempre, no m'hi vull estendre, però hi ha l'impost de successions. Vostès diuen: «No passa res, el podem suprimir, perquè, total, per 50 milions d'euros...» De tota manera, és que de 50 a 100, a 150, que és la recaptació que deixen d'ingressar, doncs, tot va sumant. Però, miri, els ho posarem fàcil; no es podran excusar amb una quantitat que per vostès és irrisòria. Els proposem una esmena transitòria que permeti ingressar més de 600 milions per impost de successions. Només els demanem una cosa: si tantes dificultats tenen per finançar l'educació i la sanitat, posposin la tercera fase de l'aplicació de les reduccions. Primer, eliminin la reforma que acaben de fer, però després posposin-la, que l'apliquin el 2014, quan es recuperin els ingressos de la Generalitat. Amb això permetrien que el 80 per cent de les herències deixessin de tributar per impost de successions, però, en canvi, no s'aplicaria la reforma fins que es recuperessin els ingressos de la Generalitat. Això recuperaria un impost per un valor de 600 milions d'euros.

Però, miri, si encara diuen que no n'hi ha prou, encara tenim més alternatives. Fins i tot amb IRPF; amb IRPF encara tenim marge. De fet, en la proposta que vam traslladar inicialment al conseller Castells parlàvem d'un tram de cent mil euros anuals o superior. Per tant, encara hi ha possibilitats per fer una progressivitat més alta en l'IRPF.

I també podem parlar de la lluita contra el frau fiscal. De fet, el frau a Catalunya s'estima en més del 5,5 per cent del PIB, i entenem que hi pot haver un pla seriós contra el frau fiscal que podria comportar uns ingressos addicionals de prop de 200 milions d'euros. I això és el que ens diuen tots els experts i els tècnics.

Per tant, entenem que les retallades que fan vostès al pressupost no són un apunt comptable. Afecten les condicions de vida de la majoria, del conjunt de la població, però també afecten les perspectives de recuperació econòmica. Crearan més atur, i entenem que entrarem en un bucle interminable de recessió, i entenem que així no es combat la crisi. La despesa social, entenem que és una inversió, i així ho han demostrat els països que més inversió pública han fet i més en serveis socials.

Però, davant d'aquesta situació, que el Govern desmantelli els serveis, desreguli, descontrolï les entitats del sector públic, retalli prestacions bàsiques, elimini impostos als rics i es posi clarament a favor dels especuladors, dels que contaminin i del lobby nuclear, entenem que és injust i que no té cap utilitat econòmica. Es tracta d'un plantejament que respon a una determinada opció ideològica de caràcter neoliberal –ja sé que no els agrada quan els ho diem. I és per això que pacten amb el PP, no hi cap altra raó, per molt que fins i tot altres grups de la cambra s'esforcin a voler pactar. No hi ha cap altra raó. El que els uneix és la ideologia, i la ideologia no té pàtria ni bandera, i això és el que els uneix. I els unirà tota la legislatura, com ho estan demostrant.

Per això els esmenem, perquè no ho compartim. Perquè tothom té present que la crisi d'avui té l'origen precisament en les polítiques dels anys vuitanta que van apostar per donar-ho tot al mercat, reduir la democràcia i precaritzar la ciutadania. Avui volem un retorn i anar més enllà encara. Creiem que ho pagarem enguany, però sobretot ho pagarem en el temps. I només vostès en seran responsables, acompanyats del Partit Popular. Vostès, de bracet amb el Partit Popular, per convicció i per aquesta doctrina del xoc que ens porta al desastre. Evidentment, les idees tenen conseqüències, i les pagarà tota la ciutadania, però no volem que ho facin en el nom del nostre grup parlamentari.

Gràcies, diputats, diputades.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, surto a aquest faristol a posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i per defensar l'esmena a la totalitat; una esmena a la totalitat que hem presentat des del nostre grup parlamentari en total coherència amb l'esmena a la totalitat en el pressupost de la Generalitat, que ha estat defensat en el punt anterior de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Efectivament, senyor conseller, quant a la seva reflexió quant a l'ús d'aquestes lleis de mesures fiscals i financeres, se n'havia fet un mal ús en el passat. De fet, aquestes lleis que acompanyaven la Llei de pressupostos, que acompanyen la Llei de pressupostos, havien esdevingut un calaix de sastre on tot hi cabia; fins i tot s'hi havien arribat a introduir lleis senceres, a través de la figura de la Llei de mesures fiscals i financeres. De fet, era un mecanisme legislatiu mal utilitzat. El passat Govern de la Generalitat, en les dues passades legislatures, ja va posar ordre quant a la utilització d'aquesta llei de mesures, aquesta llei d'acompanyament, i, efectivament, aquesta llei d'acompanyament o de mesures fiscals i financeres que vostè avui ens posa a consideració, realment, es fixa en el seu àmbit, en l'àmbit fiscal i en l'àmbit financer. Potser aquest

calaix de sastre ja ha trobat un nou destí, que és la llei òmnibus, que vostès en aquestos moments tenen a exposició pública i de la qual avui no farem qüestió, no avançarem un debat que, de ben segur, tindrem en aquesta cambra durant una bona colla de mesos.

Com ha dit abans el president del nostre grup parlamentari, el senyor Joan Puigcercós, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana som conscients de la situació econòmica i financera que està vivint en aquestos moments la institució de la Generalitat de Catalunya. I des d'Esquerra Republicana sempre –sempre, ho ratifiquem– hem treballat per la part dels ingressos, perquè entenem que per mantenir o per reforçar un veritable estat del benestar cal recuperar ingressos, ingressos que en aquestos moments els catalans i catalanes, les empreses catalanes també, paguem en forma d'impostos que marxen a Madrid i no tornen.

Per tant, recuperar el dèficit fiscal és fonamental per mantenir l'estat del benestar. I precisament la nostra opció de diàleg amb el Govern de la Generalitat passava per aquí, per la part dels ingressos, també, per la part de les despeses. Evidentment, aquest dematí ja s'ha explicat amb extensió la nostra oferta; una oferta que passava per salvar la sisena hora de tots els centres públics per als pròxims cursos escolars, per mantenir els ajuts a les famílies de rendes baixes i mitjanes; que, en aquestos moments, per exemple, famílies que ingressen mensualment entre 1.000 i 2.000 euros quedaran fora d'aquests ajuts familiars, per exemple, aquells que reben per fills entre zero i tres anys, i també mantenir el pressupost en atenció primària en salut. Aquestos eren els punts que nosaltres posàvem a diàleg. Sintetitzaven aquestos tres punts atesa la situació econòmica i financera de la Generalitat. Però hi havia un punt en la part dels ingressos, i aquesta era la moratòria en l'aplicació de la Llei de l'impost de successions, una moratòria.

I, efectivament, quan hem vist la Llei de mesures fiscals i financeres, en concret, a l'article 45 veiem: «modificació de llei de successions». I, de cop i volta, vostè ha dit que no vegem fantasmes. Nosaltres volíem veure el fantasma. Nosaltres sí que el volíem veure, aquest fantasma, en aquest article 45. Dic: «Calla, que ens haurà fet cas, proposarà la moratòria.» I no. Efectivament, com vostè bé ha dit, es tracta d'un aspecte tècnic, la reducció de la sobreimposició decenal; res a veure amb la moratòria que nosaltres havíem posat a sobre de la taula. I, de fet, demanàvem una moratòria, perquè ara, de fet, fa quinze dies vam tenir el debat de la modificació, aquella modificació de la Llei de successions que nosaltres no hi vam estar d'acord.

No hi vam estar d'acord, perquè precisament en aquestos moments perdonen l'impost a les grans fortunes. I, de fet, fa quinze dies van perdonar aquest impost a les grans fortunes. En un moment on retallen en educació –desapareixerà aquesta sisena hora–, doncs, això és prioritari; escoles de dues línies, escoles de primària..., que el curs vinent deixaran de tenir dos professors. Evidentment, que cobrien aquesta sisena hora, però també servien per a fer desdoblaments, per atendre els diferents ritmes d'aprenentatge que hi ha dins de les classes; aquestes classes de primària, des de primer

fins a sisè. Doncs bé, aquestos dos professors que servien per fer això no els tindran en aquestos moments. I això realment trenca l'equitat –trenca l'equitat– per prestigiar l'escola pública del nostre país. I això va en contra de la qualitat educativa del nostre país.

Doncs bé, també tanquem quiròfans, i mentrestant fem un gest. I aquest gest va ser per donar, fa quinze dies, l'impost de successions a les grans fortunes. Era un gest que ja vam veure molt clar en aquell moment cap a on es dirigia. Evidentment, vostès diuen: «Teníem un compromís electoral.» Efectivament, tenien un compromís electoral en aquesta matèria. Però ara no era el moment –ara no era el moment– d'aplicar-ho, però també era un gest polític –un gest polític– molt clar: ja estaven indicant i allargant la mà amb qui volien pactar aquestos pressupostos de la Generalitat. I, de fet, ho hem vist, avui mateix, aquesta tarda, amb la votació. Ja han trobat qui hi ha a l'altre costat que també els ha atansat la mà: el Partit Popular. Aquest és el gest –aquest és el gest– en matèria d'ingressos. Ja han trobat qui els atansava la mà. Precisament, ho han trobat amb aquest gest que va implicar perdonar aquest impost a les grans fortunes mentre la gent normal i corrent, les classes populars, els que utilitzen l'escola pública, els que utilitzen el sistema de salut públic estan patint retallades, i, de fet, aquest mateix pressupost les confirma.

Dins d'aquesta llei de mesures també em vull referir a uns aspectes, més enllà del dels ingressos i, en aquest cas, de mesures fiscals, perquè seria una de les mesures fiscals i, precisament, en aquesta línia de posposar l'aplicació de la reforma de l'impost de successions per a les grans fortunes, és on aniran adreçades una part de les nostres esmenes a l'articulat –parlem de les esmenes a l'articulat que vindran a posterior d'aquesta esmena a la totalitat.

Sí que també observem amb preocupació, i canvi de registre, en el que és, en definitiva, la derogació de l'Institut Català de Crèdit Agrari i la seva annexió a l'ICF, Institut Català de Finances. En aquest cas, es configuraria com una àrea especialitzada d'aquest Institut Català de Finances. Ens crea dubtes, senyor conseller. Ens crea dubtes, perquè entenem que en una àrea especialitzada de l'ICF, de l'Institut Català de Finances, no es reculli suficientment la realitat econòmica i financera del col·lectiu de les societats cooperatives agràries; evidentment, societats cooperatives agràries, i moltes d'elles amb seccions de crèdit.

Moltes vegades, quan parlem de les entitats finances, ens oblidem d'aquestes seccions de crèdit de les cooperatives agràries, que realment una part important de la nostra població, població amb unitats familiars, unitats familiars que estan dedicades al món de la pagesia, principalment..., realment aquestes seccions de crèdit de les cooperatives agràries els han ajudat no només a tirar endavant els seus projectes econòmics arrelats en el territori, sinó també a fer-se una vida –a fer-se una vida. En aquest sentit, doncs, volem expressar els nostres dubtes que, realment, aquesta inclusió de l'Institut Català de Crèdit Agrari dins de l'ICF pugui donar una bona resposta, sobretot, a les seccions de crèdit de les cooperatives agràries.

En un altre ordre d'aspectes, sí que m'agradaria referir-me a dos àmbits que també es toquen en aquesta Llei de mesures fiscals i financeres. I aquest és un aspecte a què ja s'ha fet esment en les dues intervencions anteriors, tant la del Grup Socialista com el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, i que és la Llei de barris. Evidentment, en aquestos moments amb aquesta llei de mesures la posen en un congelador. Diuen: «Quan hi hagi disponibilitat econòmica, pressupostària, en aquest cas, ja engegarem noves convocatòries.» Entenem que estan obrint la porta per eliminar aquesta llei de barris; una llei de barris que ha estat molt important; que durant set anys ha ajudat molts barris de ciutats mitjanes, grans, del nostre país, també centres històrics de moltes capitals de comarca a poder fer un procés de reforma, un procés que els treia d'una situació on s'havien degradat. Realment, són molts els ajuntaments que hem pogut, que han pogut anar a buscar aquests ajuts, i realment ha estat un motor econòmic que ha servit per treure de situacions complicades barris i centres històrics de les nostres ciutats, viles, ho repeteixo, no només grans ciutats, sinó també capitals de comarca.

I, finalment, per acabar, la renda mínima de suficiència. També se n'ha parlat anteriorment: ho trobem realment greu –greu–, que s'hagin modificat els criteris, i realment l'han convertit en una renda residual, en unes rendes residuals. Aquesta renda mínima de suficiència realment és aquella que marca cap a qui han d'anar aquells ajuts en situacions de més precarietat. Doncs bé, en aquestos moments que aquesta renda marca a qui han d'anar aquestos ajuts per a situacions de més precarietat arribarà a menys gent enguany que l'any passat –arribarà a menys gent enguany que l'any passat– amb la situació econòmica que estem vivint, i cada vegada més famílies, més gent normal, més gent de carrer es veu empesa per la crisi econòmica cap a situacions d'exclusió. Precisament, aquest i aquesta política no és la que compartim des d'Esquerra Republicana.

Sintetitzo: presentem aquesta esmena a la totalitat per coherència amb l'esmena a la totalitat amb la Llei de pressupostos. Entenem que havia d'haver-hi un gest, i aquest gest l'han fet, però en el sentit invers, i és la moratòria en l'aplicació de la Llei de successions, fet que ens obria la porta a poder, si més no, dialogar, parlar amb una sèrie de mesures en l'àmbit de l'atenció primària, en l'àmbit educatiu, en l'àmbit dels ajuts a les famílies. I després hi ha tota una sèrie d'aspectes, com la renda de suficiència, la supressió, si més no de moment, de la Llei de barris o els dubtes que ens genera una bona resposta del Govern de Catalunya davant de les seccions de crèdit de les cooperatives agràries.

Doncs, aquestos són els aspectes que ens porten a presentar aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyors consellers, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... Honorable *conseller*, diputados y diputadas, desde aquí quiero argumentar, brevemente, el motivo que nos lleva a nuestro grupo, a Ciutadans, a presentar una enmienda a la totalidad a este proyecto de ley.

Y, como bien decía el *conseller*, también se puede calificar de ley de acompañamiento, lo que pasa es que esta ley de acompañamiento es una mala compañía. Es una mala compañía de un mal presupuesto. Y como se dice con las compañías: «Dime con quién andas y te diré quién eres.» Y, evidentemente, esta es una mala ley de acompañamiento de un mal presupuesto. Sin embargo, podía haber sido otra cosa, podría haber sido algo más que un cajón de sastre o simplemente un desastre. Se podía haber convertido en un instrumento, no en un arma ejecutora de un mal presupuesto. Podía haber tenido la suerte de salvarse de la quema, de la indolencia intelectual a la hora de plantear una alternativa de salida de la crisis al conjunto de ciudadanos de Catalunya, pero no ha sido así. Hubiera sido esperar demasiado.

Ha sido lo que es este presupuesto: el ejemplo, un buen ejemplo de la política que va a llevar a cabo Convergencia en los próximos cuatro años. Como también bien decía el *conseller*, esta ley de acompañamiento y estos presupuestos marcan con claridad la política de Convergencia y la marcan con una claridad de sorprendente nitidez. Porque es sorprendentemente nítida la obscenidad, la absoluta impavidez a la hora de presentar una ley de acompañamiento que viene a refrendar lo que es el objetivo de..., la diana estratégica de este Gobierno, que es beneficiar a unos pocos y recortar los derechos sociales a la mayoría. Y esto, desgraciadamente, no es sólo una frase retórica, aunque algunos esconden la retórica, con la retórica los recortes sociales. Es una evidencia.

Como decía antes, es una mala compañía que vendrá acompañada de otra peor, que es la Ley omnibus; de otra mucho peor, que tenemos la oportunidad de discutir –digo «discutir», casi más que debatir– en este Parlamento próximamente. Porque con esta ley de acompañamiento y con la próxima ley omnibus lo que se hace es poner en jaque el estado del bienestar en nuestra comunidad. Algunos lo camuflan y lo intentan reducir a una situación coyuntural transitoria derivada de una situación de crisis; no, esto va más allá. Esto significa..., como he escuchado por alguna parte de la bancada de la izquierda, significa ideología, porque la política está preñada de ideología, toda. Lo que pasa es que alguna, alguna vez, se aprovecha de una coyuntura económica determinada para poderse recorrer con más tranquilidad.

Pero, como decía, este podía haber sido un potente instrumento, la ley de acompañamiento, para marcar una senda de recuperación económica y de salida de la crisis, garantizando principios básicos en una democracia que no deberíamos, jamás, perder, que son el de la defensa de la equidad, la igualdad, la justicia social y la redistribución de la riqueza en un momento donde cada vez más, desgraciadamente, ésta se está repar-

tiendo de una forma irregular en el conjunto de nuestra sociedad. Pero no hace esto: ahonda en una senda iniciada por este Gobierno cuando aprobó la supresión del último tramo del impuesto de sucesiones. Y esto tampoco es retórica, y esto tampoco es un argumento fácil a la hora de articular un discurso. Esto es una evidencia. Porque una ley de acompañamiento de medidas fiscales y financieras tiene que garantizar un principio en las administraciones públicas, que es el de la suficiencia económica.

Y cuando uno renuncia a tributos importantes en una época de crisis lo que está lanzando es un mensaje absolutamente antipedagógico al conjunto de los ciudadanos.

Miren, ustedes son un gobierno aristocrático, pero no en la etimología griega, del Gobierno de los mejores, este que ustedes mismos se han autonombrado, no, no, no; en aquella que tiene la acepción más socialmente interiorizada: el Gobierno de unos pocos que desprecian a la mayoría, el Gobierno de unos pocos que las pocas medidas que adopta en esta ley de acompañamiento tienen como intención pagar favores a determinados grupos, porque, si de algo adolece esta ley de acompañamiento, es de un alma. Comentaba antes el señor Teixidó que estos presupuestos tienen un espíritu, sí, un espíritu, pero maléfico –maléfico–; maléfico, porque, tras la coartada de la crisis, ocultan un programa, una agenda, que ya no es nada oculta, por parte de su partido y su cómplice necesario, que es el Partido Popular, cómplice necesario. Porque ustedes tienen un plan, claro que lo tienen; lo tienen y lo dejan claro, porque cuando uno renuncia a utilizar la fiscalidad como un mecanismo de transformación, de dinamización de la economía, del crecimiento, de la redistribución de la riqueza como una garantía de equidad social, lo que está dejando muy claro es cuál es su visión y cuál es su modelo de sociedad. Porque hay que tener –hay que tener– un poco de descaro, un poco de prepotencia y moverse en la impunidad, ser un gobierno Gore-Tex, que exuda medidas injustas y que es impermeable al argumento contrario y a las críticas ante lo que significan, para poder renunciar a ingresos tributarios en una coyuntura de contracción del gasto público.

Y ese principio yo no sé dónde lo explican. Yo no he estado en ninguna facultad de económicas. Yo estuve en una de sociales. A lo mejor ahí nos enseñan algunos otros principios, que quizás son los que tienen que mover la política, no los técnicos; la política. Porque la política es algo más que cuadrar unas cuentas; la política es dar respuesta a unas necesidades sociales y dar respuestas que sean argumentalmente sostenibles. Y no es argumentalmente sostenible reducir los derechos del conjunto de ciudadanos mientras se renuncia a impuestos. Y no es sostenible renunciar a unos impuestos que solo los pagan unos pocos, cuando, después, las deducciones fiscales, que podrían sí significar una mejor redistribución de la riqueza, un incentivo al crecimiento, un incentivo a la creación de empresas, en esas... (Pausa.) No, no..., señor Teixidó, no es así –no es así– y usted lo sabe. Usted es demasiado inteligente como para negar la mayor. Claro

que no –no, no–; desgraciadamente, lo sabe. Y ustedes premian a los que más tienen y castigan a los que más necesitan. Y esta ley de acompañamiento es el corolario necesario –necesario– de una determinada política.

Más allá de eso, evidentemente –y finalizo, presidenta–, hay algunas medidas –hay algunas medidas– a las cuales, una vez pasado este trámite o esta enmienda a la totalidad, nosotros estamos dispuestos a apoyar. No todo es malo –no todo es malo–; hasta los muy malos de las películas, hasta los villanos tienen a veces un poco de buen corazón. Y en esas medidas –y en esas medidas– les apoyaremos. Pero, y repito y recalco, el espíritu que anima este presupuesto y esta ley de acompañamiento va en contra de un principio básico en la sociedad, que es dar respuesta a la necesidades reales redistribuyendo el esfuerzo y lanzando un mensaje pedagógico al conjunto de ciudadanos de qué modelo de sociedad queremos y cómo la queremos construir entre todos.

Presidenta, gracias; diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'illustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Jo volia referir-me, evidentment –i m'hi referiré–, a aquesta llei d'acompanyament dels pressupostos; però no puc estar-me de referir-me, primer, a algunes apreciacions que ha fet el senyor Cañas, no? Perquè, clar, quan ens parla dels principis redistributius que ha de tenir una política fiscal i dels principis ideològics als quals s'ha d'ajustar una política fiscal, ens hem de preguntar: «I quina política fiscal podem fer a Catalunya que de debò respongui a principis ideològics profunds, de fons, i que puguin realment alterar –alterar– la redistribució de la riquesa i les condicions de vida dels ciutadans? Que tenim alguna competència en IRPF? Que tenim alguna competència en IRPF més que només en un petit tant per cent, que és el que li correspon a la Generalitat de Catalunya? Que és que tenim alguna competència en IVA, en l'impost del valor afegit, més que en aquella petita part que li correspon a la Generalitat de Catalunya?» Si us plau, siguem una mica seriosos, i, evidentment, abordem els debats en el marc que estem.

Vostè que tantes vegades ens diu: «Escolti, estem en una comunitat autònoma espanyola i per tant no facin vostès volar coloms», doncs, escolti, això és el que li dic a vostè: «No faci volar coloms, perquè aquí tenim la capacitat que tenim.» I, per això, nosaltres hem presentat i, en conseqüència amb el que abans hem defensat, una esmena a la totalitat d'aquesta llei de mesures fiscals i financeres.

Abans hem estat parlant dels pressupostos alternatius que ha presentat Solidaritat Catalana per la Independència i avui en volem donar alguns detalls més, ara, en aquest debat. Avui, a Catalunya, només, la Generalitat participa del 50 per cent de l'IRPF, del 50 per cent de l'IVA, del 58 per cent dels impostos especials i del

0 per cent de l'impost de societats. Això vol dir que la Generalitat només té una participació del 38 per cent del total d'impostos que paguen els ciutadans de Catalunya. Això és una limitació evident. I la Generalitat de Catalunya només recapta..., participa del 38 per cent, però només recapta el 5 per cent dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya, traduït en ingressos, és a dir, el 5 per cent del total d'impostos que paguen els ciutadans de Catalunya. Això vol dir que estem en una situació on l'Estat espanyol recapta el 95 per cent de tots els impostos i ingressa el 62 per cent de tots els impostos que paguen els ciutadans de Catalunya.

Davant d'aquesta realitat, ens trobem que els ingressos previstos per la Comunitat Autònoma de Catalunya són 22.305 milions d'euros. Recaptant la totalitat dels impostos a què tenim dret, recaptarien 42.664 milions d'euros. Aquest és el problema de fons que tenen les mesures fiscals i financeres, que no són mesures fiscals i financeres que abordin –que abordin– la totalitat d'ingressos a què tindria dret la Generalitat de Catalunya; aquesta és la diferència: com a estat propi, 42.000 milions d'euros d'ingressos; com a comunitat autònoma, 22.000 milions d'euros d'ingressos. Aquest és el problema que hem d'abordar avui en el país.

Nosaltres sí que aplicariem alguna rebaixa d'impostos. I ara el senyor Fernández Teixedó segur que s'alegrarà del que diré. Nosaltres apostem perquè la petita i mitjana empresa d'aquest país pagui menys impost de societats, perquè estem a un nivell d'impost de societats que ens fa ser molt menys competitius que no pas l'empresa del centre i del nord d'Europa. Tenim un nivell d'impost de societats que no permet a la petita i mitjana empresa invertir més en recerca i desenvolupament, a capitalitzar-se, a adquirir nous béns d'equipament. Tenim, des de la Generalitat de Catalunya, alguna proposta a fer respecte a l'impost de societats? Malauradament, no. Aquest és el problema de fons. Quan fem aquesta Comissió d'Estudi del Concert Econòmic, espero –espero– que s'hi inclogui també l'impost de societats i puguem parlar-ne.

Tenim alguna competència a l'hora de, per exemple, poder fer que els autònoms puguin pagar menys impostos, puguin aconseguir capitalitzar les seves activitats empresarials? Tampoc tenim cap competència en aquest àmbit, i és una qüestió que també hem d'abordar. Per això, nosaltres el que avui estem plantejant aquí és que Catalunya adopti un realisme que fins ara no ha adoptat.

En el projecte que vostès han presentat també es comença a intuir l'agenda de les privatitzacions. I això ens preocupa, l'agenda de les privatitzacions. Cometrem un greu error si, a Catalunya, per la manca de recursos de què podem dotar les polítiques públiques, comencem a privatitzar determinats espais de la sanitat i determinats espais de l'ensenyament. Perquè això només es tradueix en dues possibles solucions, això només es tradueix en dues possibles actituds: o bé es rebaixa la qualitat del servei –o bé es rebaixa la qualitat del servei–, perquè evidentment aquí ha d'haver-hi un marge de benefici que han d'aconseguir aquelles empreses que es faran càrrec de determinats serveis públics, o bé s'acaba

incrementant el cost. No és la primera vegada –i ens ho podem trobar al nostre país– que la privatització de determinats serveis públics acaba implicant un sobre-cost per a la mateixa Administració pública, perquè una vegada s'ha privatitzat un determinat servei, en teoria, a un determinat cost, després aquesta mateixa empresa pot esgrimir causes sobrevingudes que acaben generant un cost superior a la prestació d'aquest servei quan es feia públic. Per tant, compte amb el que anem a fer en el que és la privatització de determinades sales de quiròfons, de determinades plantes hospitalàries, de determinats serveis públics, també en l'àmbit de les infraestructures, en la venda de determinat sòl públic, que també s'està posant en aquests moments en marxa, perquè ho podem acabar pagant molt car, la Generalitat de Catalunya.

És a dir que, per una banda, nosaltres proposem que sigui la Generalitat qui realment pugui fer-se càrrec de tota la política fiscal i no només de parts insignificants d'aquesta política fiscal, que a més a més no es poden portar a terme perquè el pressupost és tan escàs que no dóna marge per poder aplicar polítiques fiscals, i, per altra banda, que la Generalitat sigui molt curosa a preservar el que són els organismes públics, la prestació del servei públic i que no obrim la veda a privatitzacions que el que beneficiaran és determinats sectors econòmics però en cap cas la ciutadania del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a un torn en contra, té la paraula el conseller d'Economia i Coneixement, honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Bé. Moltes gràcies. Entendran que no m'adreci a tots els temes que han sortit... Certament, els agraeixo tots els comentaris en aquest compliment necessari de la Llei de pressupostos.

Començaré una mica en el mateix ordre. Al senyor Collboni, una precisió sobre l'acord estratègic. Si l'acord estratègic existeix o no ho hauran de preguntar als membres de l'acord estratègic, als components de l'acord estratègic. Pel Govern, l'acord estratègic està en ple funcionament. Preguntarem a les organitzacions socials i a les patronals si consideren que l'acord estratègic continua funcionant. Certament, nosaltres no veiem quina és la relació del procés pressupostari amb l'acord estratègic.

Sobre regals fiscals i les taxes de residus, etcètera. Escolti, no es pot tenir dos pesos i dues mesures. Vostè veu una taxa per al tema de residus, i ja parla de grups de pressió i de regals fiscals; quan resulta que vostès l'any passat els van donar no sé quines subvencions als que havien comprat iots, allò va resultar que era un efecte de polítiques d'estímul a un sector. I ho eren, i ho eren, polítiques d'estímul a un sector; la van esgarrar una mica en oblidar-se d'exceptuar els iots de més de quinze metres, però era una mesura d'estímul

al sector. Si us plau, no pensin malament cada vegada que veuen una taxa que sembla que ajudi un sector.

Sobre la Llei de barris... La Llei de barris no l'hem eliminada, hi ha una cosa que són disponibilitats pressupostàries. Els barris estan allí, hi ha barris que hi ha més pressa, n'hi ha que n'hi ha menys. Això..., doncs, haurem d'esperar un any, n'haurem d'esperar dos. Ara no podem fer convocatòries que són simplement convocatòries fantasmes sense pressupost. No es preocupi, els barris ens preocupen tant com puguin preocupar-los a vostès.

Em demana un aclariment sobre si la possible unió de Regsa, Regsega i Ifercat té cap efecte en la línia 9 del metro. Una cosa no té absolutament res a veure amb l'altra. I, per tant, aquí podria parar-ho. És evident que la línia 9 del metro està en un procés de planificació del seu desenvolupament, procés que vol dir que, evidentment, es continua pagant tot el que s'ha fet, que ja és molt i que hi han unes obligacions de pagament molt considerables, i que també es va continuant l'obra a un ritme factible. No es preocupi, que vostè veurà la línia 9 acabada.

La senyora Laia Ortiz ha dit que aquests són els pitjors pressupostos de tota la història de la Generalitat. No..., escolti, 2007, eh?, aquests pressupostos ens posen a 2007, no ens posen gaire més lluny; o sigui que, tranquil·la, per això no ha de patir: no ens en tornem als pressupostos de principi dels anys vuitanta, que sí que eren necessàriament limitats.

Després, vull dir-li, vull assegurar-li..., em podrà creure o no em podrà creure, però vull assegurar-li –i la invito que li ho clarifiquem des dels serveis tècnics que tenim en el departament– que quan una disposició diu que..., quan he dit que alguna disposició és tècnica vol dir això, vol dir que és tècnica; no és una manera de detreure 30 milions d'euros, en absolut. I estarem encantats de donar-li totes les explicacions, però el que és tècnic és tècnic.

M'ha estranyat –li diré la veritat– la seva posició sobre els centres de recerca. Una de les distorsions que tenim i que hem d'evitar és la idea que el retiment de comptes implica un control pas a pas, i de cada pas i abans que es faci, que és la situació en què estem evolucionant. Les empreses reten comptes i poden ser perfectament transparents; les fundacions poden ser perfectament transparents, i hem de procurar que siguin completament transparents. Miri, el que es garanteix ara en els centres de recerca no és res que les universitats no tinguin, no és absolutament res que les universitats no tinguin. Les universitats, li ho faig constar, no estan en el SEC 95; gaudeixen d'autonomia financera, gaudeixen d'autonomia de gestió. Doncs..., ja dic, no és res que no tinguin. Doncs, això. Jo crec que ho deixaré en aquest...

Al senyor Sergi de los Ríos, no pateixi per les seccions de crèdit i l'ICCA. Evidentment, l'ICCA continuarà tenint les mateixes relacions amb les seccions de crèdit. I tindre institucions financeres amb seccions especialitzades és quelcom absolutament estàndard. Les grans institucions financeres tenen moltes finestretes, per així dir-ho. Tindre l'ICF i l'ICCA com a institucions jurídiques separades, amb el que tot això representa, era una ine-

ficiència econòmica. Hem d'aprofitar els rendiments a escala per tindre organitzacions una mica, diguem-ne, més significatives. Però, li ho repeteixo, no es preocupi, que les seccions de crèdit de les cooperatives continuaran sent ateses com ho han estat fins ara.

En fi, jo crec que ho deixo aquí. Ho repeteixo, moltes gràcies a tots els que han comentat..., tant dels que jo hagi fet algun comentari com els que no. Encara que si no faig comentaris sobre alguna cosa no vull dir que l'aprovi, eh?, però, vull dir simplement que no faig comentaris en aquests moments.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Els diputats tenen dret a una rèplica d'uns tres minuts. Senyor Collboni...

Jaume Collboni Cuadrado

No caldran els tres minuts. Senzillament, tres aclariments. Honorable conseller, pel que fa a l'acord estratègic, jo només li vull recordar quin va ser el contingut de la cimera anticrisi, quins van ser els posicionaments dels agents socials, dels sindicats, dels empresaris i dels grups polítics sobre la necessitat de tornar a impulsar l'acord estratègic. I sí que ens preocupa —sí que ens preocupa— no tenir notícies de l'acord estratègic, i sí que ens preocupa que no s'hagin reunit els òrgans de seguiment de l'acord estratègic, i, per tant, el nostre neguit està plenament justificat.

Pel que fa a les taxes, miri, jo no pretenc estendre el dubte sobre algunes de les mesures que conté el projecte de llei. El que sí que em demano és en quin context i en quin marc es prenen algunes decisions que apareixen en el projecte de llei. Perquè, efectivament, si vostè em diu que estan pensant a fer un pla d'impuls o d'incentiu al sector de la construcció o dels sectors madurs de la indústria, i que en aquest marc es prenen mesures com incentius fiscals o exempcions de qualsevol mena, podem entendre per què ho fa. El que passa és que si apareixen com a bolets mesures d'aquestes característiques, que en aquest cas suposen 24 milions d'euros en dos anys, crec que és raonable que un diputat de l'oposició es preguntí per què, i vostè, per cert, encara no ho ha contestat.

I, per acabar, miri, la Llei de barris, jo no sé si vostè hi van creure molt o poc. El que és evident és que tampoc hi ha notícies de quina és la intenció del Govern pel que fa a la Llei de barris en el mitjà i llarg terminis, no s'han pronunciat. I, si la primera informació que té l'oposició en seu parlamentària és l'exempció de la convocatòria de la Llei de barris, és raonable també que l'oposició es preguntí per què i quin objectiu polític hi ha darrere d'aquesta decisió.

Gràcies.

La presidenta

Senyora Laia Ortiz...

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Bé. És significatiu que només hagi respost a la primera part de la intervenció, de política fiscal, no sap, no contesta.

Parlem de la taxa d'abocament de residus. Vostè deia que era un incentiu a aquesta activitat. Bé, és significatiu; de la mateixa manera que suprimeixen medi ambient, vostès creuen que un dels residus més contaminants, que és precisament el de la construcció, doncs bé, és tolerable per la nostra societat, i, a més, podem prescindir dels ingressos que suposa aquest cànon. Però, en canvi, no poden convocar la Llei de barris, que sí que reactiva l'economia i ho fa d'una manera una mica més constructiva que no pas eliminant el cànon dels residus de la construcció.

Els pitjors pressupostos de la història, sí, ho són. Però què són uns pressupostos que ens retornen al 2007, però tenim, per exemple, unes 150.000 targetes sanitàries més que el 2007. És aquesta, la diferència. I això és el que fa que siguin els pitjors pressupostos. Tenim més gent, en una situació molt més difícil que el 2007, amb persones aturades de llarga durada, amb persones al límit de l'exclusió social, i, efectivament, necessitem més ingressos.

Sobre el fet que les empreses no reben diners públics i no necessiten..., sobre el fet que les empreses no tenen tants controls, encara que rendeixen comptes. Sí... —sí, sí—, però no reben diners públics. És que vostès igualen la desburocratització amb la impunitat. Perquè vostès inclouen en el tema dels centres de recerca que no hi hagi límits en les retribucions del personal. Quan es reben diners públics, no hi ha d'haver control sobre certes coses? Es pot desburocratitzar, parlem-ne, però parlem del model. I s'ha de parlar del model dels centres de recerca via la llei d'acompanyament? Creiem que no és la manera.

I finalment, com li deia, política fiscal. No ha respost a ni una de les propostes que li fèiem. I, a més, no és un problema que siguem un país petit en una economia oberta, no, perquè això existeix en espais d'economia oberta i no passa res. De fet, millora l'economia i milloraria els ingressos. Per què no podem parlar, conseller... —i no respon mai, no ho va fer en la primera interpellació que li vam plantejar i no ho torna a fer ara, esperem que en les esmenes parcials pugui dir alguna cosa—, per què no un impost de l'energia nuclear, o un impost sobre transaccions bancàries? Què és el que li ho impedeix? El problema és que no tenen arguments, perquè és injust, i des del punt de vista econòmic tampoc té sentit.

La presidenta

El senyor Sergi de los Ríos vol intervenir? (*Pausa.*) No. Senyor Cañas, vol intervenir?

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Será una réplica a..., será un eco de mis propias palabras, pero, bueno, incidiré con la esperanza de que el *conseller* tenga a bien contestarme, no a

alguna de las preguntas, porque no son preguntas, sino que son reflexiones... Y él a lo mejor, pues, está menos dispuesto a responder reflexiones que preguntas concretas. Pero se las intentaré formular, en vez de como reflexión, como pregunta.

Entonces, ¿usted, el *conseller* de Economía y Conocimiento –significativo, este nombre–, usa la fiscalidad o los mecanismos de fiscalidad que tiene nuestra comunidad autónoma para trabajar por una sociedad más solidaria, más equitativa, más justa, donde el principio de progresividad determine los ejes rectores de su mandato? ¿Nuestro *conseller* cree que beneficiar a una minoría mientras recorta derechos sociales al conjunto de los ciudadanos es una línea rectora, un eje rector de la política de un gobierno? ¿El *conseller* cree que premiar a los que más tienen y castigar a los que más lo necesitan también es un eje rector de una política?

Quizás así me conteste.

La presidenta

Senyor Bertran, vol utilitzar el temps?

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Només per anunciar que votarem, evidentment, a favor del retorn d'aquest Projecte de mesures fiscals i financeres. I, en qualsevol cas, si tira endavant, el nostre grup participarà dels debats i presentarà esmenes parcials.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició sobre les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Bé, molt honorable presidenta... Honorables consellers, il·lustres diputats, diputades, entenc que aquesta llei d'acompanyament adreça adequadament les mesures que hi incorpora. I m'agradaria fer una especial referència al capítol quart, referent a..., que estableix el règim jurídic dels centres de recerca de Catalunya i a l'ICREA, el centre de recerca d'estudis avançats.

Bé. En aquest aspecte participo totalment del fet que, doncs, és prou important que la recerca no es vegi limitada, no es vegi frenada per la burocratització i per l'excés de regulació. Amb això estem absolutament d'acord, i, per tant, estic a favor de dotar aquestes institucions de més autonomia en el desenvolupament de les seves activitats, perquè, a més a més, considero que són cabdals per al futur, a mitjà i a llarg termini, d'aquest país.

Ara bé, sí que m'agradaria que..., si no m'erro, és l'article 55.6; que hi hagués alguna precisió o alguna matisació, perquè allà s'equiparen, com s'ha comentat, aquests centres de recerca amb les universitats públiques. Aleshores, home, no voldria que una

interpretació, doncs, d'aquest article fes que el presupost d'aquests centres de recerca no tingués el pertinent control d'aquest Parlament, que s'incorporessin als pressupostos de la Generalitat.

Miri, honorable conseller, li diré així, molt clar, i em surt de dins: mentre vostè sigui conseller –i a més a més penso que vostè és un dels impulsors d'aquests centres de recerca, que hi ha tingut una participació molt directa–, doncs, jo no tinc cap inconvenient que aquest control sigui el més autònom possible, no? Però, clar, em poso en el moment en què potser hi hagin uns canvis de govern en el futur, i aquestes lleis, doncs, tenen vocació de permanència, no?, en aquest sentit, més enllà de l'any pressupostari, per això la llei d'acompanyament. I penso que s'hauria de matisar aquesta qüestió, perquè l'esforç que es fa de dotar de més autonomia, doncs, que no sigui en detriment d'una màxima transparència en la informació, no?

Per tant, el meu posicionament serà en contra de les esmenes a la totalitat a aquesta llei d'acompanyament; sí, a favor del projecte de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, honorable conseller, consellers... Diputada Ortiz, estic encantat d'algun dia portar a terme un debat a fons sobre el que vostè anomena «ideologies dels anys vuitanta» i el seu mirall ideològic dels anys vuitanta, sota el nom d'Unió Soviètica o mur de Berlín. Estaria encantat de portar-lo a terme.

Després del debat de totalitat sobre el Projecte de pressupostos per a l'any 2011, ara toca prendre posició sobre les esmenes a la totalitat presentades en aquesta llei d'acompanyament d'aquests pressupostos.

Ja avanço que el Partit Popular de Catalunya, de la mateixa forma que no ho hem fet al debat de pressupostos, ara tampoc donarem suport a les esmenes a la totalitat presentades en aquesta llei de mesures fiscals i financeres.

No donarem suport a aquestes esmenes a la totalitat sobre les mesures fiscals i financeres perquè considerem que Catalunya no pot continuar per més temps amb els pressupostos i per tant amb les mesures fiscals i financeres que va aprovar el tripartit per a l'any 2010. Del contrari, la no-modificació d'aquestes mesures fiscals i financeres de l'any 2010 que va aprovar el tripartit significaria, implicaria continuar immersos, sense poder visualitzar cap tipus de sortida a la greu situació econòmica, d'atur i de crisi en què es troba Catalunya.

En aquest sentit, amb aquest no-suport a les esmenes a la totalitat presentades, el Partit Popular de Catalunya hem impedit que el Partit Socialista de Catalunya i

Iniciativa Verds puguin portar a terme la seva voluntat d'introduir un impost sobre el turisme en forma d'ecotaxa o restaurar l'impost de successions de pares a fills. El turisme és, a dia d'avui, una de les poques indústries amb un cert dinamisme dins la nostra societat; una indústria, el turisme, que té un pes important en el producte interior brut de l'economia catalana i que pot significar el salvavides de moltes persones aquest estiu, en forma de creació d'ocupació i de manteniment de determinades activitats econòmiques, tant de tipus comercial com industrial. Per això considerem absolutament equivocada la voluntat que tenen determinades forces polítiques d'introduir impostos sobre determinades activitats econòmiques, que només significarien la paralització d'aquestes activitats econòmiques, que tindrien conseqüències demolidores en l'ocupació, en el creixement econòmic i, per tant, en les possibilitats de l'economia catalana de sortir de la greu crisi econòmica en què es troba.

Així, doncs, davant la tossuderia de determinades forces polítiques de voler gravar determinades activitats econòmiques, el Partit Popular de Catalunya oferim seny; davant l'obstinació de determinats grups per mantenir polítiques antigues i retrògrades que només portarien a la paralització de determinats sectors molt importants en l'economia catalana, el Partit Popular de Catalunya oferim sentit comú, i davant les ocurrencies que presenten determinades forces polítiques en forma d'impostos i taxes sobre els sectors de més pes i dinamisme de la nostra economia, el Partit Popular de Catalunya oferim un projecte clar a favor de l'economia productiva, de l'ocupació i de la sortida de la crisi.

Per això, el fet que els socialistes i els comunistes aconseguissin a través d'aquesta esmena a la totalitat que la majoria minoritària de Convergència i Unió es veiés obligada a restaurar l'impost de successions o a introduir un impost sobre el turisme en forma d'ecotaxa ja justifica que el Partit Popular de Catalunya no doni suport a aquestes esmenes a la totalitat.

El Partit Popular de Catalunya considerem que l'actual Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres que presenta el Govern és un punt de partida lent i poc ambiciós per donar resposta a la greu situació de crisi i atur en la qual es troba Catalunya. Per aquests motius, dels del Partit Popular de Catalunya treballarem en el període d'esmenes posterior a aquest debat, si la iniciativa, si el projecte de Llei prospera, per tal de posar fre a aquesta escalada impositiva en matèria de taxes i impostos cedits que ja va iniciar el tripartit. Pel que veiem, aquest projecte de Llei no acaba de portar a terme la normativa suficient, l'esforç normatiu suficient per trencar amb aquella etapa que es va iniciar fa set anys de taxes i d'impostos.

En aquesta línia, també presentarem esmenes, des del Partit Popular de Catalunya, a favor de la formació, l'emprenedoria i la simplificació de l'Administració, per tal de fer-la més eficaç, eficient i de més qualitat.

Afavorir l'aprenentatge d'idiomes és un element bàsic i essencial per al desenvolupament econòmic i formatiu de la nostra societat. Per aquest motiu, en l'àmbit de la formació d'idiomes, el Partit Popular de Cata-

lunya presentarem esmenes per tal de rebaixar les diferents taxes relacionades amb l'estudi a les escoles oficials d'idiomes i així ajustar el cost del servei a la taxa, per convertir-lo en un servei més assequible de cara a l'alumnat que s'hi pugui matricular.

Quant als impostos cedits, des del Partit Popular de Catalunya, tal com hem reclamat i proposat des de l'inici de la legislatura, seguirem treballant per tal d'afavorir l'emprenedoria, el suport a les microempreses i a les petites i mitjanes empreses, amb l'objectiu que puguin portar a terme els seus projectes de negoci, les seves idees de negoci i, per tant, afavorir la creació d'ocupació. Per tots aquests motius, des del Partit Popular de Catalunya proposarem incrementar substancialment la deducció en concepte d'inversió per a l'adquisició de participacions socials d'entitats de nova creació, els anomenats «àngels inversors».

En l'aspecte patrimonial, des del Partit Popular de Catalunya considerem adequat, necessari i pertinent que s'ampliïn les possibilitats de venda d'immobles i edificis públics propietat de la Generalitat de Catalunya. En un moment de crisi, de falta d'ingressos, de dèficit i de deute de les administracions públiques és imprescindible que la racionalització i estalvi també vinguin de la venda d'edificis i espais que només signifiquen despesa, que no permeten guanyar eficiència i que l'únic que fan és afavorir el manteniment d'una macroestructura burocràtica allunyada de la societat. Per això hem de seguir facilitant el procés de venda d'immobles i edificis públics, perquè es pugui fer amb més flexibilitat, disminuint costos burocràtics, eliminant regulacions capritxoses, tot garantint la màxima transparència i seguretat jurídica.

Un altre aspecte en què també incidirem des del Partit Popular de Catalunya és en el fet d'aconseguir una veritable racionalització, simplificació i disminució dels nombrosos organismes dependents de la Generalitat de Catalunya, organismes que en alguns casos estan en fallida, que no són viables econòmicament i que podrien ser perfectament proveïts per la societat i no per un organisme burocràtic. Les macroestructures administratives només comporten un allunyament més gran de la societat envers les decisions públiques. La burocràcia omnipresent només porta a la confusió envers la presa de decisions entre el legislador, o sigui, el Parlament, i la societat, a més de significar en molts casos el manteniment de despeses improductives, supèrflues i innecessàries, que l'únic que fan és augmentar la factura d'impostos i taxes, i, per tant, de crisi i d'atur.

En aquesta línia, en els capítols III i IV d'aquesta Llei de mesures fiscals i financeres, que ja estableix petits avenços en la racionalització i optimització tant pel que fa a la configuració de l'Institut Català de Finances, incorporant l'Institut Català de Crèdit Agrari, així com en l'establiment i funcionament de les entitats, dels òrgans d'innovació i desenvolupament dependents de la Generalitat de Catalunya, el Partit Popular de Catalunya donarem suport, en aquesta línia, a això que es planteja de reducció d'organismes i d'entitats, tant a l'Institut Català de Finances com en les que fan referència al desenvolupament i innovació.

Per finalitzar, el Partit Popular de Catalunya no donarem suport a les esmenes a la totalitat presentades perquè, del contrari, estariem donant aire, estariem permetent que aquells que defensen apujar impostos, augmentar la pressió fiscal, en definitiva treure diners de la butxaca dels catalans i catalanes per acabar-los donant a un buròcrata, poguessin portar a terme els seus objectius.

Però tampoc s'ha d'entendre el nostre no-suport a les esmenes a la totalitat com un xec en blanc cap a la majoria minoritària de Convergència i Unió; més aviat el contrari. Nosaltres hem definit molt clarament quines són les nostres línies en matèria fiscal, que ha de seguir el Govern i que han de passar per donar suport als emprenedors, afavorir la formació i disposar d'una administració més àgil i eficient al servei de les persones.

Així, doncs, el Partit Popular de Catalunya seguirem compromesos amb els catalans i catalanes en els tràmits posteriors a aquest debat de totalitat amb la presentació d'esmenes per tal d'incidir en aquells aspectes que afavoreixin l'economia productiva, la formació i la simplificació de l'Administració, que són elements clau per aconseguir sortir de la greu situació d'atur i crisi econòmica en la qual es troba Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, senyor conseller d'Economia, consellers, senyores i senyors, sense cap mena de voluntat de donar lliçons a ningú –no em sento pas autoritzat, després d'haver sentit, doncs, les paraules del conseller i de molts dels portaveus, dels qui discrepo, dels uns més que d'altres, que m'han precedit–, sense cap voluntat, hi insisteixo, de donar cap lliçó a ningú, permetin-me que faci una reflexió que em sembla que ve a tomb després del que s'ha sentit en aquest debat de la llei d'acompanyament dels pressupostos, no? A mi em sembla que no hi ha cohesió social possible amb una administració a un pas de la fallida. I a mi em sembla que el que fan justament la llei que hem començat a tramitar, de pressupostos, i aquesta llei que l'acompanya, la llei col·loquialment coneguda –de mesures fiscals i financeres– «d'acompanyament dels pressupostos», el que intenten fer és precisament evitar tenir una administració en fallida. Perquè, hi insisteixo, no hi ha pitjor política social que tenir una administració en fallida, no?

Per tant, a partir d'aquí les prioritats són clares, s'han dit, s'han dit al llarg del matí i per boca del mateix conseller, s'han dit aquests darrers dies en la presentació mateixa del pressupost i la llei que els acompanya. Les prioritats són, jo crec, molt clares. La primera d'elles, evitar precisament continuar per aquest camí

que ens portava al pedregar en les finances públiques de la Generalitat. I aquest no és un tema menor; no és grat, cal una retallada substancial, però, en qualsevol cas, algú ho havia de fer.

I assumint-ne la responsabilitat, doncs, hem fet un pressupost de restricció –de restricció– i, sí –segona característica–, prioritzant –i també la llei d'acompanyament està tenyida d'aquesta mateixa filosofia–, prioritzant allò que és substancial des de la perspectiva de Convergència i Unió, que és preservar l'estat del benestar, posant per davant aquelles polítiques socials, d'educació, de salut, de benestar social, posant-les per davant de moltes altres polítiques inversores. Fixin-se que no hem debatut sobre totes aquelles infraestructures que deixarem de fer. I les deixarem de fer per poder fer aquesta atenció de polítiques socials, no?

I la tercera característica, que potser es veu més en la llei d'acompanyament que en la de pressupostos, és sortir de la crisi, és buscar mesures per sortir de la crisi. I, en aquest sentit, la reforma de l'Institut Català de Finances, d'una manera molt i molt clara, apunta en aquesta direcció. Vostès diran: «Home, s'hauria d'haver anat molt més enllà.» Sí, però es fa allò que és possible, i sobretot es fa. I es reforma la part de l'Institut Català de Finances per enquistar-hi l'Institut Català de Crèdit Agrari. I el representant crec que era d'Esquerra Republicana esmentava la seva preocupació. I jo crec que ha estat prou aclaridora la intervenció del conseller. Home, no es preocupin; jo crec que és millor atès el sector agrari amb un Institut Català de Crèdit Agrari integrat dintre l'ICF, amb una potència molt més gran de cara al sector agrari, com una unitat especialitzada a dins, que no pas aïllat i amb restriccions pressupostàries. Per tant, jo crec que aquestes són les tres grans prioritats que es fan.

I permetin-me, més que entrar en el contingut de la llei, que s'ha expressat i que vostès la coneixen perfectament, doncs, que em refereixi a algunes de les intervencions que hi han hagut en els diferents grups parlamentaris, no?, que les agraiï, malgrat algunes discrepàncies que són de fons, no?

Vaig a la intervenció del Partit dels Socialistes. Ha esmentat les tres raons per les quals no hi podia donar suport, però també ha dit una altra cosa important, que valorem, però que per nosaltres el que evidencia és la gran contradicció del Partit dels Socialistes en el debat pressupostari. Diu: «Escolti, no estem en desacord amb tot, i voldrem fer aportacions.» Benvingudes siguin en la tramitació parlamentària. Escolti, per fer això s'ha de donar una condició: aquesta llei ha de poder superar aquest tràmit parlamentari, i aquesta condició no es dona amb el manteniment de la seva esmena a la totalitat; aquesta condició, malauradament, no es dona posant l'esmena a la totalitat. I, per tant, permeti que subratlli, si més no, doncs, aquesta discrepància. En qualsevol cas, li agraeixo aquells punts que vostè ha volgut subratllar, d'acord, que hi han amb relació al suport a l'economia productiva i tot allò que es pot fer de més.

Respecte a la Llei de barris, s'ha dit molt –jo tinc dos alcaldes, tres, en la meua fila, i hem parlat–: aquesta

lleï no fa un cop de porta i un tancament a la Llei de barris; aquesta lleï el que proposa és tocar de peus a terra, i més en una legislatura on tot just acabem de constituir els ajuntaments. Tots sabem, i no ens volem enganyar, quina és la dificultat pressupostària dels ajuntaments; per tant, no estem dient que de cara al proper exercici es pugui obrir la porta en condicions a la Llei de barris, que, ho recordo..., i m'ho deien amb claredat els tres alcaldes amb qui comparteixo fila: «Escolta, l'aportació que hem de fer els ajuntaments és rellevant.» Per tant, escolti, no passa re perquè ara diguem: «Farem, pensem...», no es deroga en absolut. Per tant, jo crec que això és important, d'alguna manera, d'aclarir-ho, no?

Deia la representant, en aquest cas, del Grup d'Iniciativa per Catalunya... —que ara la veig, perdoni; estava acostumat a mirar encara una mica més a l'esquerra, que ja és difícil—, diu: «Quan vostès legislen fan ideologia.» Escolti, en fem tanta o en fem tan poca com quan legislen vostès, en fem tanta o en fem tan poca. El que no és acceptable és dir: «Escolti, allò que fem nosaltres és la puresa i allò que fan vostès és la ideologia perversa.» Això no té massa sentit. Doncs, quedem que sí, que fem ideologia, sí, i certament que fem una ideologia, doncs, molt diferent de la seva. El que no fem, a diferència de vostès, és dogmatisme —el que no fem, a diferència de vostès és dogmatisme. I fixi's amb el reguitzell de propostes que ens ha posat a sobre la taula. Ens ha dit: «No, escolti, per què no incrementem els impostos per la via, doncs, de posar un impost nou a la generació d'energia nuclear?» Que es pensa que no tindrà conseqüències en el rebut? «Per què no fem..., incrementem una taxa turística?» Que es pensa que no tindrà conseqüències en l'activitat turística? —que és una, per cert, de les activitats importants que sembla que està ben orientada de cara a aquesta temporada. Sí, fem ideologia, sí que la fem diferent de vostès; el que no fem, a diferència de vostès, hi insisteixo, és el dogmatisme, no?

I, amb relació al representant d'Esquerra Republicana, subratllar-li allò que li he apuntat abans, sobretot amb relació a la lleï que integra l'Institut Català de Finances i l'Institut de Crèdit Agrari. No hi vegin —ara el veig, senyor de los Ríos, perdoni—, no hi vegin cap pas enrere; ben al contrari, vegin la prestació de serveis financers al sector agrari, més enfortit, perquè està molt més emparat en el que és una institució, doncs, molt més ampla, molt més solvent i molt més capaç de donar crèdit.

I agafo el fil amb relació al tema de l'Institut Català de Finances. Si nosaltres haguéssim de subratllar dos aspectes del que és aquesta lleï que acompanya els pressupostos, en subratllaríem precisament la reforma que es fa en l'ICF. És cert que ens hauria agradat anar molt més enllà en el suport a l'economia productiva en aquests pressupostos, evidentment que sí; a qui no? Però amb les restriccions pressupostàries que tenim, amb l'endeutament i el dèficit que tenim, amb les obligacions de complir determinats nivells de dèficit, això no és del tot possible, o almenys en la mesura que nosaltres —i estic segur que vostès— voldríem. Però sí que podem organitzar de millor manera l'Institut Català de

Finances per tal que pugui donar, doncs, més crèdit a les empreses, per tal que pugui fer més suport als emprenedors, petits, mitjans i grans, els autònoms, i per tal —i no ho ha dit ningú, i això és important que ho diguem també en aquest debat— d'ajudar el circulat, que és un dels problemes greus que tenen molts, molts petits, mitjans i grans empresaris del nostre país.

La reforma —sí, ho ha dit el meu company Fernán-dez Teixidó, i és cert— de l'Institut Català de Finances que permet això, jo crec que és una reforma en la bona direcció, i dedueixo... Abans el conseller Mas-Colell deia: «Amb tot allò a què no m'he he referit, no vull dir que hi estigui d'acord»; jo ho diré en sentit invers: que cap grup de l'oposició hagi dit que aquesta era una mala mesura és que pressuposo que la compartim tots: el fet de poder ajudar els emprenedors, el fet de poder ajudar els autònoms, el fet de poder tenir un Institut Català de Finances molt més solvent, molt més capaç de, en definitiva, donar resposta, emparar l'activitat econòmica, en la mesura del que ho pot fer l'Institut Català de Finances, en el marc d'una economia globalitzada i en un moment, doncs, financer complex. Però, en qualsevol cas, per nosaltres aquesta és una reforma rellevant.

Hi ha algú que ha dit: «És que aquesta lleï és massa petita.» Després ens critiquen que ho posem a l'altra lleï. Aquesta lleï compleix els criteris de les sentències, de tots conegudes, del que ha de ser una lleï d'acompanyament, i va al substantiu. I una de les coses substantives que encaixen perfectament en aquesta lleï i que ens permet començar a treballar des de ja és la reforma de l'Institut Català de Finances.

I encara hi ha un segon aspecte que nosaltres voldríem subratllar, que ha estat objecte de debat, però per nosaltres és positiu, i el senyor Laporta s'hi referia i ho posava; diu: «És que mentre vostè sigui conseller això està molt bé, quan vostè no ho sigui què passarà?» Escolti, faci confiança, primera, perquè aquest conseller ens durarà molts i molts anys, guiant, com les està guiant, amb certitud les finances d'aquest país i la política universitària, que és precisament la reforma que permetrà als centres de recerca actuar amb més agilitat. Era una demanda coneguda, i aquest no és un tema menor. I, fixin-se, normalment ens diuen: «És que aquest pressupost només retalla per aquí, només fa per allà, no aposta...» Doncs, miri, sí, això és una aposta nítida, és una aposta clara, és una aposta valenta, és una aposta coherent amb aquell discurs que fem des de Convergència i Unió que diu: «Hem de donar suport també a la recerca», perquè una part de la sortida de la crisi passa també per la recerca. Doncs, recolzar la recerca des d'aquest país per sortir de la crisi vol dir donar agilitat, vol dir posar les coses més fàcils.

I no s'espantin perquè els controls siguin *a posteriori*, no passa res —no passa res. Hi ha hagut... «Escolta, és que no...» No, no, donem agilitat, fem confiança i permetem que els centres de recerca facin aquella feina per a la qual estan cridats i dissenyats, i que la facin amb qualitat, perquè podem excel·lir en aquesta política. I aquest és un canvi molt positiu, juntament amb el canvi de l'Institut Català de Finances, que ens ajuda a dibuixar..., al costat d'una lleï, si vostès vo-

len, ingrata, que fa una reducció pressupostària, que no es fa per plaer, com es poden imaginar, sinó que es fa per estricta necessitat, al costat d'aquesta llei que pretén preservar les finances de la Generalitat –sense una administració sanejada no hi han polítiques socials possibles–, que pretén salvar allò que és important, que són les polítiques socials, i que pretén –tercera cosa, gens menor– ajudar el país a sortir de la crisi posant-nos al costat de la recerca, dels petits, mitjans i grans empresaris, a través d'instruments de l'ICF.

Per tant, aquests són els fets substantius, a parer de Convergència i Unió, del que és aquesta llei que acompanya els pressupostos de la Generalitat i que, com els mateixos pressupostos de la Generalitat, doncs, té uns criteris clars que s'inspiren en l'austeritat –volguda i imposada alhora, però, en qualsevol cas, l'austeritat–, la prioritització del que és la despesa social, la credibilitat –i si algun senyal estem donant és de rigor d'un govern seriós, que fa els números sense maquillatges, i això em sembla que ha quedat meridianament clar– i la coresponsabilitat. I aquests són els adjectius que caracteritzen, doncs, aquesta llei fiscal, que, a més a més, encara hi afegiria dues característiques més, no pas menors: la moderació fiscal, al servei, sí, de l'economia productiva, i la simplificació administrativa, perquè massa traves tenen els emprenedors d'aquest país.

Per tot plegat, agrair, doncs, el fet que amb l'abstenció del Partit Popular aquesta llei pugui continuar el seu tràmit; un tràmit que, en definitiva, gràcies a aquesta abstenció, ens permetrà que la resta de grups que han dit que hi havien punts d'acord els votin a favor i que presentin aquelles esmenes que puguin conduir a millorar-la, que estic segur que des de la tramitació

parlamentària i amb l'esforç de tots plegats serem capaços de fer-ho.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres han estat rebutjades per 52 vots a favor, 63 en contra i 18 abstencions. Per tant, el projecte continua la seva tramitació.

Abans de suspendre la sessió, recordar-los que reprendrem demà a les nou del matí. I començarem amb dues interpellacions, les que estan previstes a l'ordre de dia; a continuació tindrà lloc l'homenatge al diputat excel·lentíssim senyor Jordi Solé Tura, i a continuació el control del Govern, i ja seguirem l'ordre del dia ordinari.

En aquest moment recorde als portaveus que tenim reunit a la sala de portaveus.

Fins demà.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i catorze minuts.